

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The
EARL
ON THE
TRAIN

KERRIGAN
BYRNE

USA Today Bestselling Author

The
CARL
O"
TH E
YAGM
UR

KERRIGAN
BYRNE

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel makale ve incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, hem yayıncı Oliver Heber Books'un hem de yazar Kerrigan Byrne'ün önceden yazılı izni olmaksızın satılamaz, kopyalanamaz, dağıtılamaz, çoğaltılamaz veya fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi de dahil olmak üzere mekanik veya dijital herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

YAYINCI NOTU: Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Trendeki Earl Telif Hakkı © 2022 Kerrigan Byrne Oliver-

Heber Books tarafından yayımlanmıştır

0 9 8 7 6 5 4 3 2 1

İçindekiler

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Ayrıca Kerrigan Byrne

Yazar Hakkında

Bir

SEBASTIAN MONCRIEFF bıçağını

karanlıkta, bir av bekliyor.

Bekledi, gürültülü geceyi dinledi, altındaki toprağın hareket ettiği hissinin tadını çıkardı.

Her zaman hareket halinde.

Aslında, kendini dengesiz hissettiği tek zaman bir yerde durduğu zamandı.

Dünyanın en ünlü, hatta en kötü şöhretli gemilerinden biri olan The Devil's Dirge'de ikinci kaptan olarak denizcilikte kendini geliştirmişti. Artık Rook ne yazık ki emekliye ayrıldığına göre, Moncrieff kendisini kovalayan amansız iblislerin önüne geçmenin başka yollarını arıyordu.

Altındaki toprağın düşmesini engellemek için.

En hızlı buharlı gemiler, en pahalı at arabaları, en vahşi aygırlar ve hatta sıcak hava balonu gibi bir yenilik bile mahkûm edildiği hapishaneden kaçmasını sağladı.

Sonraki üç gün boyunca, ayaklarının altındaki zemini hareketlendiren bir trenin tıkırtısı ve salınımıydı. Görkemli lüks lokomotif, Londra'dan Konstantinopolis'e giden Orient Express'in raylarını takip ediyordu.

Arthur Weller'a suikast düzenlemek için rezervasyon yaptırmıştı.

Şansına bu gece, tren daha Paris'e varmadan, kimsenin haberi olmadan bunu yapma fırsatı bulmuştu. Konstantinopolis yolculuğunun geri kalanında, özel vagonuna çekilmeden önce arkasına yaslanıp ortaya çıkan kaosu izleyecek ve pahalı purolar ve bakara oynayacaktı.

Masum bir bebeğin vicdan azabıyla uyuyacağı yerde.

En azından Arthur Weller söz konusu olduğunda.

Ruhunu lekeleyen bir sürü günahı ve rüyalarına dadanan bir sürü hayaleti vardı... ama bu gece sessiz olacaktı.

Her zaman bu cinayetlerin peşindeydiler.

Arthur Weller, özel uşağının eşlik etmesini tercih ederek vagon görevlisinden kaçındı. Bu nedenle, Sebastian saçlarındaki karları silkeleyerek vagona binerken kimse başında nöbet tutmadı.

Kendi kaldığı yer üç araba ötedeydi, çünkü sadece bir aptal komşusunu öldürür ve şüphe çekmezdi.

Ancak hiç kimse, birisinin kendisini hızla giden trenin sahanlığına bırakacak ve birkaç vagon ileriye sıçramak için çatıya tırmanmaya devam edecek kadar çılgın olabileceğini düşünemezdi.

Çok az insan on yıl boyunca bir geminin etrafında dolanarak, deniz fırtınada dışarı çıkacak kadar aptal olan herkesi yakalamak için elinden geleni yaparken şüpheli tutamaklara tutunarak gücünü inşa eder.

Kasırgadaki bir buharlı gemiyle karşılaştırıldığında, bir trenin çatısı Hyde Park'ta bir gezinti de olabilirdi.

Rayları ve her şeyi vardı.

Sebastian nefesini ölçerek sırtını Weller'in birinci sınıf vagonunun duvarına yasladı ve dar koridorda kimsenin hareket etmediğinden emin olmak için köşeden etrafı gözetledi. Bu saatte pek olası değildi ama bir aile üyesinin gece yarısı bir şeyler atıştırmaya ya da gerekli bir şeyi kullanmaya ihtiyacı olup olmadığını kimse bilemezdi.

Kimse bir cinayetin çış gibi sıradan bir şeyle bölünmesini istemez.

Boş. *Mükemmel*.

Yalnız lamba, gölgeler için altın bir kuyudan biraz daha iyisini sağlıyordu ve Sebastian koridor boyunca sürünürken onlarla kaynaştı.

Weller ailesinin uyuduğu zengin kamara süitlerini üç kapı koruyordu. Cömertçe ödediği bilgilere göre, Arthur Weller'ın kamarası sağdaki son kamaraydı.

Weller'in kızına ait ilk kapıyı ve karısı Adrienne'in uyuduğu orta kabini geçerken bıçak kendi uzvu gibi hissetti.

Kulağını Weller'ın kapısına dayadı ve kapıyı açıp içeri girmeden önce herhangi bir hareket olup olmadığını dinledi. Seçkin soylular gıcirtılara pek tahammül edemezdi ve Tanrı birinci sınıfın iyi işleyen lüksüne bayılırdı. Hırsızlık yapmayı çok daha kolay hale getiriyordu.

Perdeler açık bırakılmıştı ve ince kar taneciklerinden yansıyarak trenden gelen çeşitli ışıklarla karışan şehrin yetersiz parıltısını ortaya çıkarıyordu. Kabin, mobilyaların gölgelerini belirginleştirecek ve kristal, gümüş ve bıçağını parlatacak kadar aydınlanmıştı.

Bıçağı paçasına sıkıştıran Sebastian, hedefine daha da yaklaştı.

Aşağılık herif sonunda hak ettiğini bulacaktı. Belki de bir lamba yakmalıydı, böylece Weller'ın gözlerinden akan hayatı izleyebilirdi.

Sebastian hiçbir zaman ürkütücü bir adam olmamıştı. Bunu daha karanlık eğilimleri olan adamlara bırakmıştı. Ama bu... *bu* kişiseldi.

Yatağa doğru sürüklenirken, her kası bir yılan gibi kıvrılmış ince bir vücudun ana hatları üzerinde belirdi.

Vurduğunda, bir engerek hızıyla ve hassasiyetiyle vurdu ve kurbanı uykusundan gözünü kırpmadan

farkındalık, o a Bıçak için onun Boğaz ve
kollar çaresizce yanına yapıştı.

Bekle.

Beklemediği tuhaf bir yumuşaklığı test etmek için
endişe verici derecede ince bir kolunu serbest bıraktı.

Göğüsler. Kahretsin.

"Lütfen." Kadınsı yalvarış etinin üzerinde tüylendi ve
göğüs kemiğinden aşağı ok gibi inerek sikine ulaştı. "Lütfen,
hayır."

Tanrım, ama yalvarmalarına bayılırdı.

Daha doğrusu zevk için yalvardılar, hayatları için değil.

Bu en hafif tabiriyle endişe verici bir gelişmeydi.

Sebastian suç işleyen elini azımsanmayacak bir
isteksizlik ve pişmanlıkla güzel küreden çekip aldı. Şekil
avucuna bir rüya gibi oturmuştu, ince pamuklu gece
rayının altındaki bol etin sıcaklığı donmuş parmaklarına
bir merhem olmuştu. Dolgun meme ucu soğuğa karşı
boncuk boncuk olmuştu.

Kimdi bu, karısı mı kızı mı? Hızlıca düşünerek, bıçağı
en hızlı el çabukluğuyla manşetine geri koydu. Şansı
yaver giderse, bir hanımefendiyle başını beladan
kurtarmak için her zaman yaptığı şeye güvenebilirdi.

Cazibesi ve genel ihtişamı.

"Affedersiniz hanımefendi, yoksa hanımefendi mi?
Korkarım yanlış vagona geldim." Kadını dikkatlice
serbest bıraktı ve gölgelerin arasından üzüntüsünü belli
etmeyi umarak doğruldu. "Ben... bir kadın tarafından davet
edildim, görüyorsunuz, ve bu onun bana verdiği vagon
numarası ve gizli olmam için verdiği emir. İkimizin de
kandırılmış olabileceğini düşünmeye cüret ediyorum."

"Moncrieff?"

İnançsız fısıltı damarlarındaki kanı dondurdu ve dili
damağına yapıştı.

O ses.

O tanımak o Her yerde. Duydum o içinde
onun en müstehcen rüyalar.

Ve hafif olanları da.

Yüz hatları gölgeden biraz daha iyiydi ama bunun bir önemi yoktu. Bir yıldan uzun bir süre önce onun her özelliğini hafızasına kazımıştı. Elmacık kemiğinin kıvrımı, keskin ama narin. Simsiyah saçlarının ipeği ve krem rengi teni.

Eşsiz güzelliğinin gerçek mükemmelliği. Veronica Weatherstoke.

Yol boyunca kaybettiği tüm erdemlere sahip bir kadın.

O oldu Sadık, Bilgili, Hasta, ölçüldü, Zeki, güçlü.

Nazik.

Böylesine güzel bir kadının böylesine derin merhamet kuyuları geliştirmesi ender rastlanan bir durumdu, bir kontes içinse daha da enderdi. Onunki rafine bir empati değildi.

Bu acımasız dünyaya şefkatli bir kalp, en iyi yeşim taşı renginde yumuşak gözler ve dolgun, nazik bir ağızla doğmuştu...

Sık sık sikinin etrafında gerilmiş olarak hayal ettiği türden bir ağız.

Adamın şaşkınlığı kadına dik oturması için zaman kazandırdı; soluk, yüksek yakalı elbisesinin üzerindeki örtüyü tutuyordu.

"Sebastian Moncrieff, burada ne halt ediyorsun?" diye tısladı yüksek bir fısıltıyla.

"Sana söyledim, görünüşe göre yanlış kadını baştan çıkarıyorsun." Ya da doğru kadını, eğer talih onun lanetli ruhundan yanaysa.

"Manşetine sakladığın o bıçakla mı?"

"Bunu gördün, değil mi?" Talihin vefasız bir kaltak olduğunu hatırladı.

"Bir yok değil unutmak ve hissetmek .
Çelik karşı birinin boğazına."

Sebastian onun bembeyaz boğazına daha önce hiç bıçak dayamamıştı.

Bu da başka birinin yaptığı anlamına geliyordu.

Tam yürüyen ölü adamın adını soracakken, "Bana doğruyu söyle, Moncrieff. Burada ne işin var?"

"Arthur Weller'ı öldürmeye çalışıyorum," diye cevap verdi umursamazca. "Onun kulübesinde ne yapıyorsun? Bekle..." Olasılıkları tiksintiyle hesaplarken bir safra dalgasını yuttu. "Bana onun yatağını ısıtmadığını söyle. Eğer sen ve o-"

"*Arthur Weller gibilerindense iç organlarımı sıcak bir demir çubukla ısıtmayı tercih ederim.*" Bu ismi sanki ağzında çürümüş bir tat varmış gibi söyledi.

Tanrıya şükür. Onun böyle bir ahmağı sevgili olarak kabul etmekten daha vicdanlı olduğunu biliyordu. Sevgilisi var mıydı? Merak etti. Birine ihtiyacı var mıydı?

Kesinlikle pozisyon için başvuracaktı. Onun izin verdiği *her* pozisyon için.

"Şimdi ne yapacaksın?" diye sordu, titrek bir sesle. sesine kaçan kırılğanlık. Şimdi onu daha net görebiliyordu, koyu renk örgüsünün ana hatları, dudaklarının hareketleri. Sadece şekiller ve gölgeler ve bunun için daha az çekici değil.

"Daha kararımı bile vermedim," diye itiraf etti, onu öptüğünde ne yapacağını merak ediyordu.

Onun baştan çıkarmasına boyun eğecek, o yumuşak bedenini ustaca okşamalarına teslim edecek miydi?

Yoksa taşaklarına diz mi atacaktı?

Sarsak, neredeyse şiddetli bir hareketle yatak örtülerini fırlattı ve ayağa fırladı, omuzlarını meydan okurcasına geriye atarak onun önünde durdu. "Bir daha senin tutsağın olmayı reddediyorum, beni duyuyor musun, seni alçak trol?"

"*Teknik olarak,* kaptanım Rook'un esiriydin," diye hoşgörüyle düzeltti ve elini kalbinin üzerine koyarak onu yaraladığı yeri gösterdi.

Eğer bir kalbi olsaydı.

"Ve... *trol mü?*" diye dudak büktü. "Bunun uygun bir karşılaştırma olduğuna inanmıyorum. Troller çirkin ve pis olurlar, köprü altlarında yaşamaları ve benzeri saçmalıklarıyla ünlüdürler. Oysa ben titizlikle temizim ve en azından tahammül edilebilir derecede çekici olduğum söylenir." Erkeksi mükemmellik, Adonis, Eros ve hatta *yaşayan en yakışıklı adam* unvanı gibi kelimeler ağızdan ağıza dolaşıyordu ama görgü kuralları alçakgönüllü kalmasını gerektiriyordu. "Bana atamak için başka bir kötü yaratık bulalım."

Bir sonraki önerisi "Ogre, o zaman," oldu.

"Leydim, konuyu saptırmak istemem ama devler ve trollerin birlikte iyi bir arkadaşlık içinde olduklarının farkındasınızdır. Önerebilir miyim?"

Ellerini onun göğsüne dayadı ve tüm sevimli gücüyle itti. Hatta öfkesini yatıştırmak için onu biraz kımıldatmasına bile izin verdi.

"Hangi şeytani iblisi kabul edilebilir bulursanız bulun, umurumda değil! Ya beni öldür ya da... Defol. *Dışarı.*"

Sebastian dişlerinin arasından tıslayarak nefes aldı. "Ben bir

İkisini de yapamadığım için biraz muamma yaşıyorum.

İkimiz de seni öldürmeyeceğimi

biliyoruz... "Öyle mi?"

Loşlukta onun alaycı bakışını okuyamayabileceğini fark ettiğinde, sabırsızlığını ifade eden bir ses çıkardı. "İkincisi, Weller'ı planlarımdan haberdar etmene izin veremem... Asıl soru seninle ne yapacağım." Düşünceli bir parmağını çenesine vurdu.

"Benimle ya da bana hiçbir şey *yapmıyorsun*, seni korsan piç. Bana bir daha dokunursan nefesim tükenene kadar çılgılık atarım."

Piç mi? Hiçbir fikri yoktu.

"Devam et." Omuz silkti. "O kapıdan giren ilk kişi kılıcımı yakalar. O yüzden umarım aşırı düşkün olduğun biri değildir."

"Seni güvercin ciğerli sıçan torbası!"

Uzanarak, elini yanağına değmeden yakaladı. "Hadi ama, geçmişe takılıp kalmayalım. Bana Weller'ın nerede olduğunu söyle, boğazını keseyim ve şafak sökmeden yakandan düşeyim."

Yatağa doğru eğilerek parmaklarını çekti. "*Tanrım*, ama üşümüşsün."

"Güven bana kadın, Arthur Weller'ın günahlarını bilseydin, onu cehenneme kendiniz göndermiş olursunuz."

"Hayır, demek istediğim, bir ceset kadar donmuşsun."

"Özür dilerim. Dışarıda kar yağmaya başladı ve çatıdan düşmemek için ellerimle kendimi sabitlemek zorunda kaldım."

Bir sessizlik ritmi geçti. Sonra bir sessizlik daha. "Çatı mı?" diye yankılandı, sanki bu kelimeyi daha önce hiç duymamış gibi.

"Arabaya fark edilmeden girmeyi başka nasıl başarabilirdim ki?" "Bunu söyleyemem." Ellerini kaldırarak, onları ovuşturdu

Sanki stresini, uykusunu ya da Sebastian'ın kendisini görmesini engellemek için yüzünü birkaç kez sildi. "Arthur Weller'ı neden öldürmek istiyorsun?"

Kışkırtıcı bir sorunun henüz cevaplanmadığını fark ettiğinde, "Şaşırmamış görünmenin tüm nedenlerinden dolayı, sanırım," diye karanlık bir şekilde cevap verdi. "Bana onun yatağında ne yaptığını hiç söylemedin."

Alaycı bir tavırla homurdandı. "Bu onun yatağı değil, kızı Penelope'nin yatağı."

Sebastian bir kez yutkundu. İki kez. Arthur Weller'ın genç kızıyla yatakta neler yaptıklarına dair şehvet dolu görüntüler bir an için felç etti onu. "Seni hiç Jack the Lass sanmamıştım... Şanslı Penelope."

Hemen kollarını kavuşturdu. "Hayır, seni adi *sapık*, Bükreş'teki nişanlısıyla buluşmak için çıktığı bu yolculukta hem ona eşlik ediyorum hem *de* düğün çeyizini tasarlıyorum."

"Hmmm..." diye spekülatif bir ses çıkardı. "Sence babası öldüğünde hala bir düğün olacak mı?"

Öldü mü? Romanya'da gerekli yas süresi nedir?"

Kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturmuş, rahatsız edici derecede uzun bir süre ona baktı. Sessizlik her zamanki gibi onu yiyip bitiriyordu. Günahlarının hayaletleriyle dönen sessizlik onu yakalamaya hazırды.

Hareket etmesi gerekiyordu. Bir şeyler yapmak için.

Ve işte karanlıkta, bir yataktaydılar. Adam soğuktan titriyordu, kadınsa sıcacık, yumuşacık ve çırılçıplaktı. Ne kötü bir şans. Muhtemelen kendisine dokunmasına asla izin vermeyecek tek kadın.

Unutmak için elinden geleni yaptığı tek kadın... Keşke hayalleri buna izin verseydi.

"Moncrieff..." Kadın tereddüt etti ve adamın nefesi, doğuştan gelen kibarlığına geri dönerek söylediği adının dudaklarından dökülmesiyle kesildi.

Benim adım Sebastian. Onun söylemesini istedi. Tamam.

Ve tekrar. Ve tekrar. Onun iç çekmesini istiyordu. İnlemesini. Çığlık atmak için.

Bir adım daha yaklaştı ve altındaki çıplak tene değen pamuk fısıltısıyla onu baştan çıkardı. "Bana ve Lorelai'a yaşattığın onca şeyden sonra, bana bir iyilik borçlu olduğunu kabul edebilirsin-"

"Hadi ama," diye araya girdi. "O gemide saçının bir teline bile zarar gelmemesi için çok dikkatli davrandım-"

"Onun yerine yarın gece öldürebilir misin?"

İki

Sebastian'ı sersemletmek için çok şey **gerekti**. Çoğu zaman dehşet verici bir şey. Ama onun dudaklarından böyle bir istek duymak işe yaramıştı. "Sizi anladığımdan emin olmama izin verin leydim." Bir elini kaldırdı. "Benden Arthur Weller'ın hayatını bağışlamamı istemiyorsunuz. Sadece onu öldürmek için yarın geceye kadar beklememi istiyorsunuz."

"Doğru duydunuz."

Kafasını eğdi, iyice şaşırmıştı. "Hayatımda hiç kimsenin amacını bu kadar merak etmemiştim. Sen bir katil değilsin. Aslında, ona karşı bir isyan düzenledikten ve karısını, yani baldızını teminat olarak kaçırdıktan sonra Rook'a hayatımı bağışlaması için yalvardığını hatırlıyorum."

"Ne yaptığını tamamen hatırlıyorum," dedi keskin bir sesle. "Ama bahsettiğiniz gibi, Arthur Weller sizin gibi bir caninin ona yapabileceği en kötü şeyi hak eden bir adam. Aslında, karısını ve kızını kaçırmak için çoktan bir plan yaptım. Tek istediğim, siz onu cehenneme göndermeden önce bunu yapmak için zaman."

Senin gibi bir kötü adam.

Sebastian her zaman alçağı oynamaktan çok mutlu olmuştu. Çapkın şöhretinin onu rahatsız etmesine asla izin vermemişti, hatta bu statüyü canla başla beslemişti,

Guy Fawkes, Sir Francis Drake ve Cassanova'nın mükemmel bir karışımı olarak görülene kadar.

Çoğu kadın onu karşı konulmaz bulurdu. Ama Veronica Weatherstoke değil.

Sebastian, Rook'un hançeri kocasının beynine saplayışını izlediğini hatırlıyordu. Cinayete verdiği tepki dehşete kapılmak olmuştu.

Yine de adam için tek bir damla gözyaşı dökmemişti.

Southbourne Kontu Mortimer Weatherstoke, yaralı bir çocuğu kaçırmış ve mürettebata ihtiyacı olan bir kaptana satmıştı. Bu yüzyıldaki en korkunç korsan olan Rook'a dönüşecek olan çocuk. Mortimer bir oyuncak yüzünden öz kız kardeşi Lorelai'nın bacağını kırmış ve çok sevdiği tavşanlarını öldürüp güveçte ona yedirmişti. Zalim bir hevesle Rook ve Lorelai'yı yirmi yıl boyunca birbirinden ayırmıştı.

Veronica'nın kocası olarak nasıl biri olmalı?

Her zaman olduğu gibi, bu düşünce bağırsaklarına bir çekiç gibi indi ve cinayet işleme dürtüsü ateş gibi yükseldi. "Weller şimdi nerede?" diye hırladı.

Kadın irkildi ve adam anında öfkesini yatıştırdı. "Metresiyle birlikte ikinci sınıfta bir yerde."

"Mükemmel. Neden onu bulup bu gece öldürmüyorum ve böylece karısı ve kızının endişelenmesine gerek kalmıyor? Hafta sonuna kadar hepimiz Bükreş'te Tuica'yı yudumlayabiliriz."

Veronica o daha cümlesini bitirmeden başını sertçe salladı. "Penelope sözlendiği Romanyalı kontla evlenmek *istemiyor*. Kontratın mürekkebi kurudu. Çeyiz çoktan gönderildi. Ama onu Paris'te kaybedebilirsek, gerçekten sevdiği adamla çabucak evlenebilir ve özlendiği zaman Amerika'ya giden bir gemiye binebilir. Penelope şu anda onunla birlikte, yarın gecenin planlarını son bir kez gözden geçiriyor."

"Bu çocuğa güveniyor musun?" Sebastian sordu.

Başını salladı. "Ona bakacaktır. Genç ama iyi bir aileden geliyor, bol miktarda parası var ve ayrıca terbiyeli. Onları daha önceden tanıyorum."

"Kontes olduğunuz zamandan mı?"

"Kendime ait müstehcen bir çeyizim olan bir nakliye patronunun kızından başka bir şey olmadığım zamanlardan."

Boğazından yumuşak bir ses çıkardı. "Asil olarak doğmadığınızı unutmuşum."

"Unutmama *asla* izin verilmedi." Sesine sinen kasvetli nota, göğsündeki boşluğu çekiştirdi.

"O zamanki Weller'leri de tanıyor musun?" diye sordu, Weller kendi başına bir nakliye patronuydu.

"Adını duymuştum. O ve babam dostça rakiplerdi."

Sebastian'ın dudağı tiksintiyle kıvrıldı. "Baban mülteci ve göçmen çocukları *da* alıp uzak kıtalardaki sapkın adamlara sattı mı? Gemilerini çalıntı lahitleri, kutsal emanetleri ve yağmalanmış sanat eserlerini kaçırmak için kullandı mı?"

"Tabii ki hayır," diye cevap verdi dehşete kapılarak. "Babam onurlu bir adamdı ama Weller kaba ve zorba biri. Kendi ailesine yaptıkları yeterince utanç verici, ama onun... onun çocuklara karşı acımasız olduğunu öğrenmek..." Bir elini gözlerine götürdü ve sonra ona döndü. "Sen, bir *korsan*, gerçekten yargılıyor musun? Kendini Weller gibi bir pislikten daha mı iyi görüyorsun?"

"Biz o tür korsanlar değildik," diye savundu. "Weller gibi adamlardan *aldık*. Mültecilerle ya da yoksullarla bir sorunumuz yoktu ve çoğu zaman onları bu tür gemilerden kurtardık ve hatta birkaçını mürettebatımıza kattık."

"*Lütfen*, kendinizi bir tür Robin Hood figürü gibi göstermeyin. *İyi* korsan diye bir şey yoktur ve sizinkiler en kötülerini arasındaydı. En azından Rook kurtarılabiliyordu çünkü bu hayata zorlanmıştı ve yaptığı her şeyi Lorelai'ın iyiliği için yapmıştı."

Daha da yaklaşıarak teninin sıcaklığından yayılan orkide ve amber kokusunu içine çekti. Tanrım, ama onun tadına bakmak için yanıp tutuşuyordu. Onun açılan ve çiçeklenen her parçasının. "Hiçbir zaman iyi olduğumu iddia etmedim leydim.

-Aksine, ben tanıyabileceğiniz en kötü adamlardan biriyim."

Bir adım geri çekildi, dar alanın izin verdiği tek boşluk buydu. "Kötü biri olduğumu biliyorum, bu yüzden sana güvenmiyorum."

"Senden bunu
istememedim." "Ne
demek istiyorsun?"

"Güven tehlikeli bir yanılgıdır. Güvendiğim tek şey, bir insanın her zaman kendi çıkarları doğrultusunda hareket edeceğidir. Bu nedenle leydim, bu konuda sözümü tutacağıma güvenebilirsiniz. Şu eski atasözü nedir? Düşmanımın düşmanı benim-"

"Biz arkadaş *değiliz*."

"O zaman rahatsız müttefikler," diye teklif etti. "Siz yapmanız gerekeni yapın Kontes, ben de dünyayı Arthur Weller'dan kurtarayım."

"Ben artık bir kontes değilim. Dowager'ım... Artık bir terziden biraz daha iyiyim."

"Alçakgönüllülük sana yakışmıyor," diye takıldı. "Moda dünyasında önemli bir isim olmaya başladınız."

"Bunu nereden biliyorsun?" Kadının sesindeki şüphecilik, ona yöneltmek istediği alaycı bir gülümsemeyi o r t a y a çıkardı.

"Bir insanı bir ya da iki kez kaçıırırsanız ona bağlanma eğiliminde olursunuz," diye itiraf etti. "Bana aynı konuda bir şey yaşamadığını söyle. Şurada ya da burada benden bahseden birini aramadın mı?"

Ona göre o anın gerektirdiğinden daha fazla tiksintiyle inledi. "Senin varlığını bile unutmuştum."

Yalanlar.

Sebastian'ın pek çok yeteneği vardı ve bunların başında, birinin ona yalan söylediğini anlayabilmek geliyordu.

"Senin için kötü adamdan başka bir şey olacak mıyım, Veronica?" Soru, o daha geri çağıramadan dudaklarından çıkmıştı.

"Nasıl olabilir sen değil olabilir mi?" O işaret etti Çılgınca. "Kaptanına sırtını döndün ve bir isyan sırasında baldızımı ve en iyi arkadaşımı rehin aldın. Onu öldürmekle tehdit ettin!"

Gözlerini devirdi. "Ben *olsam yapmazdım*. Bunu herkes biliyor. Sadece bir noktaya değinmek istedim."

"Kimse böyle bir şey bilmiyor! Hapisten nasıl kaçabildin? Şimdiye kadar işlediğın suçlar yüzünden asılmış olacağından *emindim*."

Kaşları şaşkınlıkla birleşti. "Mutlaka duymuşsunuzdur."

"Neyi duydum?"

Gerçekten bilmiyor muydu? Oh, bu bir *şakaydı*.

"Ne zamandır Kıta'dasın?" diye sordu. "Ash, Lorelai ile evlendiğinden beri konu."

Ash. Rook. Onun kaptanı. Kardeşi. En iyi arkadaşı. O adam için ölebilirdi. O adam için öldürürdü. Geleceğini, denizde kurdukları hayata bağlamıştı.

Sadece Rook'un unutulmuş geçmişi tarafından parçalanması için. Ash kendini kayıp bir aşka ve yirmi yıldır görmediğı bir kardeşe bağlamıştı.

Ve Sebastian, ikinci kaptanı ve en sadık dostu, akıntıya kapılmıştı.

Ve aceleci davranmış olabilir. Şimdi zaman onu bu fiyaskodan ayırdığı için pişmanlık duyuyordu.

Özellikle Veronica söz konusu olduğunda.

"Sana bu iyiliğı borçlu olduğumu kabul ediyorum," dedi. "Siz planlarınızı gerçekleştirene kadar Arthur Weller'a suikast düzenlemek için bekleyeceğim."

"Teşekkür ederim."

"El sıkışalım." Elini uzattı. "Sana dokunmamayı tercih ederim."

Başka bir yalan.

İlginç.

"Tekrar karşılaştığımıza sevindim, Veronica. Ayrılış şeklimiz hoşuma gitmemiştir." En son ne zaman bu kadar içten bir şey söylediğini hatırlamıyordu. Bu ona kendini açıkta hissettirdi. Savunmasız.

Bunu alışkanlık haline getirmeyeceği kesin.

"Yani Başmüfettiş Morley tarafından zincire vurularak götürülmekten hoşlanmadığınızı mı söylüyorsunuz?" diye şuruplu bir alaycılıkla açıkladı.

"Beni öyle gördüğün için pişmanım demek istedim. Her şeyimi kaybettiğim gün."

"Her şeyi *teslim ettiğin* gün," diye düzeltti. "Her şeyi kendi başına sen açtın, biliyorsun."

O biliyordu.

Bu onun sık sık kaçtığı bir gerçektir, bu da harekete geçmesi gerektiği anlamına geliyordu.

Yine de ayakları itaat etmeye meyilli görünmüyordu. Omzunun üzerinden geçmişe bakacak bir adam değildi ama yine de... işte buradaydı. En rahatsız edici, en yaygın anılarından biri.

Çok yaklaştın.

Tehlikeli, çekici bir şekilde yakın.

Kalbi hızlandı. Sıkışan boğazına bir korku hançeri saplanmakla tehdit ederken nefes alış verişleri yoğunlaştı. Ne yapmak istediğini düşünürse, firar yolunu seçerdi. Hayatta pek çok şey olmuştu ama korkak olmak bunlardan biri değildi.

O zaman neden bundan korkuyorsun? Ondan korkmak mı? Onun üzerinde ne gibi bir gücü vardı?

Yok.

Güç verildi ya da alındı.

Bunu kabul edecek türden biri değildi. Ve bundan vazgeçmeden önce ölecekti. O yüzden bunu yapması gerekiyordu. İkisinin de hak ettiği buydu.

"Özür dilerim." Kelimelerin tadı dilinde yabancı ve iğrençti ama onları tükürmeyi başardı.

Bir geçit töreni ya da tören alayı beklediğinden değildi. Affedileceğini aklına bile getirmemişti ama kızın karşılığında bir şey söyleyebileceğini düşünmüştü.

Ortaya çıkan sessizliği doldurmak için el yordamıyla bir şeyler aradı. "Özür dilerim," diye tekrarladı. "Sizi korkutmuş ya da üzmüş olabileceğim düşüncesi beni her şekilde rencide ediyor."

"Teşekkür ederim." Kadının cevabı şaşkınlıkla renklenmişti.

Sebastian alıştırmalı bir selamla döndü ve kapıyı hafifçe araladı, kadının soğuk tenindeki bakışlarının sıcaklığını görmezden gelmeye çalışıyordu.

"Moncrieff," diye seslendi arkasından yüksek bir fısıltıyla.

Durakladı, arkasını dönemedi, yarı yarıya onun özrünü azarlayacak kelimeleri bulmasından korkuyordu.

"Çatıda dikkatli olun. Kar giderek kötüleşiyor."

Sebastian yapmadı rahatsız için kavga ve
sırıtmak Bir kez daha gölgelerle
birleşirken yüzüne yayılıyordu.

Veronica Weatherstoke onun hızla giden bir trenden düşüp ölmesini istemiyordu.

Ve bu bir ilerleme gibi hissettirdi.

Üç

VERONICA, Sebastian Moncrieff'e olan kızgınlığının üst sınırına ulaştığını düşünüyordu.

Yine de buradaydı, gece karşılaşmalarından sadece *saatler* sonra, alışılmadık bir şiddetle ona öfkeleniyordu. Onun yokluğunda bile derisinin altında bir şerit gibiydi.

Amansız bir hıyar.

Geceleri huzursuz dalgalar gibi yuvarlanıyor, adamın ateşli anılarından kaçmak için elinden geleni yapıyordu. Sonunda uykuya boyun eğdirdiğinde, korkunç rüyalara dönüşen hatıralar.

Sabah, küçüklüğünden beri en büyük düşmanı olmasına rağmen Veronica özellikle kahvaltıya bayılırdı. Kahve ve çörekler, bisküviler ve pastırma, küçük kaplarında yumuşak haşlanmış yumurtalar ve tereyağına bulanmış kızarmış ekmek. Bunlar onu her gün yatağının sıcaklığından çağıran şeylerdi.

Ve Sebastian Moncrieff, o küstah zorba, bu sabah onu bu zevkten mahrum bırakmıştı.

Korsan gibi çalmıştı. Görünüşe göre hala öyleymiş.

Çünkü, Avrupa'nın en büyük şehirlerinden birinde oturmasına rağmen zengin birinci sınıf yemek vagonlarında, uzun zamandır yediği en yağlı kruvasana dişlerini geçirirken, tek bir lokmanın bile tadını alamıyordu.

Kokusu onun koku alma duyularını rehin almış, onu *kendisine* özgü olağanüstü erkeksi tatlar ve aromalarla doldurmuştu. Sıcak, vahşi ve temiz. Bergamot ve narenciye gibi... hem keskinleştirilmiş hem de bal notalarıyla tatlandırılmış.

Özü şişelerse, lanet bir servet kazanabilir.

Yaşadığı dünyada özgürce dolaşabildiği için ona *lanet* olsun! Onları kaçıışı olmayan bir alana hapsettiği için. Kaçmaya kalksa, izini kaybettirecekti.

Ve trenden atlasa bile, onu yine de bulacaktı.

Bunu bir şekilde içten içe biliyordu.

Yasak olmayan düşüncelerinde sık sık yollarının tekrar kesişip kesişmeyeceğini merak etmişti. Tabii ki bu fikri hemen reddetmişti. Scotland Yard Başmüfettişi Carlton Morley'den başkası tarafından tutuklanmamıştı. Onu zincire vurup götürmelerini izlemişti.

Şüphesiz adam kaçırma, hırsızlık, korsanlık, hatta cinayetten yargılanacaktı. Yakalanmasının üzerinden bir yıldan fazla zaman geçtiği için boynuna ip geçirilmesi gerekirdi.

İngiliz gazetelerinden uzak durmasının nedenlerinden biri de buydu. Bilmek istemediğini fark etti. Çünkü gerçekte adalet yerini bulduğu için rahatlamış olmalıydı.

Ve yine de...

Midesini aniden soğuk bir korku kapladı ve masanın diğer tarafına bakarak Penelope Weller'ın gözlerinin elf yüzünde maskesiz bir dehşetle kısa bir süre için açıldığını gördü.

Veronica bu ifadenin ardında saklı olan her şeyi dehşet verici bir şekilde *yakından* tanıyordu. Bir zalim yaklaştığında anlık fiziksel gerilim. Bu

Her türlü iç huzur iddiasının yıkılması. Aşağılanma ya da kınanma beklentisi. Ceza ve tehlike.

Southbourne Kontu Mortimer Weatherstoke'la evliliği sırasında Veronica en önemsiz duygu belirtilerini bile okumayı öğrenmişti. Bayan Adrienne Weller'in çay fincanını tabağına geri koyarken titremesi gibi. Penelope'nin korkusunu bir kereden fazla yutmaya çalışırken boğazının gergin, zorlayıcı hareketleri. Sesinin içindeki kaosu açığa çıkarmamasını umuyordu. Her iki kadının da ellerinin masanın altına dönerek birbirlerini kavraması. Tutsak arkadaşlarından güç almak için.

Veronica, Arthur Weller onlara katılmadan bir an önce sesini ve nefesini ölçerek kendi omurgasını çelikleştirdi.

"Ben de siz beni beklerken yemeğiniz soğuyacak diye endişelenerek kahvaltıya koştum." Karısının ve kızının kahvaltı tabaklarına baktı, tabaklardaki yiyecekler tüketilmekten çok kurcalanmış ve kemirilmişti. "Görüyorum ki zahmet etmeme gerek yokmuş."

Weller onaylamadığını bu şekilde ifade etti. Şahin burnuna taktığı gözlüklerin üzerinden bakarak ağzından en kibar sözcükleri çıkardı.

Yine de bir tehdit gibi indiler.

Alt metin her zaman: *Benim hoşnutsuzluğum için sufiyer olacaksın.*

Onun gibi adamların çok geniş ve çeşitli yolları vardı. aidatlarını topluyorlardı. Bu yelpaze inanılmaz derecede genişti; hafif kesikler ve incitici sözlerden, yetişkin bir adamı toza çevirecek fiziksel darbeler kadar uzanıyordu. Arthur Weller gibi adamlar sadece kemikleri kırmakla kalmıyor, koruması gereken insanların içlerine uzanıyor ve onların ruhlarını da kırıyor du.

Kalpleri hakkında hiçbir şey söylememek için.

"Özür dilerim baba," diye fısıldadı Penelope, bakışları masadan hiç ayrılmadan.

Karısı ve kızı seslerini çıkaramadıkları için Veronica bunu onlar adına yapıyor ve bundan sapıkça bir zevk alıyordu.

Arthur Weller toplum içinde her zaman hoş biriydi.

"Kusurumuza bakmayın Bay Weller, dün gelmediğiniz gibi bu sabah da bize katılıp katılmayacağınızdan emin değildik." Tüm Weller ailesi arasındaki gergin atmosferden habersizmiş gibi ses tonunu sohbet havasında tuttu. "Aslında, sizi kamaranızda hiç görmedim, bu yüzden erken uyandığınızı ve kahvaltının çeyrek saat sonra başladığını görünce çoktan kahvaltı ettiğinizi varsaydım." Bir çörek aldı, *üzerine* reçel sürdü ve hiç de hanımefendice olmayan bir lokma ısırarak adama doğru çiğnedi.

Bunun tadı çilek ve inat gibiydi.

Veronica'nın, Weller'ın karanlık gözlerinden kendisine doğru akan öfkeyi fark etmesi için ona bakmasına gerek yoktu. Sadece Weller'ı memnun etmek istemediği için değil, onu görmekten hoşlanmadığı için de dikkatini yemeğine vermişti. Aslında *çirkin biri* değildi. Gümüş saçları ve etkileyici bıyığı, denizci olarak geçirdiği ilk yılların yıprattığı oldukça yumuşak yüz hatlarına yapışmıştı. Ellili yaşlarına kadar zayıf ve iri cüssesini korumuştur ve çoğu erkekten daha uzun boyluydu. Yine de, onun altındaki insanları ve benzerlerini korkuttuğunu fark ettiği uçucu bir yoğunluğu vardı. Ama korkutucu olarak tanımlayabileceği bir yapısı yoktu.

Böyle leviathanların huzurunda durduğunda değil Ben More'un Kara Kalbi ve Kale gibi.

Sebastian Moncrieff olan o muazzam devden. "Ne kadar sıradışı birisiniz Kontes," diye cevap verdi. hoşgörülü bir tonda. "Kendini modaya adanmış çoğu kadın bu kadar çok ve sık yemek yememeye özen gösterir. Yine de, ihtiyaç duyulduğunda kendi elbiselerinizi çıkarabilecek becerilere sahip olduğunuz için şanslı olduğunuzu düşünüyorum."

Veronica ona arzu ettiği kadar çok dişi olmadığını umduğu bir gülümseme sundu. "Dowager Kontes," diye dzelitti. "Asalet eğitimi almadığınızı biliyorum, bu yüzden bana 'leydim' diye hitap etmeniz uygun olacağını hatırlatmakta bir sakınca görmüyorum."

Gülümsemesi genişlerken gözleri kısıldı ve vahşi doğada hırılıya eşlik edecek bir şeye dönüştü. "Ah evet, ne kadar üzücü. Sık sık o kadar neşelisiniz ki, sizi sıradanlık batağından çıkaran adamın öldürüldüğünü unutuyorum."

Ve sen de öyle olacaksın.

Bu vahşi düşünce onu hayrete düşürdü.

Veronica onun yaklaşan ölümü hakkında gittikçe daha az elişi hissediyordu ve onun yanında sadece birkaç dakika geçirmişti.

Bu adam kadınları ve çocukları satıyordu ya da Moncrieff yle demişti. Tam da daha fazla şeytan olamayacağını düşündüğü anda...

Weller alışanlara parmaklarını şıklattı ve kahvaltısını isteyerek cevap verme ihtiyaını ortadan kaldırdı. Weller kendi yemeğini alıp yiyene kadar Weller kadınları yemeklerine bir daha dokunmadılar ve o zaman bile sanki kl tadında lezzetlermiş gibi çiğnediler.

Weller bir lokmanın etrafında, "Bu sabah... geveze bir arkadaştan bir şey öğrendim," dedi. Belli ki geceyi birlikte geçirdiği metresini kastederek karısını utandırmak ya da incitmek niyetindeydi.

Onun gibi adamlar, yokluklarının aslında bir rahatlama olduğunu nadiren fark ederlerdi.

Adrienne itaatkr bir tavırla, "Sylemiyorsun hayatım," diye cevap verdi, solgun gözlerini kocasına dikerek. Skandal yaratacak kadar genç bir gelin olmuştu, böylece kırkınıcı yaşından önce uygun bir kıza sahip olmuştu. Ancak Weller gibi bir adamla evliliği ve ardından gelen sekiz başarısız hamilelik, alnında derin oluklar açmış ve kaşlarını atmasına neden olmuştu. Gölgeler

Yorgunluktan sarkan gözlerinin altındaki deriye dokunmamıştı ve bal rengi saçları bile onun varlığında sarkmış gibiydi.

Veronica aynadaki aynı ifadeyi hatırladı.

Tanrım, Adrienne'i de yanlarında götürmek isterdi ama pek çok kadın gibi o da kocasıyla kalmakta ısrar ediyordu.

"Ne duydun baba?" Penelope, çayını karıştırırken gülümsemesini ve parmak eklemlerindeki deriyi beyaz bir tutam çevreleyerek, parlak bir sesle sordu.

Göğsünü kabarttı. "Gemide sadece Lowood Düşesi ve kızı değil, aynı zamanda Eski Kont da var. Kendisiyle dün gece gözlem vagonunda tanıştım. Çok iyi bir adam, hiç de gazetelerde duyduğunuz gibi değil."

Veronica dondu kaldı.

Eski Earl. Bu lakabı daha önce de duymuştu. Northwalk Kontesi, Sebastian Moncrieff'e ilgili olarak bundan bahsetmişti.

Ona Crosthwaite Kontu diyordu.

Veronica adamla karşılaştığından beri geçen aylar boyunca bu konuyu araştırmak için ne kadar istekli olsa da bunu yapmasına asla izin vermemişti.

Geçmişine bakmak, Moncrieff'in onun üzerinde en azından merak uyandıracak kadar güçlü bir etkisi olduğunu kabul etmek anlamına gelirdi.

"Neden ona Eski Kont diyorlar?" diye sormadan edemedi.

"Oh, bilmiyor musun?" Muzaffer bir kıkırdama onu tiksintiyle yıkadı. Weller gibi adamlar bilmeyenlere eğitim vermekten zevk alırlardı. "Crosthwaite'in babası o yatılı okuldayken ölmüş. Unvan eskiydi, York tahttayken verilmişti ama yaşlı Henry Moncrieff son servetini de kaybetti ve borçlarını ödemek için araziyi parsellemeye başladı. Geri kalan her şey vergi olarak alınmış.

ölüm. Böylece çocuk, Kraliyet'in bile ondan almakla uğraşmak istemediği bu harabeye bir daha asla geri dönmedi."

"Onun yerine bir korsan oldu." Moncrieff'in sesi bir gece önceki kılıcı kadar yumuşak, soğuk ve ölümcüldü.

Veronica elindeki fincanı neredeyse düşürüyordu ve fincan kontrolsüz bir takırtıyla yere düşerken tabağın içine düşmesine engel olamadı.

Farkındalık omurgasından aşağı aktı ve vücudundaki her tüy endişe verici bir frekansta titreşti. İçinden geçen elektriksel hisler onu parlamakla tehdit ediyordu.

Onun yakınlığı ona her zaman bunu yapmıştı.

Bakmak için dönmedi, bunun yerine kahvaltı tabağına tamamen dalmayı tercih etti. Yine de, sanki vücudundaki her sinir bu yakınlığı fark etmiş gibi, adamın onların arkasında nerede durduğunu tam olarak biliyordu.

"Lordum." Weller ayağa kalktı, ağzını sildi ve Eski Kont'u selamlamak için döndü. "Boş dedikodularımı mazur görün; hanımlara sizin kahramanlıklarınızı anlatıyordum. Siz bir efsanesiniz."

"Affetmeye gerek yok," diye cevap verdi sevimli bir şekilde. "Yaptıklarım kahvaltı sohbetine pek uygun olmasa da."

Veronica onun yaklaşmasına Penelope Weller'ın tepkisiyle tanık oldu. Babasıninki gibi koyu renk olan irisleri yerini genişleyen göz bebeklerine bıraktı. Sivri burnu alevlendi ve adamın muazzam büyüklüğünü görebilmek için boynunu önce geriye, sonra daha da geriye atarken narin çenesi gevşedi. Bir eli saçlarına gitti, Veronica'nın kendi tasarımı olan yemyeşil sabah elbisesini düzeltmeden önce bal buklelerinin üzerinde bir kelebek gibi çırpındı.

Kız neden bu kadar güzel görünmek zorundaydı? Bu kadar genç ve özgür?

Veronica gözlerini kırpıştırarak kendine geldi.

Bunun ne önemi var ki?

"Kahvaltıda bize katılır mısınız?" Weller, Moncrieff'e bir garsonu tersleyerek ve başka bir masadan alınmasını istediği bir sandalyeyi işaret ederek teklifte bulundu.

Kabul etme. Evet deme, diye içten içe yalvardı Veronica. Lütfen devam edin.

"Yemeğimi çoktan yedim," diye cevap verdi ve kadının tuttuğunu bilmediği bir nefesle rahatlamasına izin verdi. "Ama böyle güzel arkadaşlarla en azından bir fincan çayı nasıl reddedebilirim?"

Kahretsin ve lanet olsun ve patlasın! Masaya doğru adım atan adamın gri sabahlık ceketinin etekleri gözüne iliştiğinde daha da fazla küfür hatırlamaya başladı.

Tanrı aşkına, o ne yapıyordu? Cinayet işlemeye kararlı bir adam kurbanıyla yemek yerken görülmemeliydi. İlk uygun anda bıçağı saplamayı beklerken Weller'ın yüzüne nasıl gülümseyebiliyordu?

"Lordum, eşim Bayan Adrienne Weller ve kızımız Penelope'yi takdim etmeme izin verin." Söz konusu kadınlar ayağa kalkmaya çalışırken Arthur Weller elini masaya doğru uzattı.

Moncrieff'in hoş cevabı, "Lütfen hesabımı karıştırmayın," oldu. "Ben oturacağım."

Weller diğer tarafında oturan Veronica'ya büyük bir jest yaptı. "Ve bu da Dowager Kontes Southbourne, Penny'nin düğün çeyizini hazırlaması için anlaştığımız Parisli moda dahisi."

Onu önemli insanların önünde teşhir etmeyi severdi.

"Lordum," diye mırıldandı selamlarken. Garip davranışını fark ettirmeden ona bakmaktan artık kaçınmazdı, bu yüzden omurgasını çelikleştirdi ve bakışlarını kaldırdı.

Anında pişman oldu.

Gölgeler dün gece nazik davranmış, Sebastian Moncrieff'in varlığını tüm gücüyle gizlemişti.

Onun karanlığa ait olmadığını unutmuştu. Onun neredeyse göz kamaştırıcı bir ihtişama sahip, bir pagan zenginlik ve şehvet tanrısına atfedilebilecek türden ahlaksız bir güzelliğe sahip bu kuzu gibi yaratık olduğunu.

Açık, sonsuz ufkun altındaki bir gemide son derece iri bir adamdı.

Ancak alanın çok önemli olduğu bir trende, düzenli yapılı insanların konforu için çok fazla yer kapladı. Golyat gibi o da hem bir dev hem de bir cahildi.

Bir erkek kedinin vicdanıyla.

"Bir nakliye patronu tarafından çalıştırılan dul bir kontes mi?" Brandywine rengindeki gözler tembelce masanın üzerinde görünen her yerine dokundu. Adam sözlerini bitirdiğinde Veronica kendini oldukça taciz edilmiş hissetti. "Denizde geçirdiğim yıllar içinde dünya ne kadar da değişmiş."

Veronica'nın çenesi gevşedi.

İşlediği suçları ne kadar da kayıtsızca ele alıyordu. Skandalını derisinin üzerinde taşıyor ve dünyaya gösteriyordu - hayır, sanki fesatlık ve kötülük bir ödülle ödüllendirilebilirmiş gibi gururla sergiliyordu.

Arkasında bir sandalye belirdi ve otururken pantolonunu yukarı çekerek güçlü kalçalarına yer açtı. Veronica'yı bir kenara bırakarak cazibesinin tüm ağırlığını Adrienne ve Penelope'ye yöneltti. "Anladığım kadarıyla yaklaşan evliliğiniz için tebriklerimi sunuyorum, Bayan Weller."

"Teşekkür ederim," diye nefes aldı kız, yanakları pembenin yumuşak bir tonuna boyanmıştı.

Sadece kendi rütbesindeki ve gücündeki erkekler için yapılan zarif bir dansla yiyecek ve içecek geçit törenini kıskırtmak için personele doğru hafif bir gülümsemeden başka bir şey gerekmedi.

Sonunda bir İrlanda kahvaltı çayı seçti ve ellerinde akıl almaz derecede küçük görünen bir fincana rahatsız edici miktarda krema ve şeker döktü. "Söyleyin bana Bayan Weller, şanslı damat kim?"

"Bükreş'te bir Kont Gyürky," diye yanıtladı babası onun yerine. "Doğrudan Büyük Katerina'nın soyundan geliyor. Tıpkı bizim soylu evlerimizin çoğu gibi."

"Bir kont mu dediniz?" Sözlerinin aksine Moncrieff'in çaydan aldığı yudum kesinlikle etkilenmemişti. "Ah, şey... eğer yakınlarda bir soylu bulamazsanız, Kıta'nın dışına bakmaya değer."

"Evet, Gyürky'nin holdingi Hampshire büyüklüğünde," diye geveledi Weller, ima edilen hakaretten etkilenmemişti.

Veronica Moncrieff'e sert bir bakış fırlattı ama Moncrieff bunu görmezden geldi.

Ne kadar iğrenç davranıyordu. Weller'ın yüz hatlarını renklendiren kızgınlığın ailesi tarafından hissedileceğini bilmiyor muydu? Sanki yaşadığı utanç onların suçuymuş gibi hıncını kadınlardan çıkaracağını?

Weller burnunu çekerek, "Bizim pek çok yoksul asilzademizden daha zengin," dedi.

"Evet, keçilerine iyi bakıldığından eminim," diye kıkırdadı Moncrieff, sonra omuz silktili. "En azından o bir Amerikalı değil."

"Ya da bir *korsan*," dedi Veronica, sonunda onun dikkatini çekerek. "Biz daha çok korsandık leydim," diye düzeltilti.

İçini kayganlaştıran ve yumuşatan şefkatli bir gülümseme. "Ünümüz ne olursa olsun, genellikle deniz hukuku kurallarına göre yağma yaparız."

"Genel olarak mı?" Veronica burnunu kırıştırdı ve kalçalarını sıktı. "Son kontrol ettiğimde Kraliyet Donanması savaşta değildi ve Şeytan'ın Dirge'i de kraliyetle sözleşmeli değildi."

"Anlambilim." Moncrieff bu sözleri sanki hiçbir önemi yokmuş gibi elinin tersiyle itti. "Bir İngiliz gemisine yapılan herhangi bir saldırının savaş nedeni sayılabileceği söylenebilir."

Kanunla başını belaya sokmaktan bu şekilde mi kurtulmuştu?

Ya da pulchritude'unun eşsiz gücünü kraliçenin kendisine yönelttiği için mi, ve aşık kadın onu tamamen affetmişti?

İnanılır gibi değil.

Görünmez bir esintiyle sürüklenen bir mendil, ipeksi bir kar tanesi gibi Moncrieff'in ayaklarının dibine düştü. Mendil, benzer yüz hatlarına sahip, ancak çenesi bir av köpeğinin çenesi gibi sarkık olan yaşlı bir kadın tarafından itilen çilek saçlı bir güzelin gelişini müjdeliyordu.

"Jessica, çok beceriksizsin," diye azarladı aile reisi, abartılı bir edayla.

"İzin verin." Sebastian sandalyesinde eğilip kumaş parçasını aldı ve sosyeteye takdim edilecek yaşta bile olmayan kıza geri verdi.

Kirpiklerini nazlı bir şekilde kırıştırarak, "Teşekkür ederim," dedi. "Çok minnettarım."

Mecbur mu? Çalınan aile mücevherlerini değil, bir kumaş parçasını iade etti.

Göz kırpmasıyla tüm yüzü kıpkırmızı kesilen ay gözlü kıza, "Hiç düşünme," diye karşılık verdi.

"Gerçek bir centilmen," diye mırıldandı anne kızının arkasından.

Veronica gözlerinin tam yörüngesini gizlemek için kirpiklerini indirdi. Şüphesiz, mevcut tüm sosyete kızlarının ona sadece varlığı için teşekkür ediyor gibi görüldüğünü fark eden tek kişi o olamazdı.

"Beni tanıyan çok az kişi beni bir beyefendi olmakla suçlar, madam." Çayından ölçülü bir yudum daha alırken gözleri neşeyle parlıyordu.

Yaşlı kadın masadakilere hitaben, "Beni tanımadığınızı görüyorum," dedi. "Ben Heloise de Marchand, Lowood Düşesi."

Bu kez topluluk büyük bir istekle ayağa kalktı. Düşes izin verene kadar kimse onun huzurunda oturmaya devam etmezdi.

"Majesteleri," Düşes kızı endişe verici bir pervasızlıkla öne doğru iterken Sebastian mükemmel bir selam verdi.

"Bu benim kızım, Jessica."

"Memnun oldum, Leydi Jessica." Kızın ön kolunu yakaladı ve elini aşağı kaydırды, eldivenli parmakları kızınkilerin üzerinde kıvrılırken eğilerek kızın parmak eklemlerine bir öpücük kondurdu.

Veronica'nın kendi eli kıvrıldı, tırnakları avuçlarını ısıırıyordu.

"Ben Sebastian Moncrieff, Kont-"

Düşes araya girdi: "Sizi çok iyi tanıyoruz," dedi, çünkü onun yaşında ve mevkiinde bir kadın, kasıtlı olarak yapılmış gibi göründükleri sürece, görgü kurallarındaki eksiklikler için mazur görülebilirdi. "İnsan yol arkadaşlarının önemini bilmeden yolculuk yapmaz."

"Gerçekten de öyle." Sebastian Weller'a bir bakış fırlattı. Yoksa Veronica mıydı? Dar alanda birbirlerine o kadar yakın duruyorlardı ki bunu anlamak imkânsızdı. "O zaman izin verirseniz size sunum yapmak istiyorum-"

"Zamanımız yok, Moncrieff." Düşes masaya doğru burnunu çekti, o ana kadar başka insanların varlığını fark ettiğı tek an buydu. "Artık tanıştığımıza ve siz de bir beyefendi olduğunuzu kanıtladığınıza göre, sizi kahvaltı için özel arabamıza davet etmek istiyorum."

Gözleri ilgiyle parladı ve Veronica kendi tavrının karardığını hissetti.

O lanet bir korsan! Çığlık atmak istedi. Bir kadın, bir düşes nasıl olur da genç ve dolgun kızını adamın üzerine atabilirdi? Koltuğunun harap olduğunu bilmiyor muydu? Ailesinin darmadağın olduğunu?

Sadece bir yıl önce tutuklanmıştı!

"Sevgili Weller'ları ve Dowager Kontes Southbourne'u yalnız bırakmak kabalık olur."

Düşes sonunda onlara ayakkabısının altından kazıyıp çıkardığı çamurlarmış gibi baktı. "Kontes'i de davet ederdim, eğer ne yazık ki *ticaretteki* kökenlerine geri dönmemiş olsaydı."

"Moncrieff Veronica'ya konuşur gibi bir bakış attı. "Moda tutkulu bir hobi olmaktan çok

herhangi bir şey. Trenwyth Düşesi'nin resimlerinde yaptığı gibi."

Veronica'nın parmakları adamın müstehcen kalınlıktaki boynuna dolanmak için kaşınıyordu.

Yelpazesini açan kadın, onu artık garip bir hal alan topluluğa karşı bir kalkan olarak kullandı. "Aradaki fark çok büyük, sevgili Moncrieff. Trenwyth Düşesi'nin tablosu Kraliçe'nin kendi özel odasında asılı. Hizmetlerini *yeni paraya* kiralamıyor."

Yeni para. Bu ifade, toprak sahibi lordların sahip olduklarından çok daha büyük servetleri hızla biriktiren imalatçılar, nakliyeciler ve tüccarlar gibi girişimcilerin sosyal konumlarını kapsıyor ve baskı altına alıyordu.

Veronica Weller'ın yüz hatlarını göremiyordu ama boynu endişe verici bir mor renge dönüşmüştü.

Moncrieff hoşgörüsüyle, "Çok kötüsün," diye alay etti, ama Moncrieff'in gülümsemesinin sadece dudaklarıyla sınırlı kaldığını fark etti. "Benim gibi adamlar yeni paralar arasında çeyiz avcılığı yapmak zorunda kalıyor, bu yüzden duygularınızı paylaşamam."

Düşesin gözleri parladı. "Beni takip et Moncrieff, çeyiz konusunda konuşacak daha çok şey var." Başıyla kapıya doğru bir işaret yaptıktan sonra eteklerini savurarak uzaklaştı, ufak tefek kızı da peşinden geliyordu.

Pişman bir ifade takınan Moncrieff masaya geri döndü. "Görünüşe göre asil görev çağırıyor." Aceleyle uzaklaşmak yerine eğilip masadaki her kadının elini öptü ve Veronica'yı en sona bıraktı. Parmaklarını sarmak için Weller'ın yanından uzandı, dudakları sadece parmak eklemlerinin üzerinde geziniyordu.

"Ender rastlanan bir zevkti," dedi uzaklaşmadan önce.

Kapıdan geçebilmek için omuzlarını yana yatırmak zorunda kalana kadar hepsi sessiz bir şekilde onu izledi.

"Çekilmez adam!" Weller çarşaflarını masanın üzerine fırlattı ve bir yığın halinde oturdu. "Onu ilk gördüğüm andan beri sevmemiştim," dedi, sanki biraz önce Moncrieff'in çizmelerini yalamak üzere değilmiş gibi.

"Bize saygısızlık etmek istediğini sanmıyorum," diye mırıldandı Penelope, sesi hayranlıkla boyanmıştı. "Gerçek hayattaki bir düşesi reddetmek imkânsız."

"Onu savunarak bana saygısızlık mı etmek istiyorsun?" Weller hırladı, parmak eklemleri masanın kenarını kavrarken beyazlaşıyordu.

Adrienne elini kızının omzuna koydu, çünkü kız yeşilin birkaç tonuna bürünmüştü. "Öyle bir niyeti yoktu Arthur. Eminim hepimiz böyle rütbeli bir kadınla ve böyle... böyle... bir kontla ilk kez karşılaşmanın şaşkınlığı içindeydik."

Weller öne doğru eğildi, yanakları zorlukla dizginlenen bir öfkeyle alacalanmıştı. "Böyle. *Ne?*" diye sordu sıkılmış dişlerinin arasından.

"Ne rezillik," diye çabucak bitirdi.

Burun delikleri gergin bir an için alevlendi ve sonra sandalyesine yaslanıp çatal bıçak takımını aldı. "İnsan bu hızda giden bir trenden fırlayan bir cesedin ne yapacağını merak ediyor," diye düşündü. "Sence kar düşmeyi engeller mi?"

Veronica özellikle kimseye yöneltilmemiş olan bu gizli tehdide dikkat etmedi. Tüm varlığı Moncrieff'in eline sıkıştırdığı rulo haline getirilmiş kâğıt parçasına odaklanmıştı.

Dört

SEBASTIAN çoğunlukla lezzetli bir işkence biçimi beklentisi içinde bulunur.

Ancak bu, Veronica Weatherstoke'un kişisel tarihinde kendisiyle tanışma davetini reddeden ilk kadın olup olmayacağını merak ederek, ikinci sınıftan dönüşte üçüncü kargo vagonunda beklemek zorunda kalmadan önceydi.

Etrafı bavullardan ziyade, akla gelebilecek her türden yük ve sevkiyat malına ayrılmıştı. Sağ duvara tutturulmuş bakır borular pencereden gelen soluk ışıktaki parlıyordu. Karşılarında, cıvatalı raflarda obur arpa ve tohum çuvalları duruyordu. Dondurulmuş tereyağı kasaları, kırılğan şarap kadehi kutularının yanına düzgünce istiflenmişti.

Bir tabur şarap kadehi olacaktı. Ne de olsa bir sonraki durakları Paris'ti.

Uzaktaki kapı açıldığında rahat bir nefes aldı ve rafların ve gölgelerin kendisini koruyacağını umarak sırtını duvara yasladı.

Veronica içeri girdi ve hemen dönüp kapıyı kış rüzgârına karşı kilitledikten sonra içerideki kasvete bir göz attı. Dikkati hemen yıpranmış mobilyalardan oluşan sıkışık bir yığın tarafından başka yöne çekildi. Yırtık kadife döşemeli sandalyeler üç ayaklı masaların üzerine yığılmıştı

ve hepsi deri kayışlar ve zincirlerle sabitlenmiş gardırop cesetleri.

Kadın henüz onun varlığından haberdar olmadığı için Sebastion onu kuralı, sınır tanımayan bir anda gözlemlene fırsatını yakaladı. Şeftali rengi eldivenlerini tek tek parmaklarından çıkarırken, eskitilmiş antika mobilyaların her bir parçasını inceledi.

Bu eylemi neden dayanılmaz derecede erotik bulduğunu söyleyemiyordu.

Bu ısıtmasız kargo vagonları çok soğuktu, neden eldivenlerini çıkarsın ki?

Oh.. Oh lanet olsun.

Sorgulayan parmak uçları birkaç parçanın dokularını ve detaylarını test ederken onu büyüledi, düşünceler ve fikirler hafif spekülative sesler halinde boğazından kaçtı. Sözsüz bir keşif mırıltısı, kederli bir iç çekiş, beklenmedik bir şey keşfettiğinde küçük bir şaşkınlık.

Böyle bir yerde buluşmalarını önermekle aptallık etmişti ama yine de buranın yataklı bir yerden daha güvenli olduğunu fark etmişti.

Seksten zevk almak için bir yatağa ihtiyacı olduğundan değil. Herhangi bir yüzey iş görürdü, gerçekten.

Veronica dikkatle, neredeyse saygıyla masanın çizik, çukurlu yüzeyini okşadı, parmakları olukları buldu ve onları meyvelerine kadar takip etti. Gözlerini kapatarak, sanki yanaklarının şeftalinin üç tonuna bürünmesine neden olan bir anıyı masayla paylaşıyormuş gibi özel bir ana daldı.

Sebastian sayısız güzel kadınla flört etmiş, onları okşamış ve becermişti. Özünde bir hedonistti ve her fırsatta ününün hakkını vermek için elinden geleni yaptı. Arzuyla, arzusuna düşkünlükle hareket eden bir adam olarak, bir anın sağlayabileceği her türlü zevki tüketir, son damlasına kadar uzatırdı.

Hayatı boyunca bir kadını böylesine coşkuyla arzuladığını hiç hatırlamıyordu.

Gerçekten, şiddetin sınırındaydı.

Ona *karşı* bir şiddet değil, bir savaş çekicinin gücüyle vücuduna çarpan vahşi, ilkel bir tepki. Kayıtsızlığıyla alay etmeden önce onu kötücül şehvet mızraklarıyla şişliyordu.

Bu durum onu sadece yoğun bir şekilde tedirgin etmekle kalmadı, aynı zamanda alışılmadık bir şekilde şaşkına çevirdi. Acı verici bir şekilde ateşli olsa da, kalçalarını güzel bir yüzle sıcak bir deliğe doğru fırlatmak için kızışma ihtiyacı duymuyordu.

Elleri onun için bir şeyler inşa etmek için kaşınıyordu. Onu aşağılayan şeyleri kırmak için. Bedenini önüne atacak bir kurşun diledi. Ya da onun adına devireceği bir tiran.

Bu neredeyse ikinci sınıf arzular ve dürtüler, on dört yaşında bir delikanlı olduğundan beri kadınlara karşı niyetlerinin bir parçası olmamıştı, kızını kazanmak için öldürmek için bir ejderha arıyordu.

Bir erkek olarak, canavara dönüşmüştü. Onun gözünde hala öyleydi.

Giderek yoğunlaşan bir merakın dürtüsüyle, artık kendini saklamadan ama varlığına da dikkat çekmeden ilerledi.

Eski masayla ilgili bir şey dikkatini o kadar çekmişti ki, adam ona uzanacak kadar yaklaşmıştı ve kadın yalnız olmadığını henüz fark etmemişti.

Onu fazla ürkütmemek için neşeli bir ses tonu benimsedi. "Ne güzel bir eski parça. Devil's Dirge'deki odamda buna çok benzeyen bir tane vardı."

Veronica ona doğru döndü ve elini yakmış gibi masanın yüzeyinden çekti.

"Buraya nasıl girdin?" diye sordu nefes nefese.

"Seninle aynı kapıdan."

"Yani... başından beri burada mıydın?" Kanatlı, abanoz kaşları çatıldı. "Geldiğimi haber vermedin."

"Umarım kötülüğümü bağışlarsınız," diye mırıldandı, bu ifadenin taşıyabileceği çok sayıda anlamı düşünerek. "Sadece Karayipler'den doğan bir güneş gibi kasvetin içine daldınız ve ben sizi karşılayamayacak kadar nefessiz kaldım."

Kadının temkinli bakışları henüz onunkilerle buluşmamıştı ve adam onun flörtünü eğlenceli olmaktan çok sinir bozucu bulduğu fikrine kapılıyordu. İltifatının pek de karşılıksız kalmadığını, kızın boşa kalan elini bedeninde gezdirirken ve güzel eteğinin perdelerini çekiştirmeden önce incelerken fark etti.

"Benden ne istiyorsun?" diye sabırsızlıkla sordu yere. "Bugünkü utanç verici davranışınız yüzünden Penelope ve Adrienne'e yakın olmak istiyorum çünkü Arthur Weller şu anda berbat bir ruh halinde ve muhtemelen hıncını onlardan çıkaracak."

"Weller'in genç metresiyle birlikte kumarhane arabasında olduğu söylendi... Weller kadınları şimdilik onun huysuzluklarından korunuyor."

"Mükemmel," diye kestirip attı, masanın kenarından bir parça koparmak için uzandı. "Düşesin kızına kur yapmanıza engel olmak istemem, bu yüzden işinizi belirtirseniz ben de yoluma gideceğim."

Jessica ve onun militan annesini düşününce dudakları buruştu. "Daha çok bana kur yapıyorlar. Hayatımı derisi yüzülmüş yaşlı bir domuza bağlamayı tercih ederim."

"Aşırı çeyiziyle bile mi?" diye sordu şüpheli bir kaş kaldırarak.

"Unutuyorsunuz ki leydim, bir korsanın hazinesine sahibim ve onu harcayacak kendimden başka kimsem yok. Göller bölgesinin daha fazla yağmura ihtiyacı olduğu gibi benim de bir sosyete çeyizine ihtiyacım var."

"Ah." Gözlerini hızla kırıştırdı. "Ama bana mal varlığınızın ve mali durumunuzun harap olduğu söylendi."

"Hadi ama Kontes, dedikodu değirmeninin sunduğu her şeye inanıyor musunuz? Ayrıca, elde ettiğim haksız kazancı, varisi olamayacağım bir miras yerine kendim için harcamak varken, neden yıkılmış bir harabeyi restore edeyim ki?"

Verdiği yanıt onu rahatsız etmiş gibi görünse de, yine de gözlerini kravatının üzerinden kaldırmayı reddetti. "Sanırım bu konudaki cevabınız beni şaşırtmamalı. Şimdi lütfen beni neden çağırdığınızı söyler misiniz, böylece ikimiz de günün işine dönebiliriz."

"İşte tam da bu yüzden sizinle konuşmak istiyorum," dedi. "Zavallı Penelope ve sevgilisini Amerika'ya nasıl götürmeyi planladığınızı merak ederek uyandım. Ayrıca yardımımı da teklif etmek istiyorum."

"Bunu neden yaptın?" diye şüpheyle sordu. Çünkü Arthur Weller geçilmesi tehlikeli bir adamdı. Çünkü gömdüğünü sandığı vicdanı, ona olan güveninin kırılmasının, yeniden kazanmak için çalışması gereken bir hata olduğunu fısıldıyordu. Çünkü onda gördüğü bir şey, on yıllar boyunca özenle geliştirdiği tüm bencil içgüdülerini alt üst etmişti.

Bunların hiçbirini yüksek sesle söyleyemedi.

"Çünkü sevgili hanımefendi, sizinkiler bitmeden ben üzerime düşeni yapamam ve sabırsızlık benim kusurlarımın başında gelir."

"Anlıyorum." Verdiği cevap onu yatıştırmışa benziyordu. "Plan çok basit aslında. Gare de Lyon'a girdiğimizde, bizi arabasıyla Le Havre'a götürecek ve orada takma isimlerle Amerika'ya giden bir buharlı gemide yer ayırtacak bir bağlantım var."

"Etkilendim." Sebastian onu farklı gözlerle inceledi. Bu kadar nazik birine göre çok kurnazdı. Acımasız bir zihin, tüm o enfes sevimliliğin içinde böylesine yumuşak bir kalbi her zaman koruyamazdı.

Tanrım ama kız onu büyüledi.

"Le Havre'a yolculuktan bahsederken 'biz' demiştiniz. Bu onlarla gideceğin anlamına mı geliyor?"

"Evet."

Böyle bir mesafe fikri, midesindeki bozuk krema gibi pıhtılaştı. "Amerika'ya mı?"

"Hayır, gemiye. Onları sağ salim uğurlamak istiyorum ama aynı zamanda Adrienne için de geri dönmek istiyorum. Kocasını ve tek çocuğu öldükten sonra bu dünyada yalnız kalacağını bilmiyor."

"Ya Weller bu kaçamağı bozacak bir şey yaparsa?" diye sordu. "İhtimalleriniz var mı?"

"Tabii ki." Gözlerini devirdi, savunma kollarını göğsünün üzerinde çaprazlayarak dekoltesine hoş şeyler yaptı. "Paris'e vardığımızda gece olacak, bu yüzden Arthur Weller'ın trenden ayrılmamızı engellemek için metresinden ayrılması gibi beklenmedik bir durumda, sanırım sadece bir şaşırtmaca yaratmam gerekecek."

"En azından bu basit olacak, çünkü gezegendeki en dikkat dağıtıcı yaratıklardan biri olduğunuzun farkında olduğunuzdan eminim." Saçlarından kopup gözlerinin önüne düşen bir tutama doğru uzandı.

Adam ona dokunamadan başını geriye attı ve birkaç adım geri çekildi. "Lütfen yapma."

Eli havada dondu kaldı. Göğsünde, kendi cinsinden olan herkesi sonsuz bir cehennem ateşi gölüne mahkûm eden birkaç karanlık şüphe dönüp duruyordu. Kendisinin de sık sık körüklediği bir ateş. "Veronica, neden bana bakamıyorsun?"

"Sana bakıyorum."

"Boğazım sayılmaz. *Bana* bak."

Kaşları birbirine kenetlendi ve loşlukta bile yanakları elbisesine rakip olacak kadar canlı bir renkle parladı. "Bana nereye bakacağımı ya da ne yapacağımı söylemeye cüret etmeyin efendim. Siz benim bekçim ya da efendim değilsiniz."

"Tam tersine leydim," diye mırıldandı. "Ben sadece sizin mütevazı hizmetkârınızım."

Bakışları adamın kalçasını dayadığı masaya kilitlendi. "İşimiz bitti mi? Yoksa başka bir şey mi vardı?"

tartışmak için?"

"Seni öfkeye sürükleyen bir şey var," diye gözlemledi.

"Weller mıydı?"

"Değildi." "Ben
miydim?"

Onun Sessizlik cevap verdi için onu
olarak o çizik at ahşap masaüstünde
bir yara.

Ne kadar istese de, ona y a k l a ş m a k için hiçbir hamle
yapmadı. "Seni korkutuyor muyum?"

Alay etti. "Hiç de değil."

Yalan.

"Hadi ama, hayatım boyunca bir serseri ve düzenbaz
olduğumu biliyorum, ama gerçekten sana zarar
vereceğimden mi korkuyorsun?" Ellerini uzatarak kendini
incelemeye sundu. Sizin moda anlayışınıza sahip bir kadın,
böylesine açık gri bir takım elbise giyen bir adamın üzerine
kan bulaştırmayı planlamadığını anlayabilirdi. Elbisenin
kalıbı da sıkı manevralara hiç izin vermiyordu, dikişleri
yırtılmıştı.

"Sen bir suçlu ve itirafçı bir korsansın, Moncrieff," dedi
alaycı bir tavırla. "Mürettebatınız insanlara zarar vermekle
ünlüydü."

"Asla kadınlar değil," dedi ve parmağını kaldırarak
dikkat çekici bir noktaya işaret etti. "Kadınların ve
çocukların korsanlık faaliyetlerimizden kaynaklanan olası
sıkıntılardan her zaman uzak tutulacağı bizim için gerçek
bir inançtı. Rook'un takıldığı noktalardan biriydi ve ben de
buna yürekten katılıyordum. Sen ve Lorelai gemiye binen
ilk hanımlar arasındaydınız."

Adamın şaşkınlığı karşısında kadın homurdandı. "Sen pis
bir yalancısın."

"Hiç yakışık almadı," diye iyi niyetini belli etmeden onu
uyardı. "Nasıl anladın?"

Ona, sanki şimdiye kadar karşılaştığı en büyük ve en
sönük ampulmüş gibi baktı. "O gemideki ikinci
gecemizde, kaptan tüm mürettebatı eğlendirmek için
gerçek bir fahişe birliği getirdi."

Buna gülerek elini ona doğru salladı. "Bu sayılmaz - çapamız düşmüştü."

"Gah!" Kollarını havaya kaldırdı ve koridor boyunca adım atmak istercesine kıpırdandı. "Sen en gülünç, en sinir bozucu adamsın. İlmikten nasıl kurtulduğun zamanımızın en büyük gizemlerinden biri."

"Gerçekten öyle değil." Kıkırdadı, pencerenin kirinden süzülen kışın solgun, gri ışığında bile kızgınlığın onu ne kadar sevimli hale getirdiğinin tadını çıkarıyordu. "Bana bir tür ültimatom verildi. Ya kendimi Crosthwaite'in Eski Kontu ilan edecek, siyasi koltuğuma ve lordluk sorumluluklarıma geri dönecektim... ya da hapse girecektim. Şimdiye kadar verdiğim en zor kararlardan biri olduğunu söyleyebilirim. Bir lordun hayatı aşırı derecede sıkıcıdır. Bazı günler darağacını tercih ederdim."

Göğsünden yarı inançsızlık, yarı hayal kırıklığı dolu bir ses yükseldi. "İşte bu yüzden herkes aristokrasiden nefret ediyor."

"Bunu kontes söylüyor."

"Dowager!" diye bağırdı. "Ve ben asla kontes olmak *istemedim*, Mortimer Weatherstoke'un bir kontun oğlu olduğunu bilmeden önce ona aşık oldum."

Şimdi öfkelenme sırası ondaydı. "Eğer bana o aşağılık piçi sevdiğini söylersen, kendimi hemen trenden aşağı atarım."

"Bu sonuç ne kadar cazip olursa olsun, Mortimer Weatherstoke'u sevdiğimi iddia edemem. Kur yaparken onu çekici bulmuştum. Sosyete de tanıştığım en yakışıklı adamlardan biriydi ve çok geç olana kadar ruhundaki çürümeyi asla açığa vurmadı."

Sorular Sebastian'ın boğazında düğümlenip onu sessizliğe boğdu. Onun hasarını anlamak istiyordu. Ruhunu ve ruhunu delen delikleri sadece yamamak değil... onları gerçekten onarmak istiyordu.

Senin kadar bozuk biri onu nasıl düzeltebilir? diye sordu vicdanı. O senin olabileceğinden çok daha iyi.

Bu fısıltı tam da bu yüzden lanetli vicdanını bir süre önce kilit altına almıştı ve onu bir daha asla serbest bırakmayı düşünmüyordu.

Bu kadın, onun daha iyi olan benliğini özenle koruduğu hapishanesinden çıkaracak hangi lanet anahtara sahipti?

"Ben bir unvan istemedim," diye devam etti. "Ben bir eş olmak istedim. Aileme gurur vermek için. Büyük bir eve bakmak ve kendimi çeşitli hayır işlerine adanmak. Nazik oğullar ve güçlü kızlar yetiştirmek istedim. İstedim ki... Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Çünkü seni öpeceğim," diye ağzından kaçırdı. "Bunun çok açık olduğunu sanıyordum."

"Değilsin."

Ama bu sefer geri adım atmadı.

"Yapmamı istiyorsun."

Kadının tatlı ağzı bir karış açık kaldı. *"Asla."*

Devasa. Yalan.

"Peki neden olmasın?" diye sordu, birçok kişinin İnsanlar en çok kendilerine yalan söylerler. Özellikle de gönül işleri söz konusu olduğunda.

Ya da herhangi bir ilişki, gerçekten.

Gözleri bir kez olsun kravatının üzerinden kalktı ama dudaklarında durdu. "O ağzın nerede olduğunu biliyorum." Kadın iğrenmiş bir yüz ifadesi takındı.

"Her zaman yüzüme bağlı oldukları için," diye şaka yaptı, "nerede olduklarına dair özel olarak kefil olabilirim. Yemin ederim ki, gitmemeleri gereken yerlere hiç gitmediler."

"Sıradan bir fahişenin kalçalarının arasında kendilerine yol bulduklarını biliyorum," diye suçladı. "Hastalıklı olabilirler." "Var mı Onlar mı?" O Çizik onun Kafa, iyice eğleniyordu. Kontes dedikoducu muydu yani?

Ne eğlenceli

-Paylaşabilecekleri hoş bir kusur bulmuştu. "Hepsini hatırlayamayacağım kadar çok fahişe var, gerçi sıradan sayılan hiçbir şeye para ödemek gibi bir alışkanlığım yok."

"Nasıl unutabilirsin?" Vazgeçmiş gibi ellerini havaya kaldırdı. "O gün gemide ona *ziyafet çekiyordun*. Ona karşı dilini kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya olabileceğini düşündüm-"

"Sen. İzledin mi?" Sebastian'ın vücudundaki tüm kaslar bu fikir karşısında kasıldı. Öfke ya da utançla değil, hayır, bundan çok daha tehlikeli bir şeyle. Birdenbire arzusunun dişleri ve pençeleri ortaya çıktı, derisini ve gelişmemiş öz disiplinini paramparça etti.

Neyse ki fark edemeyecek kadar sinirlenmişti. "Ben bir kaçış yolu arıyordum! Kamaranızla hapishanem arasına o merceği kesinlikle ben yerleştirmedim."

"Orası bir hapishane sayılmazdı," diye savundu. "O yatak odası tüm gemideki en rahat yatağa sahipti. Kristalin tek başına maliyeti-"

"Kapı dışarıdan kilitlendi!"

"Sadece kendine bir kötülük yapmanı engellemek için. Fırtınanın ortasında okyanusa atlayıp kıyıya geri dönmesi imkânsız bir yüzüğe kalkışmakla tehdit ediyordun."

"O zavallı fahişenin *senin* altında acı çekmek zorunda kalması kadar çirkin bir kaderden kaçınmak için."

Sebastian o karşılaşmayı hatırlıyordu, çünkü Yan odadaki kadından öylesine etkilenmişti ki, benzer saçlara ve parlak yeşil gözlere sahip bir fahişe seçmişti. Onunla ziyafet çekmiş, sonra da bu özel mahkûma karşı hissettiği eşsiz coşkuyla onun her deliğini doldurmuştu.

Gelirken onu ayıran duvarı izlemişti, tutsaklarına göz kulak olmak için kullandıkları oculus'a bastırıldığını bilmiyordu.

Karşılığında onu izliyordum.

Bu, mevcut her kan damlasını doğrudan sikine göndermezse lanetlenirdi.

Neyse ki, yirmi yılını kayıtsızlığı diğer tüm duyguların üzerine koymayı öğrenerek geçirmişti.

dünyaya. "Açıklığa kavuşturmak için soruyorum, acaba performansımın nesi sizi bu kadar rahatsız etti?"

"Bütün bu lanet şey beni rahatsız etti," diye haykırdı. "Başından sonuna kadar."

Seni yakaladım, diye düşündü, bir Cheshire kedisinin gülümsemesini açarak.

"İnsan merak ediyor leydim, eğer gördüğünüz şeyi iddia ettiğiniz kadar rahatsız edici bulduysanız, o zaman neden tüm gösteriyi izlediniz?"

O muhtemelen anlamadığı bir cevap için el yordamıyla konuşurken sessiz kalmak gerçekten de zalimceydi. Ama bu keşif, ona acımadan önce birkaç dakika boyunca yememek için çok lezzetliydi. "Bunda utanılacak bir şey yok Kontes, hepimizin içinde biraz röntgencilik var... Görünüşe göre bazıları diğerlerinden daha fazla."

"Ben-"

"Ancak benim bir anlaşmazlık noktam var." Bir parmağını kaldırdı. "O kadın ya da yakın tanıdığım herhangi bir kadın hiçbir zaman acı çekecek durumda değildi. Yakından izliyor olsaydınız, kendiminkine izin vermeden önce onu en az iki kez tatmin ettiğimi fark ederdiniz. Bu benim için kişisel bir gurur kaynağıdır."

Kollarını kesinlikle koruyucu bir hareketle ortasına dolayan Veronica, yine de adamın mükemmel tespitine boyun eğmedi. "Onun gibi kadınlar bir erkeğin egosunu okşamak için para alırlar. Zevklerini herhangi bir eş kadar iyi üretebilirler."

Onun bu kasıtsız itirafını gözden kaçırmadı ama bunu kurcalamaktan da kaçındı. "Birçok yerimi okşaması için bir kadına para ödedim hanımefendi, ama egomun hiç ihtiyacı olmadı."

"İşte *buna* inanıyorum," dedi sertçe. "Yine de sanırım aşırı şişirilmiş benlik duygunuz, bir kadının sizin ilginizden hoşlanıyormuş gibi yapabileceğini hayal etmenize izin vermez."

"Hiç olmadı."

"Hepiniz öyle diyorsunuz," diye meydan okudu. "Ama gerçekmiş gibi görünmek için zevk üretmenin yolları olduğunu biliyorum."

"Kesinlikle," diye kabul etti. "Ama bunu anlamamanın yolları var, pek çok erkek cehalet ya da basit bencillik yüzünden bunu görmezden geliyor. Bunları uydurmak imkânsız."

"Sen öyle diyorsan."

Sebastian sesini alçaltarak ve ona doğru eğilerek, "Eğer bir erkek sadece kıvranan yips arıyorsa, o zaman kesinlikle kandırılabilir," diye kabul etti. "Ancak, pek çok evcilleşmemiş yaratık gibi, bir kadının arzusu da çoğu zaman dile getirilmeyen, kontrol edilemeyen sinyallerle iletilir. Örneğin, gözlerinin büyümesini ele alalım. Dudaklarının kanla dolması ve meme uçlarının sıkışması. Nefesi daha hızlı gelir ve narin burun delikleri açılır."

Sebastian onun hızlı nefes alışlarını ölçmek ve dolgun dudaklarını dişlerinin arasına sıkıştırmak için elinden geleni yapmasından çok hoşlanıyordu.

"Korkmuş bir kadın için de tahrik olmuş bir kadın için de aynı şey söylenebilir," dedi duygularla boğuklaşmış ve gerginlikle gerilmiş bir sesle.

"Eğer bir kadının tepkisinden tahrik olup olmadığını anlayamıyorsam, o zaman seksinin her şeyi ortaya çıkaracağı tartışılmaz."

"Sen... sen saçmalıyorsun," diye suçladı.

Eğer o anda uzanıp yanağına dokunsaydı, Sebastian ona ateş teşhisi koyabilirdi. Olgun ve hazırды ve muhtemelen bu da öfkesine katkıda bulunuyordu.

Bir centilmen ona toparlanması için biraz zaman tanırdı.

Ama hiçbir zaman bir centilmen olduğunu iddia etmemişti ve içindeki yırtıcı hayvan, bir köpekbaliğının sudaki kanı algılaması gibi onun tahrik kokusunu alabiliyordu.

Şimdi geri çekilme zamanı değildi.

Bunun yerine elini masanın üzerinde onunkine yaklaştırdı ve dudakları elinin kabuğunun üzerinde gezinene kadar eğildi.

kulağına. Bir kısmı diğerine dokunmadı.

Ama vücudundaki her sinir onu hissetmekle canlıydı. Onun atmosferinin titreşimlerine uyum sağlamıştı. "Mahrem deriniz renkten renge giriyor," diye devam etti, fısıltıyı ancak aşan bir sesle, trenin ritmik kakofonisi tarafından süpürülme tehdidiyle. "Narin etin başlığı şişiyor, dolgunlaşıyor ve koruduğu akıllı, büyülü düğmeyi ortaya çıkarıyor. Zevkinizin çoğunun bulunduğu o lezzetli küçük yer. Kıvrımlar arzuyla kayganlaşacak ve doğru dikkat gösterilirse, doruğa ulaştığınızda, kontrol altına almak için iki yutkunmamı gerektirecek bir nem seli salacaksınız. Kasların güçlü, kaotik küçük spazmlarla sikimi sıkacak. Güven bana güzelim, bunlar taklit edilemeyecek şeyler. Eminim bunu biliyordur."

Hiçbir şey söylemedi. Hiçbir şey *yapmadı*.

Aslında, o kadar uzun süre öylece durdular ki, adam doğruldu ve bir parça endişeyle onu incelemek için geri çekildi.

"Bunu biliyor musun? Sen hiç..."

Masanın üzerinde birbirine değmeden olabildiğince yakın duran parmak uçlarına baktı. Nefes alıp veriş belirsiz bir güçle gerçekleşiyor, titremelerinin şiddetiyle dengesizleşiyordu.

Sebastian bunların küçük titreşimler olmadığını fark etti. Ama büyük, kemik kıran titremelerdi, aşırı güçlü duygulardan kaynaklanıyordu.

Cevabı biliyordu ve ıssız bir adada bir yerlerde bıraktığını iddia ettiği kalbi adaletsizlik karşısında kırıldı.

"Veronica. Bana bak."

İrkildi ama geri çekilmedi. Belki de istemeden de olsa fark ettiğinden daha acımasız davranıyordu. Onu tahrik ederek eziyet etmek istiyordu. Ama... ya uyarılma onun için bir eziyetse?

Ya Mortimer Weatherstoke hala kapanması zaman alan yaralar açtıysa?

Bir öfke dalgasını yutarak elini yaklaştırdı ve parmak uçları birbirine değmeden önce enerjinin aralarında yayılmasına izin verdi.

"Bana bak," diye bastırdı, bu sefer daha nazikti.

Sonsuz bir yavaşlıkla, bakışları buluşana kadar boynunu geriye doğru eğdi. Loş ışıktaki gözleri en egzotik doğu yeşiminin renginde parlıyordu.

Sebastian'ın şaşkınlığına rağmen, içindeki bir şey sakinleşti.

Geçmişte ona doğru kadının gözlerine bakmanın düşmek, renginde kendini kaybetmek ya da belki de derinliklerinde boğulmak gibi bir şey olduğu söylenmişti. Dünya hareket edecek, gezegenler aynı hizaya gelecek ve tüm bu melodramatik, romantik saçmalıklar.

Yanıldıklarını öğrenmek ne kadar ilginç.

Bu ne düşmek ne de boğulmaktı. Aslında tam tersi.

Dünya tamamen hareket etmeyi bırakmıştı.

Başı belada olan hayatında bir kez olsun Sebastian sustu. Sakinleşti. Kadife ve ipekten kordonlar uzuvlarını sardı ve onu bu noktaya, bu ana sabitledi, kendini yakalayacak kadar uzun süre aynı yerde kalmaya zorladı...

Ve bir nefes al.

Orkide ve amber notalarıyla tatlandırılmış yavaş, kolay bir nefes, göğsünün içinde bir gün batımının durgun düşüncesiyle çiçek açtı. İnsanın, Tanrı'nın ya da Zaman'ın amansız etkisine boyun eğmeyi reddeden bu his onu sersemletti ve çok güvendiği aklını elinden aldı.

Mucizevi.

Bunun için başka bir kelime yoktu. Göğsünün derinliklerinde aldığı her nefeste, sürekli gerginlik azalıyor, yerini bu dünyada çok az şeyin yaptığı gibi onu şaşırtan başka bir ihtiyaç alıyordu.

Arzusu, her şeyi tüketmesine rağmen, şiddetli sınırını kaybetmişti. Damarlarında dolaşan sahiplenme ve kıskırtma, göğsünde genişlemek ve erimek için durakladı, sonra durgun, ballı vuruşlarla geri kalanına aktı ve herhangi bir toksin kadar tehlikeli yabancı bir madde taşıdı.

Tam olarak tanımlayamadığı bir şey.

Hassasiyet, belki. Kırılganlık. İhtiyaç, en cömert haliyle.

Kendinden bile sakladığı parçalarına tapınma ihtiyacı. Hiç takdir edilmemiş olana tapmak. Sadece alınmış olanı ona vermek.

Pişmanlık duymayan bir hoşgörünün mutluluğunu biliyordu. Bir kenara atılmış çekingenliklerin tatlılığını tatmıştı. Kendini o kadar baş döndürücü bir zevke boğmuştu ki, acıya dönüşmüş ve bu yüzden daha da yoğunlaşmıştı.

Ve bu arzu imgesinin tadına bile bakılmasına izin verilmemiş miydi?

Tahammül edilemez.

"Veronica." Tanrım, onun adını söylemeyi ne kadar çok seviyordu. Onun seksine karşı fısıldayabilmeyi nasıl da umuyordu. "Seni boşaltmama izin ver."

Beş

"BEN

seks ile Sen." Bu değildi.

Veronica'nın bugün söylemek

zorunda kalacağını düşündüğü bir cümle.

Ya da hiç.

Özellikle de bu adam için.

Dahası, inkârın bir zorluk yaratabileceğini hiç düşünmemişti bile.

Sebastian Moncrieff onu kıstırmıştı. Fiziksel olarak değil ama akla gelebilecek diğer her açıdan. Her nasılsa, bir yıldan daha uzun bir süre önce onun başka bir kadınla zina yaptığına tanık olduğunda keşfettiği arzuyu tahmin etmişti.

Buna çok benzeyen bir masanın üzerinde.

Başlı kadının kalçaları arasında dans etmişti ve Veronica ürkütücü bir merakla kadının onun ilgisinin altında ağlamasını, gerilmesini ve çılgılık atmasını hayranlıkla izlemişti.

Veronica'nın inançsızlığına bir başka üzücü keşif daha eşlik etmişti. Uyluklarının ağrıyan bir nabızla sıkışmasına neden olan bu keşfe, rahminin derinliklerinde esneyen bir boşluk uçurumu eşlik etmişti.

Çıplak vücudunun görüntüsü ağrısını daha da şiddetlendirmişti. Kollarında ve omuzlarında şişen ve kasılmaya başlayan kasların oyunu. Dilinin yasak et üzerindeki düzlüğü. Ve

Karısını masaya yapıştırırken gergin karın kaslarının gerginliği.

İlk kez bir kadının orgazmını izliyordu.
Böyle bir şeyin mümkün olduğunu bildiğini.

Vücudu buna ıslak bir arzu dalgası salgılayarak karşılık vermişti ve bu acı o kadar baskındı ki, her adımda kalçalarının sürtünmesi bile ihtiyacın kaygan tınısına karşı imkânsız, *dayanılmaz* derecede şehvetliydi.

O zaman ona direnmişti ve o zamandan beri böyle istenmeyen hislerle mücadele etmek zorunda kalmamıştı.

Ta ki bugün, kötü anıları ve bedeninin onlara verdiği tepkiyi çağırmakta ısrar edene kadar.

Ona kendi arzusunu açıklamıştı, ki bu tüm dünyadaki en ağırlaştırıcı faktör olmalıydı.

Ve yine de, işte buradaydı, kaygan bir uyarılma birikintisi, bacakları her an pes etmeye hazırdı.

Ona bu zevki tattırmayı reddetti.

"*Bunu bir daha asla yapmayacağım,*" diye yemin etti.
"Efsanevi bir aşık olduğunu düşündüğünü biliyorum ve eminim sayısız kadınla becerilerini geliştirmişsindir, ama teslim olmayacağım. Zevkini başka yerde arayabilirsin, anlaşıldı mı?"

Gözlerini kapatarak, sesinin de kelimeler gibi aynı gücü taşımasını diledi ama ne yazık ki sesi de bacakları gibi acınası bir şekilde titriyordu.

"Sanırım senin tarafından yanlış anlaşılan benim, sevgili Veronica," dedi. "Ben zevk almanın değil, sadece zevk vermenin peşindeyim."

Bir bakışıyla onu soldurmak için elinden geleni yaptı. "Bana böyle gayri resmi bir şekilde hitap etmen için sana izin vermedim. Ya 'leydim' diyeceksin ya da hiçbir şey demeyeceksin." Sinirlerinin iyice gerildiği zamanlar hariç, bu tür nezaket kurallarında ısrar eden biri değildi. Boşluğa ihtiyacı vardı. Havaya. Düşünmek için bir dakikaya! Onun huzurunda bunların hepsi yetersizdi.

"Birlikte bir cinayet planladığımıza göre, bu tür ayrımları geride bıraktığımızı düşünmüştüm."

"Şey..." El yordamıyla esprili bir karşılık aradı ve hiçbir şey bulamadı. "Biz değiliz. Bu tür ayrımlar bizi medeni tutuyor."

"Peki, o zaman bir öpücük almama izin verir misiniz leydim?"

Ona temkinli bir şekilde baktı, sinsi gülümsemesinin altındaki gamzelerden etkilenmemiştir. Çenesinin genişliği ve normalde ölümcül olan gözlerindeki çapkın ışıltı. Şehvetin vücut bulmuş haliydi. Onu baştan çıkarmak için Şeytan'ın ta kendisi tarafından gönderilmiş bir baştan çıkarıcıydı.

"Sadece bir öpücük mü?" O ne yapıyordu? Bu çılgınlığı düşünmediği kesin. "Benden hiç... hiç zevk beklemeyecek misin?"

Sana söz veriyorum."

"Kelimeler boş," dedi kadın nefes nefese, adam parmağını dudaklarına götürüp ağzının dış hatlarında fısıltıyla ateşten yumuşak izler çizerken.

"Bir parmak." Parmak çenesinde, yüksek yakalı elbisesinin küçük düğmelerinde, boğazının ortasında gezindi ve sahip olduğunun farkında olmadığı sinir uçlarını uyandırdı. "Ve bir öpücük. Tek istediğim bu. Eğer sana başka bir şeyle dokunursam, o uzvu kesip atmana izin veriyorum."

Merakı karşıtlığına galip geldi. "Tek parmak mı?"

"İstediği yerde özgürce dolaşabildiği sürece."

Mahrem kaslar istemsiz bir şekilde sıkıştı. "Bilmiyorum..."

"Bu sıfır riskli bir teklif leydim, kazanılacak tek şey zevk. Garanti edilecek."

"Ama ya..." Durakladı, tanıdık bir güvensizlik onu yakaladı.

Mortimer onun tepkisizliğine, acıdan yüzünü buruşturmasına ve evlilik yatağındaki genel rahatsızlığına her zaman kızmıştı. Onu doktorların önünde küçük düşürmüş ve cinsel soğukluğu konusunda açıkça alay etmişti. Uzun zaman sonra,

Bırakın onu neyin memnun ettiğini, neyin hayal kırıklığına uğrattığını bile umursamıyordu.

Ama bu adam? İçinden bir ses onun küçümsemesine dayanamayacağını söylüyordu. Bunu riske atamazdı.

"Ya yapamazsam?" diye fısıldadı.

Yüz hatlarında onu bir şekilde daha da güzelleştiren bir fırtına birikmişti. "Kadın, bu imkânsız ve tamamen varsayımsal olay sırasında hata tamamen bana ait olurdu. İkimizi de hayal kırıklığına uğratmış olurdum ve derhal başka bir deneme talep ederdim."

Bu onun suçu değil.

Bunların hiçbirisi onun fikri ya da sorumluluğu değildi, hatta bu zevki *tatma* görevini bile yerine getirmesi gerekmiyordu...

Kaç gece onun altında kıvranan o kadının anısıyla uyanık kalmıştı? Kaç kez merak etmişti? İstedi mi? Arzulamıştı?

Ona yaptıklarının sadece bir tadı için.

"Tek parmak," diye kabul etti.

Muzaffer gülümsemesinin ihtişamı gözlerini kör etmişti ve masanın üstünü neden okşadığını anlaması utanç verici derecede uzun sürdü. "Yukarı tırmanmana yardım ederdim ama ne yazık ki parmağım bile o kadar güçlü değil."

Sözlü olarak protesto etmek için ağzını açarken, vücudu itaat etmek için hareket etti ve ayakları zeminin üzerinde sallanana kadar masaüstüne kaydı.

Gözleri sadece geceleri sinsice dolaşan bir yırtıcı gibi parlıyordu, ağzı aşağı indi ve kız fikrini değiştiremeden ona sahip oldu.

Altı

IYI OLDU.

Öpücüğü anlık bir sıcaklıkla tüm itirazları eritti. Buna karşılık, dudakları soğuk ve kuruydu, sersemlemiş ağzının üzerinde geziniyor, gergin ve endişeli kaslarının her düğümünü sessizce çözüyordu. Ondan tutku bekliyordu; becerikli, ustaca baştan çıkarma ve baskın, erkeksi sabırsızlık.

Onun yerine bulduğu şey ikna edici, şefkatli bir keşifti. Telaşsız ve karmaşık olmayan. Muazzam vücudunu dikkatlice onunkinden uzak tutmasına rağmen, bir şekilde onun her santimetresine baskı yaptı.

Ve yine de... dolaşan eller ya da onun talepkâr uyarılmasının ateşli baskısı dikkatini dağıtmamıştı.

Tüm varlığı, ağzının köşelerini kemirirken, en ufak bir emme gerilimi uygulamadan önce, tutkuyla şişmiş alt dudağını kendi dudaklarının arasında yuvarlanmak için çekerken, ağzının sert, değişen baskısına odaklanmıştı.

Tanrım ama çok güzeldi ve-oh!

Dilinin ağzının kenarına doğru kadife gibi kayması, vücudundaki tüm nefesi ve kafasındaki tüm düşünceleri çaldı.

Bu eylemin baştan çıkarıcı sıcaklığında kendini kaybetti. Bir zamanlar evli olan bir kadın için çok tanıdık ama bir o kadar da yabancı. Bu

Adam her yönüyle kocasından farklıydı. Onun şekli, kokuları ve duyguları. Güvenlik.

Bu kelime bir an duraksamasına neden oldu. Bu adam tehlike saçıyordu. Güvenilir ve makul olan her şeye karşı kötü bir umursamazlık yayıyordu.

Tanrı aşkına, bir adamı öldürmek için oradaydı.

Peki neden birdenbire ona sarılmak istemişti? Bir çocuk gibi onun kollarına sürünmek ve onun gücünden bir beşik yapmak için...

Arayıcı dili bir kez daha ağzının topografyasını test ettiğinde, ne yaptığını tam olarak anlamadan önce cızırtılı bir iç çekişle ona açıldı.

Endişeyle kendini istilaya hazırladı. Dudaklarını dişlerine çarptıracak ve boğazında öğürten bir dolgunluk yaratacak ıslak, boğucu dalmaya.

Adam geri çekilmeden önce dilini kendi diliyle buluşturup dudaklarının kıvrımını test ettiğinde neredeyse bayılacaktı. Bu yumuşak emme hareketi dilini ağzına davet etti ve oradaki sıcaklığı keşfetmesi için onu baştan çıkardı.

Tadı harikaydı.

En iyi, en koyu çikolata gibi hem acı hem tatlı. İpeksi dartlar ve girdaplarla onu okşarken ve alay ederken keşfetmesi için yol açtı. Bu onun adımlarını bildiği bir dans değildi ama adam onu güvendiği bir hassasiyet ve uzmanlıkla yönlendiriyordu.

İçi boş, gırtlaktan gelen sesler ve derin, minnettar sesler onu cesaretlendirdi, dudaklarında, ağzında ve omurgasından aşağıya doğru titreşerek arzusunun tam merkezine indi.

Öpücüğe o kadar dalmıştı ki -ayak parmaklarını gerçekten kıvıran ilk öpücük- soğuk hava çoraplarının üstündeki hassas teni öpene kadar adamın diğer tasarımlarından habersizdi.

Nefes nefese ağzını onunkinden ayırarak, adamın dizlerinin üzerinde topladığı etek yığınınına tutundu.

"Evet, onları oraya sabitleyin, bu çok yardımcı olacaktır," diye şakacı bir tonla ısrar etti, ancak gözlerinde hem vahşi hem de sinsi bir şey parlıyordu.

"Bu -ne halt ediyorsun sen- sanmıyorum biz-"

O şeytani parmağını dudaklarına bastırdı. "Şimdi düşünme zamanı değil Kontes, *hissetme* zamanı."

Sıcak nefesler parmağının ucunda patladı ve Titrerken ve arzularıyla, geçmişiyile ve sakat bırakan endişeleriyle boğuşurken onun bakışlarını yakaladı. "Ne hissettiğimi bilmiyorum," diye itiraf etti, çenesindeki sallantıyı engelleyemiyordu. "Nasıl hissedeceğimi bilmiyorum. Bunların herhangi birini nasıl yapacağımı-"

Parmak eklemine arkasını kızın çenesinin üzerinde gezdirdi ve parmağını çenenin altından geçirerek kızın yüzünü kendisiyle buluşacak şekilde kaldırdı.

"Hiçbir şey yapma," dedi kararlı bir şekilde.

Kadın başını salladı ama adam onu bırakmadı. "Anlamıyorum."

"Yerine getirmem gereken hoş bir görevim var. Ancak, *sizin* tüm

-Ve nefis diyebilirim ki, bedenin tek bir görevi vardır. Mümkün olduğunca az düşünmek ve yapmak. Benim için değil, sadece kendin için üzül. Zevk aramayın, bırakın o sizi bulsun."

"Ama-"

"Bana direnmek, etkilenmemek için elinden geleni yap. İsterseniz hiçbir şey yapmayın."

"Ama o zaman beni yapamazsın-"

Adamın eli kadının ağzından ayrılıp eteklerinin altına girdi. Parmak ucu çorabının dikişlerini uyluğuna doğru takip ederek konuşma yetisini elinden aldı. Nefes almasını.

"Benden istediğin kadar şüphe edebilirsin," dedi karanlık bir sesle dudaklarına karşı. "Ama tatmin olmak için acele etmeyin leydim. Meydan okumak için sabırsızlanıyorum."

Bir başka öpücükle kadının akıl sağlığından geriye kalanları çaldı, bu seferki öncekinden daha ateşli ve tutkuluydu. Bu öpücük

Baştan çıkarıcı hünerinin tüm gücünü onun şüphesiz, önemsiz savunmasının üzerine salarken, ondan şaşırtıcı bir sabırsızlık duyuyordu.

Dilinin bir dönüşü, kaba parmağının çoraplarının kenarına sürtünmesine eşlik etti. Dişlerinin zar zor görünen bir kıstırması, kadının dikkatini kalçasında izlediği çizgiden çekti.

Adam donunun dikişini bulduğunda, hangisinin derin, muhtaç bir inilti çıkardığını söyleyemedi. Nazik ve metodik olmasına rağmen, yine de kalbinin hızını hissedebiliyordu, kendisinininki kadar öfkeli bir ritimle çarpıyordu.

Ve sonra *oradaydı*.

Bir parmak, sözüne sadık kalarak, mahrem saçları okşuyor ve yumuşak, ıslak ete giriyordu.

Onun dokunuşunun altında sıvılaştı, bacakları birbirinden daha da uzaklaştı, nabızı görevini bıraktı ve ciğerleri nefessiz kaldı. Hayatta kalmak için bunların hiçbirine ihtiyacı yoktu...

Elinin kaygan sıcaklığı onu böylesine elektriksel bir hisle doldurmuşken olmazdı.

Hayatla birlikte.

Taparcasına küçük öpücükler arasında tenine karşı yumuşak, anlaşılmaz kelimeler mırıldanarak, dudaklarını saç çizgisi, gözleri, burnu, çenesi ve elmacık kemikleri üzerinde yumuşattı ve ağzını çenesinin hassaslaşmış kıvrımından aşağı doğru sürükleyerek tüm vücudunda erotik kıvılcımlar çıkarttı.

Adamın, kadınsı cinsiyetinin kabarık kıvrımları arasında yavaşça yaptığı keşifler, hayal kırıklığı konusunda çalkantılı bir ders oldu. Sadece endişeleri kaçmakla kalmamış, anında talepkâr bir aciliyet tarafından ele geçirilmişti.

Görünüşe göre görmezden gelmeye meyilli görünüyordu.

"Yüce Tanrım, ama bunu bütün gün yapabilirim," diye inledi kulağına karşı. "Çok tatlısın, çok kaygan, çok mükemmel."

Cevap verecek kelimeleri bir araya getiremedi. Sadece şeytani parmağının ona yaptıkları yüzünden değil, sesinin kasıtlı derinliği yüzünden de. Kelimelerdeki hazzı ve ses tonundaki harareti fark etti.

Birden sanki vücudunun kontrolünü başka biri ele geçirmiş gibi oldu. Elbette omurgasını öne doğru sallamayacak, kalçalarını adamın parmağına doğru yuvarlamayacak, adamın ona veremediği tek dokunuşu aramayacaktı. Sözsüz, sanatsız fiziksel yakarışlarla kıvranan ve soluk soluğa kalan türden bir kadın değildi.

Sadece, sinir bozucu adam becerilerini o kadar ustalıklarla sergilemişti ki, tek yapabildiği bir tür zonklama, yaylanma, ağrı, neredeyse acı verici bir baskı oluşturmaktan ibaret görünüyordu.

Vücudu ter içinde kaldı ve bir sonraki zorlu kavisiyle omurgası çatırdadı.

"Neden?" sorusu kuru boğazından kopup geldi.

Ağzını kadının boğazından kaldırdı. "Neden ne, sevgilim?"

"Neden sadece..." Ne yapması gerektiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Hareket etmek, zonklayan yeri bulmak ve çığlık atmadan önce onu serbest bırakmak.

"Ah, zavallı leydim, son derece acımasız davranıyorum. Hatta bencilce."

"Neden?" diye tekrar fısıldadı, ondan biraz nefret ediyordu. Onu çok istiyordu. Ona itiraf etmek istediğinden daha fazla ihtiyaç duyuyordu. Onun kendisine yaptıklarını arzuluyordu. Diğer şeylerin yanı sıra.

"Çünkü bu kadar kolay, bu kadar çabuk ayrılacağınızı düşünmemiştim. Daha uzun süre oynamayı umuyordum..." İsteksiz bir iç çekişin ardından, zeki parmağı geri çekilmeden önce tüm vücudunun sarsılmasına neden olan bir şey yaptı.

Oyun mu? Bu onun için bir eğlence miydi? Oyunun odağı değil de hakemi olduğu bu kadar açıkken...

Nasıl bu kadar eğleniyor olabilir?

Kalçalarını utancın erişemeyeceği bir şekilde yuvarladı. "Lütfen." Yalvarış umutsuz bir sesle kaçtı, itiraf etmek istediğinden daha yakın bir sızlanmaya.

"İşte bu yüzden tehlikelisin," diye hırladı, sanki kendi kendine. "Ne istersem isteyeyim, görünüşe göre seni hiçbir şeyden mahrum bırakacak gücüm yok."

Bununla birlikte, onun saygınlığından geriye kalanlara el koyan cinselliğine erotik bir saldırı başlattı. Şehvetli vuruşlar, sıkıcı nabızlara dönüşene kadar kendi üzerlerine inşa edilen işkence edici titremeler uyandırdı. Kadın haykırdı. Kolları ona uzanıyor, çaresiz pençeleriyle omuzlarını kavriyor, dalga dalga gelen sınırsız coşku onu bir şehvet ve baygınlık okyanusuna sürüklemekle tehdit ediyordu. Tam o anın geçeceğini düşündüğü anda, başka bir heyecan verici, ruhunu yakan patlamaya dönüştü, ta ki his o kadar enfes hale gelene kadar, artık zevk ve acı arasındaki farkı ayırt edemiyordu.

Kız kaçmak için kıvranmaya başladığında, parmağının baskısı kalktı ama onu terk etmedi. Onu yavaşça aşağı bıraktı, uçurumun kenarından geri getirdi ve onu kıyıya doğru iten daha küçük dalgaların üzerinde yüzmesine izin verdi.

Kendine döndüğünde, üstü başı perişan ve yarı boğulmuş bir halde, Veronica Sebastian'ın sözünü tuttuğunu fark etti. Ona ağzı ve tek parmağı dışında hiçbir şeyle dokunmamıştı.

Büyülü, manyak bir parmak.

Bununla birlikte, sanki kendisini savrulup kaybolmaktan alıkoyan tek şey oymuş gibi, adamın vücudunun kalın sütununa yapışmıştı.

Ona gülünç bir ninni gibi yapıştığını fark ederek, aniden çekingen ve utangaç bir tavırla kendini ondan ayırdı.

Kolları onu yerinde tutacakmış gibi hareket etti ama ona dokunmadan durdu.

"Aman Tanrım." Onun ses tonuna bir kelime atfetmesi gerekseydi, bu *hayret* olurdu. "Bu dünyada mucize olduğunu iddia eden her yerde bulundum. Varlığına inanamayacağınız hazineleri elime aldım. Duymak için can atacağınız isimlerle, büyüklerle birlikte galerileri ve müzeleri gezdim. Ve bu hayatım boyunca hiçbir zaman vücudunuzun doruğa ulaşması kadar güzel bir şeye tanık olmadım."

Kadından boğuk bir kıkırdama yükseldi ve elini adamın göğsüne koyarak dudaklarına kondurmak istediği öpücüğü durdurdu. "Beni pohpohlamana gerek yok," diye ona güvence verdi.

Alaycı bir ses çıkardı. "Size hiç iltifat etmedim Kontes. Bir heykeltıraş olsaydım, benimle aynı fikirde olmanız için onu yeniden yarattırdım. Ama ne yazık ki bu konuda yeteneksiz doğmuşum."

Bundan o kadar emin olamazdı. Adamın elinde kemiksiz, şekilsiz bir yığından başka bir şey değildi ve adam anlatılamaz bir beceriyle...

Onu dönüştürmüştü.

Bu acı bir farkındalıktı. Tozlu bir kargo arabasındaki geçici bir kaçamak gibi onun için bu kadar önemsiz bir şeyin hayatında biçimlendirici bir an olmasını istemiyordu.

Ama işte buradaydı, kendi yarattığı bir fırtınanın içinde sürükleniyordu.

Şimdiye kadar tüm varlığı başkaları için ne yapabileceğiyle ilgiliydi. Onlara nasıl görüldüğü. Her hareketinin, yüz hatlarının ne ifade ettiğinin, sesini nasıl ayarlayacağını ve sözlerini nasıl yumuşatacağının o kadar farkındaydı ki. Sosyeteye tırmanan ebeveynlerinin, bitirdiği okulun, bir kontesin titiz yaşamının ve nihayetinde kocasının çabuk öfkesinin ve s e r t yumruklarının eseri idi.

Gerçeküstü bir karşılaşma için Sebastian Moncrieff bu yeteneği çalmıştı.

Hayır, haksızlık ediyordu.

Onu bu *yükümlülükten kurtarmıştı*. Onu ihtiyaç, açlık ve sınırsız bir yaratığa dönüştürmüştü.

zevk. Onun sunduğu bir zevk. Hediye ettiği. *Karşılıklı* bir fısıltı bile olmadan.

Ne tür bir adam böyle bir şey yapar? Burada düşündü onun ölçüsünü almıştı. Onun boş kalbine bakmış ve sadece onun zevkine göre attığını görmüştü.

Eski Kont'ta onun bile fark ettiğinden daha fazlası mı vardı?

Geri çekilerek, ona bakmak için boynunu yukarı kaldırdı.

Aç kemiklerinin üzerine gerilmiş derisinin gergin görünümü onu daha yaşlı ve daha da tehlikeli gösteriyordu. Bakışları vahşi ve açgözlüydü, çenesi sertti.

Dudakları ayrıldığında, korku kadının içine işledi ve nabzını gök gürültüsüne çevirdi.

Şeytan hakkını talep etmek üzereydi. Reddederse ona ne yapacaktı?

"Ağzımı kullanmama izin ver. Eğer izin verirsen senden bir tane daha koparabilirim."

Göz kırptı. Bir kez. Tekrar. Onu doğru duyduğundan emin değildi. *Ona bir* orgazm daha yaşatmak istiyordu. Ağzıyla mı?

Gözleri hiç beklenmedik bir şekilde adamın vücudunda gezinerek pantolonunun önünü zorlayan ereksiyonun namlusunu buldu.

Tanrım ama çok iriydi.

"Yapma." Hırıltı göğsünün derinliklerinden, kızın cesaret edemeyeceği kadar gürledi. "Bana öyle bakma. Bana dokunma yoksa ben-" Kendini toparlamak için uzun bir an ayırarak sözünü kesti. "Sadece seni tatmama izin mi vereceksin?"

"Yapamam." Daralan boğazı yutkunmaya çalıştı. "Şu anda yapamam."

"Oh, güvenin bana, Kontes, yapabilirsiniz."

"Hayır. Yani..." Etekleriyle boğuştu, onları dizlerinin üzerinden geriye itti ve dik oturdu. "Penelope'ye gitmeliyim. Yapacak çok şey var... Weller onlar için geri dönüyor olabilir."

Acı dolu bir iniltiyle kendini masadan uzaklaştırdı. "Diyelim ki gençler sorunsuz bir şekilde kaçtılar ve Amerika'ya doğru neşeli bir şekilde yola çıktılar. *O zaman* teklifimi değerlendirir misiniz? Eğer senin tadına bakmazsam, muhtemelen susuzluktan öleceğim."

"Ben de onlarla gideceğim."

Dudaklarını bükerek bunu düşündü. "Seninle Le Havre'da buluşuruz. Çok güzel, büyük bir otel var-"

"Seninle cinsel ilişkiye girmeyeceğim." Ondan uzaklaştı ve adamın kendisine yaptıklarının artçı sarsıntılarını görmezden gelmek için elinden geleni yaptı.

"Bunu zaten söylemiştiniz," diye hatırlattı ona şefkatli bir gülümsemeyle. "Bu, hevesle kabul etmediğim bir şart."

Veronica artık ıslak kilden yapılmış bacaklarının üzerinde durmaya çalıştı ve ona inanmayan bir bakış fırlattı. "O zaman neden teklif ediyorsun- yani- bundan ne çıkar elde ediyorsun?"

Omuz silkti. "Bir sürü orgazm yaşadım. Bu senin ilk orgazmındı. Öğrenmen gereken şeyler var. Eğleneceğine söz veriyorum."

Ellerini ateşli yanaklarına bastırdı. "Asıl soru, karşılığında sana hiçbir şey vermediğim halde neden bundan zevk *aldığın*."

"Çünkü..." Parmağını kaldırdı ve dudaklarının arasına bastırdı, yavaşça çekerken gözleri onunkilerden hiç ayrılmadı. "Tadının ne kadar ilahi olduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

"Yüce Tanrım, yapma bunu." Onun dirseğini yakaladı ve çekiştirdi.

Gülümsemesi tamamen hınzırcaydı. "Pişman olmadığın sürece beni durduramazsın. Bu senin lezzetini takdir ettiğim son sefer olmayacak-"

Öne atılarak bir eliyle adamın hınzır ağzını kapattı. "Tanrım," diye homurdandı.

"Kâfir." Suçlama, adamın şakacı bir şekilde yaladığı avuç içi tarafından bastırıldı.

Elini geri çekerek gözlerini kapadı ve burnunun kenarını sıkarak büyülenmeyi reddetti. "Sen imkânsızsın."

"Hadi ama Kontes, kabul etmelisiniz. Tehlike muhteşem, değil mi?"

Başını tekrar yukarı kaldırdı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Her şeyi daha iyi hale getiriyor. Daha yoğun. Keşfedilebileceğimiz bir yerde gizli bir buluşma. İki genç aşığı bir araya getirecek gizli bir maceranın heyecanı. Bunu renginde, gözlerinin arkasındaki parlaklıkta görebiliyorum. Sen bunun için yaratılmışsın ve muhteşemsin."

"Ve kesinlikle yanılıyorsunuz."

Ardından sarhoş edici bir öpücük için üzerine atılmadan önce ona güldü.

"Bu geceye kadar leydim," diye yemin ettikten sonra dışarı çıktı ve onu kargo vagonunun soğuğunda, hâlâ sıcaklığının hatırasıyla titreyerek bıraktı.

Ve onun içinde uyandırdığı imkânsız açlık.

Yedi

VERONICA, Penelope Weller ve sevgilisi Adam Grandville'in tren platformunda kendisine doğru dikkatle ilerlediklerini görene kadar nefes almasına **izin vermedi**.

Parisliler ve yolcular Gare de Lyon'un renkli karmaşası içinde birbirine karışmış, trenden inerken ya da trene binerken kibar bir vals yapıyorlardı. Başka bir gün olsa Veronica bu gösteriden keyif alırdı ama tren istasyondan uzaklaşıp genç çift Weller'in ulaşamayacağı bir yere gidene kadar kendine bir an bile huzur veremedi.

Yaklaştıklarında yüzüne bir gülümseme yapıştırsa da, yüzlerindeki aynı ifadeyi görünce gülümsemesinin hemen eridiğini hissetti. "Ne oldu? Neyin var?"

Penelope ve Adam cevap vermek yerine kenara çekilerek üçüncü bir yol arkadaşını ortaya çıkardılar.

Adrienne.

İki eliyle kavradığı bir halı çantası vardı ve zümrüt kadife şapkasının tülü bile şişmiş dudağını ve kararan gözünü gizleyemiyordu.

Lanet olsun. Veronica kargo vagonunda Sebastian'la oyalanırken, zavallı kadın kocasının şiddetli hoşnutsuzluğuna maruz kalıyordu.

"Lütfen bize kızma," diye içtenlikle yalvardı Adam, ince şapkasını siyah başından çekip önünde tutarak. "Ama Penny ve ben onu bırakamazdık. Sürekli düşünüyordum... Ya benim annem olsaydı? Onu böyle bir canavardan kurtarmak için her şeyi yapardım."

Veronica gözlerini kırıştırmak zorunda kaldı, Adam'ın nezaketinden o kadar etkilenmişti ki. Nazik bir kalbi bulmak genellikle zordu. Bugünlerde beyefendiler çoktu ama gerçekten nazik bir adam?

Gerçekten de nadir bir hazine.

"Adrienne..." Veronica durakladı, sakladığı sırlarla mücadele ediyordu. "Ya sana çok yakında dul kalabileceğini söyleseydim? Yine de gitmek ister miydin? Kocanın sana bırakabileceği her şeyden vazgeçmeyi?"

"Kocamın kötü alışkanlıkları ve borçlularından başka bir şeyi yok leydim," diye cevap verdi kadın çökmüş gözlerle. "Serveti sahtekârlığa dönüştü. Bana hiçbir şeyden daha azı kalacak... ama kalırsam, bir hiç olacağım."

"Çok üzgünüm," dedi Veronica kırılgan kadına sarılarak.

"Sevgili Adam beni Boston'da ailesiyle birlikte yaşamaya davet etti. Montauk diye bir yerde, deniz kıyısında bir yazlık evleri var." Adrienne'in sesindeki küçük umut kıvılcığını Veronica'nın içinde de bir şeyleri ateşledi.

Endişeye kapılan kadın kendini geri çekti. "Elbette, Le Havre'a giden otobüste benim yerime oturabilirsiniz ama gemide sadece iki bilet var. Kamaralarınız-"

"Hallederiz." Adam kendinden emin bir şekilde konuştu. "Bu hayatımda sık sık çıktığım bir yolculuk. Hazırlıkları kolayca halledebilirim."

Veronica delikanlıyı yeniden takdir etmeye başladı. Yaşına göre bile çocuksu ve biraz masum görünebilirdi ama yetenekli bir adamın kararlı bakışlarına sahipti.

"Peki ya seyahat belgeleriniz?" diye hatırladı endişeyle. "Penny ve Adam için sadece iki sahte kopyam var. Biri kayıtlara bakarsa... nereye gideceklerini bilirler."

sizi bulurlar. Ayrıca, onlar olmadan gemiye binmeniz de mümkün olmayacak."

"Bulunmam umurumda değil, geri dönmeyeceğim." Adrienne'in gözleri anlık panik gözyaşlarına karşı kırıştı. "Ama... evraklarımı ve tüm paramı saklıyor. Kulübesinde bir yerde. Bana yerini söylemedi."

Adam bir adım öne çıktı. "Geri dönüp onları getireceğim." "Hayır." Veronica elini Adam'ın zayıf göğsüne koydu.

"Kapıcılar ve teşrifatçılar sizi tanımadığı için arabasına yaklaşmanıza izin verilmeyecek. Ama ben Londra'dan beri Penelope'nin refakatçisiyim ve ona kolayca ulaşabileceğim." Adrienne'den çantayı alarak Adam'ın eline tutuşturdu ve Le Havre'a gitmek üzere üç koltuk kiraladığı arabayı işaret etti. "Siz ikiniz onu arabaya yerleştirmeye yardım edin, ben de kâğıtları arayayım."

Tekerleğinin üzerinde dönerek trene doğru koştu ve oldukça öfkeli bazı yolcuların arasına girip çıktı.

Trene giden dik, sallantılı basamakları tırmanmak için eteklerini kaldırırken, kendisini yukarı kaldırmak için uzanan büyük eli kavradı ve Sebastian Moncrieff ile yüz yüze -ya da göğüs göğüse, daha doğrusu- geldi.

"Geri döndün." Adamın memnun gülümsemesi, geç bir kış gecesinin üzerine doğan bahar güneşinin ışıkları gibi kızın yüzüne vurdu. "Sözümü tutmak için Le Havre'a kadar bekleyemedin mi?"

Neyini?

Bir dili dolgun dudağının üzerinde gezinerek ona ne yapmak istediğini hatırlattı.

Hayır. Şu anda bunu düşünemezdi. Önünde böylesine önemli bir görev varken, önemsiz parçalarının uyanmasına izin veremezdi.

Hangisiydi?

Kağıtlar! Yüce Tanrım, bir adam nasıl olur da ona ne hakkında olduğunu unutturacak kadar yakışıklı olabilirdi?

Kaşlarını çatarak ona baktı ve elini onun sarmalayan sıcaklığından çekip aldı. "Adrienne Weller arabada benim yerimi aldı. Onu terk ediyor."

Gülümsemesi inanılmaz derecede parlaklaştı ve iki sıra düzgün, beyaz dişi ortaya çıktı. "Mükemmel. Kararını alkışlıyorum. Düşünüyordum da, şimdi bıçağımı Weller'a götürebilirim, sonra da belki sen ve ben burada, Paris'te bir yatak buluruz. Ne de olsa aşıklar için bir şehir."

Veronica şaşkınlığını bir kenara itmeden önce bir anlığına gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Bunun için pek zamanım yok

-Lütfen çekilin." Onu omuzlayarak geçmeye çalıştı ama başaramadı.

"Ne oldu?" diye sordu hafifçe hıçkırarak. "Adrienne'in seyahat belgelerine ihtiyacı var ve benim de tren tekrar kalkmadan önce."

Sebastian ipek yeleğinden sarkan güzel bir saati kontrol etti. "Neredeyse hiç vaktimiz yok."

"Ben de tam olarak bunu söyledim!"

"Demek öyle. Yardımcı olmak için ne yapabilirim?" "Yolumdan çekilebilirsin."

Kadının şaşkınlığı karşısında, adam açılan bir kapı gibi yana döndü ve geçmesi için bir hareket yaptı.

İleri atıldı, kalabalık koridordaki oluşan üç vagonu geçmesi gerektiğinin acı bir şekilde farkındaydı...

Lanet olsun. Peronda kalıp Weller'in arabasına binmesi gerekiyordu ama pencereden dışarı baktığında peronun da koridordaki daha az kalabalık olmadığını gördü.

"Beni takip etme," diye omzunun üzerinden Sebastian'a çıkıştı. "Bu dikkat çekici. Hatta şüpheli."

"Ama öyle değil," diye düzeltti. "Sık sık güzel kadınları takip ederken görülürüm."

Nedense sözlerinin tadı hem tatlı hem de ekşiydi. "Gözünü Weller'dan ayırmamalısın," diye mırıldandı. "Bu şekilde yardım edebilirsin."

"Öyleydim, ama o benim seninle yapmayı tercih ettiğim şeyi yapmakla meşgul."

Kadın sinirli bir hırıltıyla döndü ve bu onu daha da eğlendirdi. "Bu her neyse, o olamaz mısın?" Bunu ifade edecek kelimeleri yoktu.

Büyüleyici mi? Hayır, bunun için fazla sinir bozucu. Romantik mi? Hayır, bunun için fazla kötü.

"Elimdeki göreve odaklanabilmem için sessiz olmanızı rica ediyorum."

Veronica'yı şaşırtacak şekilde adam başka bir şey söylemedi ama onun gölgesi olarak kaldı. Veronica'nın aklına onun bu cüretkârlığı karşısında öfkelenmek geldi ama sonra varlığı gerçekten de işe yaradı. Kalabalık İncil'deki bir kahraman ya da veba gibi onun için ayrılıyor, omuzlarının genişliği ve varlığının gücüyle ona yol açıyordu. Sebastian Moncrieff sadece yer işgal etmiyordu. Onu sahiplendi. Sahiplenirdi. Üzerinde yürüdüğü her yerin efendisiydi ve o anda kız onun koruması altındaydı.

Bir parçası bu gerçeğe içerlemek istedi.

Ona verdiği kadınsı zevki küçümsemek için.

Ama bunun için de zamanı yoktu.

Weller arabasına ulaştıklarında doğruca Arthur'un kamarasına gitti ve pahalı bir şekilde döşenmiş yatağın yanındaki duvara cıvatalanmış birkaç çekmeceyi karıştırmaya başladı.

Buna karşılık Sebastian yatağı ters çevirdi ve Weller'in tüm sandığını kaldırıp içindekileri yatağa atmadan önce her yastık kılıfının içini kontrol etti.

Veronica bunu yapmanın bir yolunun da bu olduğunu düşündü.

Hiçbir şey bulamayınca bir dolabı açtı ve dondu kaldı.

"Hepsine lanet olsun! Belgeler bu kasanın içinde olmalı." Dudaklarında daha güçlü küfürler tünedi ama kaçmalarına izin vermedi.

"Söyle." Karanlık emir kulağına o kadar yakın bir yerde gürledi ki, adamın nefesinin sıcaklığının saçlarını okşadığını hissedebildi.

"Ne diyeyim?"

"Dilini kaşındıran kelime. Söyle bakalım. Sanırım şöyle bir şey... *Lanet olası cehennem.*"

O kelime.

Kulağından.

Arkadan.

Sikmek.

"Ben böyle şeyler söylemem," dedi ona, sesi eriyen bacaklarından daha sertti. "Ben bir hanımefendiyim."

"Bu seni daha iyi hissettirecek," diye söz verdi.

Kokusu onu boğmadan önce geri çekilmesini isteyerek göğsüne dirsek attı. Sert değil ama granit ya da mermerden yapılmış bir heykele dirsek atmış gibi hissetmesine yetecek kadar. "Beni *daha iyi hissettirecek* şey o kasaya girmek olurdu."

"Bunu kolayca yapabilirim," diye övündü.

Arkasını döndü ve adamın ağzını rahat edemeyeceği kadar yakın buldu. "Buna inanamıyorum."

"Lütfen, bu şey çocuk oyuncağı." Alaycı bir kaşını kaldırdı ve parmağını kızın burnunun kenarından aşağıya, sanki sevimli bir çocukmuş gibi çekti. "Benim bir korsan olduğumu unutmuş olamazsın."

Elini küstahça tokatlayarak uzaklaştırdı. "O zaman yap." "Önce söylemelisin."

"Hayır."

"Pekâlâ," diye neredeyse şarkı söyleyecekti, bir yandan da dramatik bir gösteri yaparak saatini bir kez daha kontrol etti. "Sanırım buradan uzaklaşmamıza sadece on dakika kaldı. Sanırım sizi kendi halinize bırakmalıyım-"

Onun dirseğini yakaladı. "Gerçekten terk mi edeceksin -"

Günahkâr bir sırıtışla geri döndü. "Hadi leydim, söyleyin."

Güzel. Tamam, o lanet kelimeyi söyleyecekti! "*Lanet olsun*

ama sen imkansızsın."

Kasayı incelemek için önüne çömeldiğinde kahkahası alçak, zengin ve çileden çıkarıcı bir şekilde muzafferdi. Başını kaldırmadan elini ona doğru uzatarak şöyle dedi. "İki uçlu saç tokalarından birine ve şu altın tüylü şapka iğnesine ihtiyacım var.

Veronica elini üç çubuklu iğneyle tutturulmuş ve tepesinde tek bir tüy iğneyle tutturulmuş koyu altından küçük bir fascinatör bulunan örgülü düğümüne götürdü.

"Ne kadar çabuk olursa o kadar iyi, Kontes," diye dürtükledi.

Saçındaki iğneleri kopararak şapkayı başından çıkardı ve endişeli hareketlerle tacını düzeltti. İri parmakları kilitteki hassas iğnelerle şaşırtıcı derecede ustaca hareketler yaptı ve kasa yarım dakikadan kısa bir süre içinde açıldı.

Veronica elini uzatıp iyi etiketlenmiş deri bir dosyanın içine sıkıştırılmış kâğıtları buldu.

Dağınıklığa aldırmadan ikisi de kapıdan dışarı fırladı ve vagonun arkasına doğru ilerledi. Veronica tam trenden perona atlayacakken, belinden tutularak kaldırılmış ve zarif bir hareketle Sebastian'ın arkasına yerleştirilmişti.

"Bırak beni, seni sersem, yapmam gerek-!"

Sebastian kâğıtları kadının elinden aldı. "Onlara daha hızlı ulaştıracağım."

"Ama-"

"Trenin dört vagon yukarısına çık ve beni orada bekle," diye talimat verdi. "Ben yokken Weller geri dönerse seni burada istemiyorum."

"Ama arabaların nerede olduğunu bilmiyorsun." "Evet, biliyorum, seni onlardan dönerken gördüm."

"Weller'ların hangisinde olduğunu bilmiyorsun." Kadın kâğıtları almak için hamle yaptı, ama adam kâğıtları onun ulaşamayacağı bir yerde tuttu. "Bu tartışma için zamanımız yok, Moncrieff. Geri ver onları."

"Bana biraz güvenin Kontes," diye dürtükledi. "Biraz güven."

"Ben. Sana güvenmek mi? Bu çok zengin!"

Bir an için gerçekten yaralanmış gibi göründü, bu da onu daha da öfkeliendirdi.

"Git kontrol et üzerinde Weller," o önerdi. "Ne Eğer tren uzaklaşmadan önce geri döner mi?"

"Ona göz kulak olması için uşağımı bıraktım," diye omuz silkti. "Ne yaptın?"

"Brannock. Onunla Devil's Dirge'de tanıştınız. Şimdi, sana emretmiyorum, ama yalvarıyorum. Arabama git. Tedbir olsun diye."

Rica ediyordu. Emretmiyordu. Bir erkek bunu daha önce hiç yapmış mıydı?

Parmak eklemlerinin tersiyle usulca yanağını okşadı. Bir konta ait olamayacak kadar sert olan bu parmaklar, kızın yumuşak tenini tüm vücudunda tüyler ürpertecek kadar aşındırıyordu.

Yine de gözleri çok nazikti. Çok içtendi.

Bir denizcinin kıvrak hareketiyle, basamakları tamamen atlayarak perona indi. "Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım, Veronica," diye yemin ettikten sonra geniş yolcu salonunun sonundaki vagon sırasına doğru hızla ilerledi.

Veronica.

Onu daha önce de düzeltmişti. Kalabalığın arasından omuzlarını kaldırarak ilerlerken yine düzeltmek istedi.

Çünkü onun adını her söylediğinde kalbi biraz daha fazla atıyordu.

Sekiz

Tren hareket ederken **SEBASTIAN** koşmaya başladı.

Yolcuların etrafından dolanıyor, hamalların ve onların el arabalarındaki evrak çantalarının üzerinden atlıyordu. Hiçbir zaman iyi bir Fransızca ğrencisi olamadığı için, kendisine yneltlen küfürleri sadece fark etti ve özetle görmezden geldi.

Eğer arabasının platformunda onunla kuzguni saçlı kadın arasında duran biri varsa, onların kaderi tamamen kendilerine ait bir hataydı.

Veronica parmaklıklara tutunarak durdu, dudakları cesaretle kıpırdarken gözleri korkudan baykuşa dönmüştü.

Hiç inancı yok muydu? Ona ulaşacaktı. Onu bu maceranın sonuçlarıyla tek başına yüzleşmeye bırakmayacaktı.

Ayrıca, tahsil etmesi gereken bir sözü vardı.

Yanındaki arabalardan birine atlayabilirdi ama ona ulaşmak istiyordu. Uzattığı eli tutmak ve kapının diğerk tarafındaki yemyeşil yatakla arasında kimsenin olmamasını istiyordu.

Bu düşüncenin teşvikiyle, bacakları altında daha hızlı çalkalandı ve kalbi göğsünde çarparak, platform düşerken kollarına atlamak için vücudunu hız ve dayanıklılıkla besledi.

Adam onu kollarının arasına alıp kapının mandalını çektiştirerek içeri doğru sürüklediğinde yumuşak bir ılık attı. Kilidi atarak Doğu Paris'in kışını, Weller'ları ve dilini kalçalarının arasına sokmadan önce onu kendine getirebilecek her şeyi dışarıda bıraktı.

Lokomotif altlarında hızlandı, ama Sebastian'ın kendi motoru çoktan mırıldanmaya ve kendi ritmini beklemeye başlamıştı.

Bunu onun içinde de hissedebiliyordu. Bir beklenti nabzı, ilkel açlığın kemirmesi uyandı.

Ona tatmin edici bir iştah açıcı verilmişti... onun neler yapabileceğine dair sadece bir tat.

Şimdi de yemek için yanıp tutuşuyordu.

Ama ağzı sulanan oydu. *O* yemek yiyen, *kız* ise ziyafet çekendi. Ve şimdi biraz koşu yaptığı için iştahı daha da artmış ve vücudunu performans için ısıtmıştı.

Kızın kollarına ne kadar mükemmel oturduğunu düşünmemeye çalışarak bir öpücük almak için başını eğdi ve kızın parmak uçları dudaklarına değince durdu.

"Çekip gittiklerini gördün mü?" diye sordu, endişesi güzel gözlerindeki heyecanı gölgeliyordu.

"Ve köşeyi dön," dedi parmak uçlarını hafifçe ısırmadan önce. "Weller'ın ya da başka birinin nereye gittiklerini bilmesine imkân yok."

Adamın kollarında rahatlayarak gevşedi, parmakları adamın ağzından uzaklaştı.

Böylece özgürlüğüne kavuşan adam, onu altın işlemeli bordo kadife örtüye taşıırken dudaklarına yakıcı bir öpücük kondurdu. Onu yatağın ayakucuna örttü, etekleri en lüks şarap denizinin üzerinde altın ipekten bir nehirdi. Tablo o kadar çekiciydi ki Sebastian bir an durup her şeyi ciddiye aldı.

İlk kez ne kadar öz disiplini sürdürebileceğini sorguluyordu.

Doğal olmayan bir şekle sokmak için pek çok düğme ve mekanizma tarafından sıkıştırılmış görkemli vücudu, arkasına saklandığı modayı çözmesi için parmaklarını çağırıyordu. Dünya için bu imajı yaratabilirdi ve bu gerçekten de hoş bir tabloydu. Ama adam onun çözülmesini ve çözülmesini istiyordu. Sadece onun bakışlarına maruz kalmasını, güzelliğinin sınırsız ve inkar edilemez olmasını.

Bunu öylesine şiddetli bir hararetle istiyordu ki, kendini hareketsiz durmaya zorladı. Kendisine onun kırılğanlığını, izinlerini ve arzularını hatırlatmak için. Geçmişini ve korkularını.

Tanrılar, cahil bir nedenden ötürü, ona Cennet'in bu nadir tadını vermeyi uygun görmüşlerdi. Bunu hak etmemişti ama Tanrı şahidim olsun ki her damlasını tüketecekti. Her anı uzatacak, böylece anıyı alıp gerçekten neşeli hatıraların o sığ kasasına kilitleyebilecekti.

Belki de bu ona ilahi bir armağan değil, nihai ve kaçınılmaz bir azaptı. Hak etmediği bir şeyi tatmak için mükemmelliği tadacaktı.

Saklayamadığı şeyi.

Dirseklerinin üzerine kalkarken narin boğazı yutkunmaya çalıştı, bakışlarına endişe sızıyordu. Saçları iğneyi aldığı yerden çözülmüştü ve oradan başlamaya karar verdi. Ya böyle yapacaktı ya da gözlerinin yemyeşil sonsuzluğunda boğulacaktı.

"Seni ilk kez bu kadar ciddi görüyorum..." d i y e cüret etti, adam saç örgülerinin geri kalanını serbest bırakırken.

"Tekrar düşünüyor musun-" "Hiç bir kitaptan o kadar zevk

aldın mı ki, her lezzetli sayfayı çevirmek seni sona

yaklaştırdığı için onu tekrar açmaya korktun mu?" Bunu

söylerken ona güçlükle bakabiliyordu, çünkü gerçeği gülüp geçemeyecek kadar içten söylüyordu. Durmadan çeviriyordu çünkü eğer gerçekse... Korkunçtu.

"Çoğu zaman bir şeyi kaybetmekten o kadar çok korktum ki, ona ulaşmak için kendime izin vermedim. Kendimi tamamen reddettim." Ona doğru uzandı, ceketinin yakalarını kavradı ve onu aşağı çekti. "İkimiz de ne kadar aptalız." Dudakları, yakıcı, ruhunu çalan bir öpücükle onunkilerle buluşmak için yükseldi.

Bu, uzun zamandır reddettiği arzuyu ve uzun zamandır tatmin edilmemiş açlığı içeriyordu.

Yumuşak, arayış içindeki eller ceketinin omuzlarını kavradı ve yerde bir su birikintisine düşene kadar kollarından aşağı indirdi.

Kızın parmakları yakasına gidip oradaki düğümü çekiştirmeye başlayınca Sebastian öpüşmeyi kesti ve kızın meşgul ellerini nazikçe kendi ellerinin arasına aldı. "Tenime dokunursan, kendimi kaybederim," diye itiraf etti, dizlerinin kenarından sarktığı yere kadar vücudunda iç gıcıklayıcı bir yolculuk yapmadan önce onu yatağa geri bastırdı. "O yüzden arkanıza yaslanın leydim ve oynamama izin verin."

"Ya çoktan kaybolduysam?" diye sordu tavana, göğsü hızla nefes alıp verirken.

"Umarım ben işimi bitirmeden önce kendini birden fazla kez kaybedersin..." Yatağın önünde dizlerinin üzerine çöktüğünde, ellerini kızın ipek çoraplarının üzerinde gezdirdi ve yol boyunca kızın eteklerini kaldırdı. Biçimli baldırlar üzerinde bir rota çizerken, dizlerinin yanındaki çukurları öpmek ve arkalarındaki yumuşak yerleri okşamak için durakladı. Sonunda iç çamaşırlarına ulaştı, onları kalçalarının üzerinden bacaklarından aşağı çekti ve kısa botlarının kancalarına takıldıkları için kurtarmak zorunda kaldı.

Sebastian hiçbir şeyi güzel ve çıplak bir kadın görmek kadar sevmezdi... ama nedense o çizimleri giyerken boşalması fikri aklını başından almakla tehdit ediyordu.

Bacaklarını ayırmaya zorlamadı, sadece oradaki gergin kasları yoğurdu, açılmalarına izin verdiğinde küçük bir inilti çıkardı. Bacaklarının üzerinden fazla bir şey göremiyordu.

dağ gibi etekleri beline kadar sıyırmıştı ve iyi de olmuştu.

Çünkü Sahra'nın ortasında bir vaha bulmuş bir adama benziyordu ve belki de saygısının yoğunluğu onu alt edebilirdi.

Ayrılmış kalçalar arasında parlayan bir amın görüntüsü her zaman hoşuna gitmiştir.

Ama bu.

Bu.

Yaşadığı alışlagelmiş bir büyü değildi. Sadece lezzetli bir keşif heyecanı değil, çok daha güçlü bir şeydi.

Tarif edilemez.

Veronica pembe, şeftali rengi ve mükemmeldi.

Adam bu görüntüye o kadar uzun süre kendini kaptırdı ki, kadın alçakgönüllülüğünün zedelenmesiyle gerilmeye ve kıvranmaya başladı. "Moncrieff? Her şey..."

Parmakları oradaki yumuşak üçgeni okşayıp tüm kıvrak vücudunu titreten küçük titremeleri uyandırırken sorusu bir iniltiyle son buldu.

Tanrım, çok duyarlıydı. İç çekişler ve seslerin yanı sıra onu büyüleyecek kadar ilkel ve içgüdüsel olan sınırsız hareketlerin patlak vermesine çok yatkındı. Veronica doğal olarak kendi halinde bir kadındı ama aynı zamanda dürüsttü.

Ve iyi. Hem de çok iyi. Akla gelebilecek her şekilde.

Sebastian genellikle iyi kızları rahat bırakırdı. Bakirelerin kızlığını bozmaktan ya da acemilere bir şeyler öğretmekten zevk alan biri değildi. Kötülüklerini kontrol altına alabilecek ve kendilerinden de birkaç şey talep edebilecek kadınlarla yatma eğilimindeydi.

Neden farklıydı?

Bir gün, onun tatlı seksini tatmak üzere olmadığında, bunu anlamak için zaman ayıracaktı.

Başını eğerek dudaklarını, derinin ince ve sinirlerle canlı olduğu iç uyluğunda gezdirdi. Kız onun ilgisinin şokunu atlatır atlatmaz

Orada, bacağıının ve kalçasının dikiş yerine doğru sürüklendi, kadının tam kalbine doğru ilerlemeden önce oradaki yumuşaklığı ısırdı.

Nefes nefese bir an öylece durdu, kalbi sert bir tempoyla çarpıyordu.

Her kasım özlemle düğümlendi.

Sebastian her zaman sonsuz arzularının egemenliği altında ezilmemek için savaşıyan bir adamdı. Bu gece... sunakta diz çöktü ve şimdi teslim olmasını isteyen bir açlığa sadakat yemini etti.

Gözlerini kapatarak dilini kapalı dudakların arasından geçirdi ve günahkâr bir yavaşlıkla dudakları ayırdı.

Tanrım, tek kelimeyle nefisti.

Veronica'nın tüm vücudu sarsıldı ama hiç ses çıkarmadı. Ta ki o kıvrımların tepesindeki yumuşak tomurcuğa ulaşana kadar. İhtiyacını ortaya çıkarana kadar onu ikna etmesi, küçük kıvrımlarda ve etin fırfırlarında oynaması gerekebileceğini düşündü.

Ama ona hazır bir şekilde geldi. Sadece bir kez değil, bir günde iki kez.

Belki de kalbi arzuyu bilemeyecek ya da tanımlayamayacak kadar kırılmıştı ama vücudu... *ah*, onun lezzetli vücudu zevk için bir kanaldı. Baştan çıkarmak, ayartmak, cezbetmek ve sevişmek için yaratılmıştı.

Zalim bir adam için harcanmıştı ve asıl trajedisi, ona tapacak biri olmadan bir hayat yaşamış olmasıydı. Kıvrımlarının kenarlarını kemirip yutarken, nefesiyle onu gıdıklarken, derinlerinden çıkardığı bu gırtlaktan gelen melodiyi ona söyletmek için. Şakacı dudakları ve dilinin nazik hareketleriyle onunla alay ediyordu. Titreşimli inlemelerini ıslak etine bastırarak cesaretlendiriyordu.

Çok ıslak. Çok tatlı. Sadece ambrosia ile rekabet eden bir nektar... Ve o zaman bile.

Titreyen kalçalarının arasında kendini tanrı gibi hissediyordu. Ve yakında onu da inandıracaktı.

İlahi olanda değil, *onda*.

Vücudunuza tapacağım leydim, diye düşündü. *Ama işim bitmeden bana dua ediyor olacaksın*.

Görünüşe göre, onun alaylarından bıkmıştı, çünkü sabırsız parmaklarını adamın saçlarında gezdirdi. Durakladı, onu daha yakına mı çekeceğinden yoksa uzaklaştıracağından emin değil gibiydi.

Yüz hatları bir sefalet maskesine dönüşmüştü ama çıkardığı sesler zevkle karıştı.

Sebastian ona acıyarak parmaklarıyla onu araladı ve seksinin küçük zirvesini iyice ortaya çıkardı. Yavaş ve şefkatli bir hassasiyetle, dilinin düz kısmını vücudunun titreşen açıklığına bastırdı ve titreyen tomurcuğa doğru çekmeden önce onu kaygan arzusuyla kapladı.

Zaten ağrımakta olan sikine doğru fırlayan bir ses çıkardı. Saçlarını lezzetli bir acıya neden olacak kadar güçlü bir şekilde çekiştirirken, pantolonunun sınırlarına tekme attı.

Lanet olsun. Bundan sağ çıkamayabilir.

Tüm -kuşkusuz az gelişmiş- iradesini kullanarak, dilinin tüm o yumuşak, uysal etin arasındaki lezzetli küçük sertliğin üzerinde ve etrafında kaymasına izin verdi. Dokunuyor. Uzaklaştırıyor. Durgun bir vuruş. Nazik bir süzülüş.

Onun bakımları altında ürperdi. Tanımadığı bir dilde bir şeyler söyledi. Belki de hiç var olmamış bir dilde.

Yemek yerken ellerini kadının kalçalarına götürmek zorunda kaldı, çalışabilmesi için onları açık tutmak için gücünü kullandı. Sanki adam bir engizisyon yargıcymış ve kırbaçlama onun dilinden daha acı verici bir silahla yapıliyormuş gibi, kadın sarsıldı ve titredi, sarsıldı ve inledi.

"Moncrieff," diye hıçkırdı sonunda. "Yapamam, lütfen. *Lütfen*."

Başını kaldırıp kızın vücuduna baktı, ikisini de giydirdiği için hem seviniyor hem de hayıflanıyordu.

Yemyeşil poposu yatağa düştü ve bacakları bitkin bir çöküşle yayıldı.

"Sebastian," dedi, nefesi kızın kalbi üzerinde gezinerek gözle görülür bir şekilde zonklamasına neden oldu.

Konuşamıyor gibiydi, gözlerini kırpıştırarak ona bakıyordu.

"Geldiğinde adımı söylemeni istiyorum," diye emretti kendisinininkine benzemeyen bir hırıltıyla. Bu onun olmadığı her şeydi. Karanlık. Talepkâr. Sahiplenici.

Başını salladı, pelvisini öne doğru kıvrarak serbest bırakılması için sözsüz bir yakarıшта bulundu.

Bir parmağını kaldırarak vücudunun girişinde ıslak küçük daireler çizdi ve kız ağlamaklı küçük bir ses çıkarana kadar oradaki sıkı eti yokladı.

"Söyle," diye emretti.

"S-Sebastian." Kızın kırık fısıltısı onu tanımlayamadığı bir duyguyla doldurdu. Aradığını bildiği ama şimdi ne yapacağını bilmediği bir şey.

Sözüne sadık kalarak, dudaklarını onun zevkinin küçük incisi üzerinde ayırdı ve parmağını onun çekirdeğinin derinliklerine soktu.

Sikeyim.

Hay sikeyim! Bunu yapmamış olmayı diledi.

Kalçaları bir mutluluk hıçkırığıyla yukarı kalkarken bile, lanetlenmiş bir adam olduğunu kabul etti. Onun içinde nasıl hissettiğini bildiği için sonsuza dek pişmanlık duyacaktı. Kaygan kadifenin sıcak derinlikleri onu böylesine zarif bir kadın etiyile çekiyordu.

Daha önce yaşanmış olan her şey, bundan sonra yaşanabilecek her şey, o anın yıkıcı mükemmelliği altında eriyip gitmişti. Emdi ve kaydırdı, yaladı ve yaladı, tüm bunlar olurken parmağını içinde salladı.

Vücudunun, onu çok kısa sürede ele geçiren kavrayıcı, titreşimli serbest bırakma ile onu ıslatmasına izin verdi.

Bacakları adamın omuzlarına kenetlendi ve elleri altındaki yatağa düşerek örtüyü sıyırıp parçaladı. Soluk soluğa çığlıklar atıyor ve onun adını -ya da en azından çiğ, kırık hecelerini- haykırıyordu. Tekrar tekrar. Hem bir yakarış hem de bir dua, merhamet için bir yakarış ve bir övgü ilahisi.

Güzel kasılmalar parmaklarını sıkarak onu daha derinlere davet ederken, uzun süre esaret altında kaldıktan sonra serbest bırakılan vahşi bir yaratık gibi eğildi ve kıvrandı.

Karanlıkta içinden bir şeytan fısıltısı geçti. *Onu baştan çıkar. Onu sahiplen. Aletini bırak ve onu kendine ait kılmayı bitir.*

Seni durdurmayacak.

Dokuz

Ondan uzaklaşan Sebastian tökezleyerek küçük su dolabına gitti ve kapıyı çarparak kendini içeri attı.

Sanki trene koşmuş gibi nefes nefese, iki elini küçük lavaboya dayadı ve aynada tanımadığı birine baktı.

Aynı kum rengi saçlara sahipti, bir zamanlar uzun tutuyordu ama şimdi modaaya uygun bir şekilde uysal kesilmişti. Aynı soluk viski gözleri ve güneşten kavrulmuş cildi, iri kemiklerinin üzerinde, gülümsediğinde daha da derinleşen sevimli oluklar bırakacak kadar yıpranmıştı.

Ancak şimdi, kendi yüz hatlarında hiç görmediğı bir şeyle oyulmuşlardı. Sık sık savaşımadığı bir şey. Tabii hiç savaşmadıysa.

Korku.

Sert ve uğursuz bir şekilde ona bakıyor, sık sık ve açıkça hayranlık duyulan yüz hatlarının çirkin bir portresini oluşturuyordu.

Tüm hayatı boyunca, hoşgörüye teslim olmuştu. Düzgün kabul edilen her şeyi asi bir şekilde reddetmişti. Hayatın canlılığını tatmak, gençliğinde yaşadığı katı reddedişlere bir tonik olmuştu.

Yine de ne yaptığını her zaman biliyordu. Eylemlerinin ona ne yapabileceğini. Risk aldı.

Sonuç her zaman onun gibi insanların lehine dönme eğilimindeydi. Güçlü. Yakışıklı. Gururlu. Tötonik. Büyüleyici. Erkek. Becerikli. Asil. Eğitilmiş. Zengin.

Acımasız.

Gerçekten de, bir kadını baştan çıkarmak için genellikle ona doğru gülümsemesi yeterliydi ve bacaklarının ayrıldığını görmek için birkaç davetkâr iltifat yetiyordu.

En son ne zaman istediği bir şeyden -birinden- mahrum bırakıldığını hatırlayamıyordu.

Ve işte buradaydı, birini hatırlayamayacağı kadar çok istiyordu ve görünüşe göre onun en sevdiği kelime *hayırdı*.

Bu yeterli olmalıydı.

Onun bu tadı. Söz verdiği bu zevk. O bir çapkın, bir hedonist ve kadının onu suçladığı her şeydi.

Seçimle. Ahlaksızlıklar ve şiddet, zevk ve acı ölçülmüş ve lezzetli dozlarla kontrol altına alınmıştı. Günahlarının kendilerine karşı döndüğü pek çok başka adam görmüştü. Paralarını bahislerde kaybetmişlerdi. Sağlıklarını cinsel hastalıklara. Saygınlıklarını içkiye ya da diğer maddelerin uyuşturucu coşkısına.

Hepsiyle flört etmiş ve hiçbirine söz vermemişti. Tutkuları tarafından yönetiliyordu, onlara sahip değildi.

Şimdiye kadar. *Ona* kadar.

Veronica Weatherstoke tehlikeli bir fenomendi. Kanında biriktiğini hissedebildiği, onu tamamen ele geçirmekle tehdit eden bir saplantı.

Tüm hayatını, onun üzerinde hiçbir hak iddia edemeyecek kadınlarla yatarak geçirmişti. Ne bedenine, ne parasına, ne zamanına, ne de kalbine. Onları elde ettikten sonra da elinde tutmaya çalışmadı. Bir metresi bile olmadı. Bir avuç sevgiliyle birden fazla kez oyalanmak yeterince eğlenceliydi. Ama o nadir olayda bile duyguların asla işin içine karışmadığından emin olmuştu.

Ve bir kadın ona doğru sahiplenici bir kirpik oynattığı anda, deniz sisi içinde duman gibi kaybolurdu.

Bir korsanın hayatı bu açıdan şanslıydı.

Şanslı... Ve yalnız.

Neden onun yalnızlığını özgürlükten çok bir sonuç gibi hissettiriyordu?

Kapının yumuşak bir şekilde çalınması irkilmesine neden oldu, ancak bunun geleceğini biliyor olmalıydı. Onu öyle aniden terk etmişti ki, orgazmının bitip bitmediğini bile hatırlayamıyordu.

"Moncrieff?" diye tereddütlü bir ses geldi diğer taraftan.

"Bir dakika daha kalacağım," diye mırıldandı ve Ellerini yıkamak ve ateşini düşürmek umuduyla yüzüne su sıçratmak için.

Ona ne söyleyecekti?

Kadın zaten ona güvenmiyordu, hem de ona itiraf ettiğinden daha iyi nedenlerden dolayı. Eğer şimdi ona gerçeği söylerse, dehşet içinde ondan kaçacaktı.

Şehvete bu kadar yenik düştüğünü ve neredeyse insanlığını kaybettiğini nasıl açıklayabilirdi? Onun görüntüsü, kokusu ve zevkinin tadı, paçavraya dönmüş onurunu yerle bir etmişti... Hızla yıpranan bir namus ipliği bulmuş ve onu kullanarak kendini buraya kapatmıştı.

Mümkün olan her şekilde onu almak istemişti. Onu çalmak. Ona sahip olmak. Ona sahip olmak. Ona sahip olmak.

Sadece o.

Her zaman o.

Kendini onun bedenine sokmak istemişti, böylece ona sahip olan son adam evlendiği canavar olmayacaktı. Sebastian'ın Viking atalarının tohumlarından taşıdığı bir canavar, onu herhangi bir erkeğin anısını ondan söküp alabileceğine ikna etmişti. Onu sadece kendisi için bir kaba dönüştürebilirdi. Onu sikine göre şekillendirebilirdi.

Ve *bu* bile en kötüsü değildi.

Sağlayabileceği en zengin kumaşlara sarılmış ve üzerine örttüğü mücevherlerle süslenmiş kızın görüntüleri zihninin gözünde parılıyordu. Dilini onun en hınzır yerlerine gömerken, hayal gücü başka fantezileri de çağırıyordu.

Daha önce hiç eğlenmediği kişiler.

Eğer onu boşaltabiliyorsa, güldürebilir miydi?

Onu güvende ve korunmuş hissettirebilir miydi?

Onu mutlu edebilir miydi?

Onu *kendisinin yapabilir*

mi?

İnleyerek elini yüzünde gezdirdi ve elinden gelenin en iyisini yaptı.

deliliği silmek için.

Bir kadının yanında tutmak isteyeceği bir adam değildi.

Kapı tekrar çalındı, bu sefer daha acildi. "Her şey yolunda mı... iyi misin?"

Kesinlikle hayır.

Sebastian aşıya, pantolonunun yakasında acı içinde zonklayan sikiinin olduğu yere baktı. İnce kumaş bile hassaslaşmış etine zımpara kâğıdı gibi geliyordu.

Belki de bastırılmış arzusunu dindirirse, çılgınlığın bir kısmı azalırdı. En azından daha net düşünebilirdi.

"Sadece bir-" Pantolonunu çözüp şaftı eline bıraktığında rahatlayarak nefes aldı.

"Sebastian?"

Evet. Adımı söyle. Sütun onun avucunda esnedi, başından bir damla nem damladı.

"Bir dakika Kontes, *lütfen*," diye yalvardı. Yapamam-"

Kapı sürgüyle açıldı ve kadın orada durup sessizce onu değerlendirmeye başladı.

Onu görünce beyni tamamen durdu. Tutkuyla kızarmış ve solgun teni gölgelerle boyanmış olan kadın en saf görüntü, kendisi ise kaba bir felaketti.

Yine de Sebastian olduğu gibi kalmaktan başka bir şey yapamadı. Bir eli lavabonun üzerinde, diğer eli seksinin etrafında.

Tanrım, ama avuçlarındaki nasırlar bile işkenceydi.

Bakışları kadının ellerine kaydı. Çok yumuşaktı.

Esnek.

"Gitmeni istiyorum," diye sıkılmış dişlerinin arasından homurdandı.

Arkasını dönmek yerine bir adım öne çıktı, gözleri hem sıcak hem de yumuşaktı. "Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum."

Sebastian her zaman bir eylem adamı olmuştu, ama Kadın ona uzanıp önce omzuna dokunduğunda, parmakları ince tişörtün içinden sıcak ve çekingendi. Her ikisinin de gözleri, kadının pazusunun kıvrımından dirseğine doğru inen ve ön kolundaki damarları bileğine kadar takip eden arayış içindeki elini izledi.

Serin parmakları onunkilere katıldığında ikisi de nefeslerini tuttu. Kadının dokunuşu şaftını bir yıldırım gibi yaktı, taşaklarını vücuduna doğru çekti ve saf, elektriksel bir zevkle istemsiz bir kasılmaya neden oldu.

Çaresiz, sözsüz bir sesle kendini onun daha yumuşak, daha pürüzsüz tutuşuna bıraktı.

Aynada ona katıldı, yüz hatları aynı anda hem dingin hem de bilgiliydi. Yardımsever ve cesur. Dünyadaki en güzel kadın. Peki ya o?

Kendi yansımasını kontrol ederek hızla başka tarafa baktı. Kimdi bu dönüştüğü yaratık? Vahşi gözlü ve umursamaz bir korkuyla kızarmış. Saç çizgisinde bir ter pırıltısı. Kalın kemiklerinin üzerindeki her kas, acı veren bir mutluluk maskesiyle gerilmişti.

Tam daha fazla dayanamayacağını düşündüğü anda, kadının başı eğildi ve camın görüş alanından kayboldu.

Lavaboyu bırakan adam, dizlerinin üzerine çökerken altın rengi eteklerinin oluşturduğu havuzla kapıyı kapatan kadına doğru döndü.

Kutsal Tanrı.

Genellikle, cömert bir aşığı günahkâr teşviklerle kışkırtır, parmaklarını saçlarından geçirir ve

kafa derisine masaj yapıyor. Ağzına dokunuyor, parmak uçlarını ağzına batırıyor.

Ama kızın eli nazikçe onun etrafında kilitli kalırken, ağzı kışkırtıcı bir şekilde yakinken bunların hiçbirini yapmadı.

Kadının nefesi adamın cinsel organının zonklayan ucunu okşadığında, adamın dizlerinin bağı çözüldü.

Yumuşak, meraklı dudaklarını kalın başın üzerine kaydırduğunda, baş tamamen büküldü.

Avuçlarını yan tarafındaki duvarlara çarparak kendini yakaladı ve Sampson gibi bastırarak bu bariyerlerin dayanacağını umdu.

Onun bakımıyla ilgili hiçbir şey özellikle yetenekli veya kendinden emin değildi ve bundan daha da fazla tatmin oldu. Dudakları tam bir zevk yastığıydı, ağzı pürüzsüz ve sıcaktı, kaygan ve etliydi. Çekingen ve meraklı dili, çeliğin üzerine gerilmiş ince derinin altında heyecan verici küçük çıkıntılar ve hassas damarlar buldu. Her vuruş, baş döndürücü bir etkiyle içinden geçen çılgınca hislere yol açtı.

Boş zihninde söyleyecek bir şey aradı, ta ki kızın gözleri onunkilere kilitlenene kadar. Konuşma ihtiyacı, aralarında öyle hassas ve derin bir şey geçerken kayboldu ki, bunu kelimelerle kirletmeye cesaret edemedi.

Onun seksini ilk keşfinden sonra, hareketleri daha cesur hale geldi. Onu olabildiğince derinlere alırken gözleri parlıyordu, yeşim taşından sonsuz arzu kuyuları, sonra başını geri çekerken nazik bir vahşilikle emdi. Alamadığı birkaç santimi avuç içiyle okşadı, ağzıyla ve onun ihtiyacıyla nemlendi.

Sebastian yeni bir av yakalamış bir kurt gibi nefes nefese kalmıştı. Duyguları yürek parçalayan bir şefkatten çaresizlik talep etmeye kadar şiddetle değişirken onu kutsuyor ve lanetliyordu. Bu dünyada hiçbir şey bu tanrıçanın dizlerinin üzerine çöküp onun sikiyle ilgilenmesi kadar tatlı olamazdı.

Dilini, vuruşlarına ritim tutarak başının etrafında döndürmek için kullandığında, adam biraz kendini bıraktı,

Omurgasında biriken basınç, onu bekleyen ağzına kaçmadan önce geri çekilmeye çalışıyordu.

"Dur," diye homurdandı. "Eğer yapmazsan, ben-"

Onu daha sıkı kavradı, dudaklarına karşı büyüdükçe hızını artırdı. Kilitlenen kaslarının çaresizce çekilmesi, doruk noktası kanında toplanırken kontrolünün son kalıntılarını da parçaladı.

Kalçaları bir, iki kez sarsılırken ilkel bir kükremeye başını geriye attı ve sonra tüm vücudu zevk tarafından hapsedildi. Kadife ve ipeğin titreşen halatları tarafından etkisiz hale getirildi.

O artık ona aitti.

Onun hayatının özünü kurutmuş ve yutmuştu. Onu sıcak küçük yalamalar ve yumuşak, cesaret verici seslerle tüketti, ta ki artıklarından başka bir şey kalmayana kadar.

Ne mutlu ki öyle.

İstediği zaman onu bir kenara atabilirdi. Onu av köpeklerine atabilirdi, o da orada yatar ve parçalanırken onu özlerdi. Başka bir dokunuş için. Başka bir öpücük için. Sadece bir tat daha.

Bunu yapabildiğinde, uzanıp onu ayağa kaldırdı ve hem vücudunu hem de ağzını kendi vücuduna bastırdı.

Bu kez onu eşit bir şevkle karşıladı, dilleri diğerinin tatlarını karşı konulmaz bir cinsel lezzete dönüştürürken küstahça tartıştı.

Sebastian hayatında hiçbir şeyin tadını bu kadar tatlı çıkarmamıştı.

Öpüşmeyi kestiklerinde ikisi de nefes almak için mücadele ediyordu. Gözle görülür bir şekilde ciğerlerini kontrol etmeye çalışırken başını adamın göğsüne yasladı.

Son ve mantıklı bir düşünceyle kalçalarını ayırarak cinsel organını pantolonunun içine soktu ve hâlâ yarı sert olduğunu fark ederek üzüldü. Böylesine güçlü bir boşalmadan sonra, tamamen iyileşmek için en az yarım saate ihtiyacı olmasını beklerdi.

Ŗu anda olduğu gibi, bunu yapabileceğinden de emin değildi.

"Bunu yapmak zorunda değildin," dedi adam, kızın vücudundaki gerginlikten endişelenerek.

"İhtiyacım vardı," dedi, alnı hâlâ adamın köprücük kemiklerine bastırılmıştı, sanki yaptıkları şeyin büyüklüğüyle yüzleşmek için kendini kurtaramıyormuş gibi. "Ben istedim."

Şefkatle dolup taşan adam, kararsız ellerini kadının omuzlarında gezdirdi. "Bana ne düşündüğünü söyle," diye mırıldandı ve onun düzenli saçlarında yarattığı harabeye bir öpücük kondurdu.

Hâlâ başını kaldırmamıştı, bu yüzden onu duymak için zorlanması gerekti. "Bunun mümkün olup olmadığını - *bunun* ne olmadığını biliyorum- ama... Ben..." Birkaç biçimlenmemiş cümle titrek bir iç çekişle son buldu.

Parmağını çenesinin altından geçirerek bakışlarını kendi bakışlarına kaldırabilmek için geri çekti. "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle."

Dudaklarını birbirine bastırarak güç topladı. "Bana... sarılır mısın?"

"Kadın, benden isteseydin, bu treni bekletirdim."

Onu etrafında döndürdü ve yatağa doğru yönlendirirken tökezlememek için elinden geleni yaptı. Onu kucaklayıp taşımamak çok zordu ama bir şey onu durdurdu. Sadece vagonda boş yer olmaması değil, aynı zamanda Ŗu anda fiziksel özerkliğine ihtiyacı olduğunu hissetmesi de.

İnisiyatifi ele alarak yatağa oturdu ve ona doğru uzanarak açık bacaklarının arasından kaymasına ve bir kez daha boğazındaki ipek düğümü çekiştirmesine izin verdi.

"Saçmaladığımın farkındayım," dedi kendi kendine gülümseyerek. "Ama bunun sıkı ve sınırlayıcı olduğunu bildiğim için rahatlayamıyorum."

"Boş zamanınızda beni soyun, leydim," diye alay etti, kaburgalarının kovuğunda acı tatlı bir sıcaklık sızıntısını gizleyerek.

"Seni soymayacağım," diye sertçe bilgilendirdi onu. "Sadece rahat olmanı istiyorum."

O sıcaklık... Alışılmadık bir kıpırtısızlıkla oturup onun bakımına boyun eğerken, güneşin ısıttığı bal gibi uzuvlarına yayıldı.

Adamın sıkıca tutturduğu ilmekleri koparıp çekiştirirken kaşları birbirine yaklaştı.

Rahat olmanı istiyorum.

Kaç kadın ona ihtiyacı olduğunu söylemişti? Hatırlayamayacağı kadar çok.

Aslında her birini unutmuştu... Ona ihtiyacı olan her kadını. Onları becermek için. Onlara tapmak için. Onları memnun etmek, tahrik etmek ve heyecanlandırmak için.

Kadınlar genellikle çok cömertti, özellikle de yatakta. Sebastian'ın onlarda en çok sevdiği şeylerden biri de buydu.

Fakat asla içinde onun hayat vardı bir teklif edildi bir şey bu kadar samimi ve karmaşık değildir. Onunla ilgili bir değerlendirme basit konforlar.

Sebastian onun hareketlerinde sekse ya da baştan çıkarmaya dair tek bir ipucu, kirpiklerinin altından nazlı bakışlar bile göremedi. Dudaklarında nemlenme yoktu. Sadece konsantrasyon ve sonunda, sonunda onu gevşetirken ve rahatsız edici kravattı boynundan kaydırırken zafer.

Yutkundu, giysiden kurtulmuştu ama yine de bir şey boğazında şüpheli bir ağırlıkla onu boğmakla tehdit ediyordu. Endişe verici bir şey.

Korkutucu, hatta.

Kadınlar onu daha önce de soymuştu. Kucaklaşmak, bir içki içmek, hatta bir gece geçirmek için bile kalmışlardı.

Ama hayatında hiç bu kadar yakınlık hissetmemişti. Böylesine muazzam bir savunmasızlık. Bu kötülük için bir başlangıç değil, sessiz bir sonuçtu.

Bir eşin yapacağı bir şey.

Bu düşünceden rahatsız olan adam ona doğru uzandı ve ellerini korsesinin içine hapsolmuş ince belinin üzerinde gezdirdi. "Bağlarını çözeyim mi?"

Başını salladı, yakasının sadece birkaç düğmesini açtı ve onu yatması için dürtmeden önce açtı.

Sebastian onun dediğini yaptı, yatağa boylu boyunca uzandı ve omzuyla göğsü arasındaki çukurda başı için bir beşik oluşturdu. Tam da Sebastian'ın umduğu yere yerleşti, bir elini göğüs kemiğinin üzerine koymadan önce bir yapbozun eksik parçası gibi Sebastian'ın üzerine oturdu.

Kolları onu sararken, aynı anda hem bu kadar huzurlu hem de tedirgin olmak ne kadar tuhaf, diye düşündü.

Sebastian yukarıdaki gölgelikte fener ışığının oyununu izlerken, kasları birbirine karışarak, nefesleri yavaşlayarak ve sonunda senkronize olarak sessiz bir an boyunca orada yattılar.

Hayatında hiçbir zaman bir kadınla sessizce oturmamıştı, en azından memnun bir şekilde.

Veronica Weatherstoke ona ne yapıyordu? Birbirlerinin yanında bu değerli saatlerden daha fazlasını geçirirlerse onu nasıl bir adam yapacaktı?

Bu, üzerinde düşünmesine izin veremeyeceği bir soruydu. Bu yüzden onun yerine, onu trende yeniden keşfettiğinden beri üzerinde düşündüğü bir soruyu yöneltti.

"Seninle sevişmeme izin vermeni engelleyen nedir?" Sanki cevap onun için geçici bir meraktan başka bir şey ifade etmiyormuş gibi ses tonunu rahat tuttu. "Seni hamile bırakacağımdan mı korkuyorsun?"

Başını adamın koluna yasladı. "Öyle değil... Aslında yapabileceğini sanmıyorum."

Homurdandı. "Sizi temin ederim Kontes, ben *çok* verimli bir soydan geliyorum-" Gerginliğin göğsündeki ele geri döndüğünü ve omuzlarını boynuna yaklaştırdığını hissetti.

Her şey seninle ilgili değil. Kendini tam bir pislik gibi hissederek azarladı. "Yani sen yapamıyorsun..."

"Öyle olduğumu sanmıyorum," dedi kesin bir ifadeyle, ancak adamın düğmelerinden birini boş boş karıştırırken gerginlik azalmadı.

Gömlek. "Şu anda üzücü şeyler hakkında konuşmak istemezsiniz herhalde."

Eli elbisesinin yumuşak kolunu okşadı ve sağlam kalan birkaç akik örgüyü çözmeyi bitirmek için saçlarına doğru kaldırdı. "Tüm gizli sevinçlerini ve üzüntülerini bilmek istediğimi fark ettim."

Saçlarına daha fazla erişmesine izin vererek daha derine sokuldu. "Korkarım daha fazla keder," diye itiraf etti dramatize etmeden. "Yine de neşeyi bulmayı öğreniyorum. Kendime keşif fırsatları ve zevkin özgürlükleri için izin vermeyi."

"Sanırım çocuklar özgürlüğe elverişli değiller" diye düşündü.

"Yine de büyük bir neşe kaynağı olabileceklerini biliyorum." Sebastian saç örgülerini bitirdiğinde uzun bir nefes alıp verdi. Sebastian kalın parmaklarıyla saçlarının ipeksi dalgalarını titizlikle taradı, küçük düğümleri ya da karışıklıkları sonsuz bir özenle elledi ve sonra kafa derisine masaj yaptı. Bu, saçları uzunken hoşuna giden bir şeydi ve ona da aynı ürpertici zevki vermeye çalıştı.

"Neşeden mahrum kaldığın için üzgünüm..." diye fısıldadı.

Bir öpücük gömleğinin ince pamuğunun arasından kaburgasını gıdıkladı. "Bir kez gebe kaldım," diye itiraf etti bir başka sessiz ritmin ardından. "Evliliğimin başlarında. Ama üçüncü ayımda Mortimer... o... karnıma bir tekme attı ve çocuğumu kaybettim."

Sebastian'ın tüm benliğini kızgın bir öfke kapladı ve lanetli ruhunu ateşe verdi. Mortimer Weatherstoke'un ölümünün anısını çıkardı ve onu coşkulu, vahşi bir zevkle yeniden yaşadı.

Tanrıya şükür o piç kurusu hiç üreyememişti.

Bu karanlık ve bencil düşünceye utanç da eşlik etti.

Sebastian'ın kendisi, i n s a n ı n babası gibi olamayacağını kanıtıydı. Belki de bir çocuk hayatını daha az korkutucu ve yalnız hale getirebilirdi. Ya da kocasının çocuğuna zarar vermesini izlemek zorunda kalan bir annenin cehennemine boyun eğmiş olurdu.

Bu fikir pençeleri ve dişleriyle içini parçaladı, sadece birkaç dakika önce tadını çıkardığı tatlı rehaveti parçaladı. Bu soruyu sormamalıydı, sadece kendi iyiliği için değil, ama onun da bu acıyı yeniden yaşamak istemeyeceğinden emindi.

Veronica sabırlı ellerini onun omzunda yumuşattı. "Öfkeni istemiyorum," dedi alçak sesle ve nazıkçe. "Olan oldu. O bu dünyadan, benim hayatımdan gitti, kısmen senin sayende."

"Tek üzüntüm kılıcı kullanan elin benim elim olmaması." Kız cevap verene kadar öfkeli bir dilekte bulunduğunu fark etmemişti.

"Kale'nin daha fazla sebebi vardı. İntikamını aldığı için memnunum."

Sebastian bu konuda tartışmadı, Mortimer Ash ve Lorelai'ı neredeyse yirmi yıl boyunca birbirlerinden uzak tutmuştu. Çocuğun Rook olmasının nedeni oydu... lanetlenmiş ruhunu çocukken sevdiği kadına geri getirmek için cehennem çukurlarından sağ çıkmıştı. Kendi zalimliğinden başka hiçbir sebep yokken onları ayıran iğrenç şeytana gazabını göstermek için.

Ama Mortimer Weatherstoke bir avuç yılını Sebastian'ın olduğu kadını *incitmek*.

Neydi?

Kelimeleri düşünemiyordu bile... Duygularının garip girdabını somut bir şeye dönüştüremiyordu.

Nasıl olduğunu bilmiyordu.

Bildiği tek şey, kızın ondan öfkesini saklamasını istemiş olduğuydu. Onun saygısına ihtiyacı vardı. Onun kibarlığına. Anlayışına. Ona bunları verebilir ve kendi öfkesine daha sonra kapılabilirdi.

En azından bunu yapabiliirdi.

"Bana bir şey söylemek zorunda değilsin," dedi sesini ölçerek. "Ama zihnini boşaltmak sana iyi gelebilir."

Hazırlayıcı bir nefes aldı. "Ondan sonra hiç gebe kalamadım. Bazı doktorlar rahmimin çok küçük olduğunu, bazıları vücut ısımin çok düşük olduğunu ya da içimdeki şeylerin... doğru şekillenmediğini söyledi. Her şekilde muayene edildim ve kimse bana bir cevap veremedi."

Bu onun öfkesini dindirmek için hiçbir şey yapmadı. "Peki ya kocanız? Muayene edildi mi?"

Bu soru onu ürkütmüş gibiydi. "Hiç kimse... hiç kimse hatanın onda olabileceğini söylemedi."

"İnanılmaz," diye tersledi. "Kısırlığın ona ait olma ihtimali çok yüksek."

"Hem doktor hem korsan hem de kont musunuz?" diye sordu şaşırtıcı bir ciddiyetle.

"Belli ki hayır. Ama eğer bir kadın içsel olarak arızalanabiliyorsa, bir erkeğin de arızalanabileceği akla yatkındır. Vücudumuzun içine bakmanın bir yolu yok, bu yüzden hangi... boruların, kanalların ve parçaların arızalı olabileceğini kim söyleyebilir. Sadece mantıklı geliyor."

"Böyle düşünmenize bayılıyorum, ancak tıp camiası bir erkeğin işini bitirebiliyorsa üreyebileceği konusunda hemfikir görünüyor."

Çıplak alayla homurdandı. "Sanırım bir gün haklı olduğumu anlayacaklar ve o zaman size bir zamanlar bu şekilde bilgilendirdiğimi söylemekten zevk duyacağım."

Yumuşak, küçük bir neşe sesi çıkardı. "O gün beni bulmanı dört gözle bekliyorum."

Onu bulmak mı? Nerede olabilir ki?

Sonra k a f a s ı n a d a n k e t t i ve her şeyin apaçıklığıyla nefesini kesti.

Elbette kendi yollarına gideceklerdi. Bundan sonra onu tekrar görmek isteyecek miydi?

Ellerindeki tek şey bu gece miydi?

Birkaç vagon ötede öldürmesi gereken bir adam vardı. Yağmaladıkları bir oda sabah olmadan ortaya çıkacaktı. Kayıp bir aileyle ilgili sorular, aile reisi ölü bulunduğunda kesinlikle ortaya çıkacaktı.

Tam bir kaos ortaya çıkacaktı.

Penelope ve nişanlısı kaçtığına göre trenden inecek miydi? Veronica Konstantinopolis'e kadar kalsa bile eninde sonunda yolları tükenecekti. O zaman ne olacaktı? Southbourne'daki hayatına geri mi dönecekti? Paris'e mi? Londra'ya mı?

Beklenmedik bir mutsuzluk dalgasını yutarak, son bir yıldır içinde yanan başka bir soruyu sormasına izin verdi.

"Lorelai ve Ash'i sık sık görüyor musunuz?"

"Her zaman. O benim en yakın arkadaşım ve onunla birlikte oldukça Ash'i daha çok sevdiğimi fark ediyorum."

"Ve..." Serseri bir parmakla parmak eklemlerinin etrafına küçük daireler çizdi. "İyi gidiyorlar mı?"

"İğrenç derecede mutlular." Bunu duyduğuna sevinmişti.

Gerçekten.

"Neden onlarla birlikte değilsin? Yakında Noel olacak."

Sanki soru onu rahatsız etmiş gibi yerinden kıpırdandı. "Onlar yeni evliler ve ben mutluluklarının üzerinde kara bir bulut gibi dolaşmadan birlikte yaşamaya alışmalarını istedim. Onlara en başta nasıl dağıldıklarını hatırlatmadan."

"Lorelai senin için savaştı. Sana tapıyor. Ve Rook - Ash - bakması gereken insanlar olmasına alışkın. Onun çatısı altında, onun kanatları altında barınmana aldırılmaz. Onu iyi tanırım."

"Sana inanıyorum ama ben de bencilce nedenlerle ayrıldım. İki insan birbirine bu kadar bağlıyken, yabancı olmak neredeyse zalimce bir şey ve ben Southbourne'dan biraz uzaklaşmak istedim. Orada o kadar uzun süre tutsak kalmıştım ki, dünyayı çok az görmüştüm. Seyahat etmek, elbiselerimi tasarlamak ve yapmak istiyordum,

ve dünyanın başka yerlerine aşık olmak. Her şekil, renk ve kültürden güzel kadınları görmek. Yabancı ve heyecan verici yerlerde üretilen tekstil ürünlerini bulmak. Başka tutkular bulmak için..."

"Diğer erkekler mi?"

Alay etti. "Başka erkeklere çok az ihtiya ım var. En son düşündüğüm şey kendimi başka bir kocaya hapsetmektir. Tutumlu olursam hayatımın geri kalanını geçirecek kadar param var ve yarattıklarım gelirime çok güzel katkılar sağlıyor."

"Ne kadar da bağımsızsın."

Kendini dirseğinin üzerine kaldırarak kaşlarını çattı. "Acımasız olma."

"Ciddiyim." Parmaklarını saçlarından yaptığı ipeksi şelalenin içinden geçirmek için uzandı. "Hırsına hayranım. Özgür kalmak istediğin için seni suçlamıyorum. Ben de hep öyle yaşadım ve bunun ne büyük bir ayrıcalık olduğunu şimdi her zamankinden daha iyi anlıyorum. En başta Rook'a katılmamın nedeni de buydu. Hayatımın bu kısmı benim için neden bu kadar önemliydi."

Verdiği cevap onu yatıştırır gibi oldu ama sonra çıplak bir spe  lasyonla gözlerini kırpıştırarak ona baktı.

"O zaman neden ona ihanet ettin?"

On

VERONICA ANİDEN gerçeğın onu adamın kollarından uzaklaştıracğıından korkmaya **başladı**.

O bunu istemedi. Henüz istemiyordu.

Onu adama karşı bastıran şey, onun kendisine doğruyu söyleyeceğinden emin olmasıydı. Sebastian Moncrieff'in pek çok şey olduğunu ama bir yalancı olmadığını öğrenmeye başlamıştı.

Bu dürüstlük zalimce olsa bile, gerçekler genellikle öyle olma eğilimindedir.

Sorusunu takip eden hamile sessizlikte, lamba ışığının altın parıltısıyla sıçrayan görkemli vagonu gerçekten takdir etmek için bir an ayırdı. Altlarındaki trenin salınımı onu muazzam bir erkeksi sıcaklıkla kozalanmış hafif bir uyuşukluğa sürüklemişti. Bir şekilde, geçmişten ve geçmişte bıraktığı acılardan bahsedebilecek kadar güvende hissetmesini sağlamıştı. Ve yetişkin hayatında ilk kez, onun kucağında bulduğu güvenlik duygusuna güvenmesine izin vermişti.

Ailem dediğı insanların hayatında böylesine kötü bir figür olması gerçekten de mantığın ötesindeydi. Ash Sebastian'a o kadar kızgındı ki, birbirlerinin kanını dökmelerini engellemek için Tanrı'nın bir eylemi gerekmişti.

Ama Veronica kötü adamların genellikle kendi hikâyelerinin kahramanları olduğunu öğrenmişti.

Duygu yoğunluğunun onun ihtişamını karartmasını izlerken sessiz kaldı ve ona sorusunu gerçekten düşünmesi için gereken zamanı verdi.

Bir kötü adamla evlenmişti ve Sebastian'ı şeytani, hatta sapkın bir soysuz olarak görmesine rağmen, "kötü adam" kelimesi hiçbir zaman tam olarak oturmamıştı.

Ona fırlatan kendisi olsa bile.

Hayatın onu bir daha asla başka bir adamın önünde diz çökerken bulmayacağına yemin ettikten sonra bile onun için yaptıklarını yapabilmesinin nedeni buydu.

Ondan bunu istemedi. Başını kucağına doğru itmedi ya da karşılığında hiçbir şey sunmadığı halde aldığı zevkten dolayı kendisini suçlu hissetmesine neden olmadı.

Sebastian Moncrieff sözünü tutmuş ve onun isteklerine saygı göstermişti... Ondan hiçbir şey istememiş ve söz verdiği şeyi yerine getirmişti.

Elbette çok güzel bir erkek örneğiydi, ama bu gerçek onu onun için gerçekten karşı konulmaz kılan şeydi.

Tüm hayatı boyunca erkeklerin kaprisleri ve zevkleri için var olması beklenmişti. Kendisinden talep etmediği halde *ona* zevk sunmak ne kadar kolay olmuştu. Onun şaşkın tepkisini ne kadar hoş bulmuştu.

Eylemi başka türlü aşağılayıcı bulduğunda, dizlerinin üzerinde güç buldu. Bir şekilde onun yarattığı olduğunu biliyordu. Onun canavarı.

Onun kötü adamı.

Sonunda, sessizlik karmakarışık, rahatsız edici bir yere doğru uzadıktan sonra, altındaki adam çenesini yana yatırdı ve uzun bir nefes veriş onu söndürürken gölgelikleri inceledi.

"Bana söylemek zorunda değilsin," diye tekrarladı, daha önceki samimiyetlerine geri dönmenin bir yolunu arıyordu.

"Bu benim de sık sık düşündüğüm bir soru," diye cevap verdi, parmakları hâlâ kızın saçlarına dolanmış olsa da bakışlarıyla buluşamıyordu. "Ve karşıma çıkan tüm cevaplar kendimi yetersiz ve acınası hissettiriyor."

Arkadaşına ve onun arkadaşına yanlış yaptığını biliyordu ama sesindeki umutsuzluk ruhunun derinliklerinde yatan bir sempatiyi harekete geçirdi.

"Hayatta öğrendiğim bir şey varsa, o da öfkenin korku, acı ya da kederin koruyucu bir maske takmasından başka bir şey olmadığıdır." Yakasının ince dikişli kenarıyla oynadı. "Ash'e karşı çok öfkeliydin," diye hatırladı. "Seni incittiği için mi, senden bir şey aldığı için mi, yoksa seni korkuttuğu için mi?"

"Sadece birini seçmek zorunda mıyım?" diye alay etti.

"Tabii ki hayır." Sabırla onun birkaç düşünce daha toplamasını bekledi ve meraklı parmak uçlarıyla göğüs kemiğini saran yumuşak altın tüyleri keşfetti.

"Bir keresinde bana hapis cezasından nasıl kurtulduğumu sormuştun," dedi sertçe, göz kamaştırıcı gözleri donuklaşarak üstlerindeki gölgelikte kilitli kaldı.

"Konuyu değiştiriyorsun," diye nazikçe azarladı.

"Pek sayılmaz."

"Ne demek istiyorsun?"

Ona bir bakış attı ve bakışında okuduğu şey kalbini kırdı. Meydan okumasını, bahaneler bulmasını ve kendine has keskin mizah anlayışını bekliyordu.

Bulduğu şey ise kasvetli, anlaşılmaz bir rezaletti.

Tekrar konuştuğunda, sanki aynı anda hem ona bakıp hem de kendini inceleyemezmiş gibi bakışlarını kaçırdı.

"Ben Crosthwaite Kontu değilim," diye itiraf etti yukarıdaki gölgelere. "Annem, huzur içinde yatsın, iktidarsız bir kontla sevgisiz bir evliliğe hapsolmüştü. Bir sevgilisi vardı, aslında birkaç tane. Hiçbiri asil değildi."

"Seni hangisinin doğurduğunu biliyor musun?" diye sordu.

"Bunu yaptığını bile sanmıyorum, ya da bana veya konta açıklayamadan öldü."

"Ve kont her zaman sizin onun soyundan gelmediğinizi anladı, malum nedenlerden dolayı..."

Sebastian kıpırdandı ve ona daha fazla yer açmak için kendini kaldıracakken, kolları onu sıkıca sararak yakınında tuttu. "Bunun için benden nefret ediyordu ama mirası alacak kuzeninden daha çok nefret ediyordu. Yine de yüzünü kurtarmak için beni varisi ilan etti ve herkesin önünde beni kendi çocuğu olarak sahiplendi. Özel olarak, gençliğimi onun öfkesinin esiri olarak yaşadım."

Veronica bir elini onun göğsüne bastırarak, "Bu korkunç," diye mırıldandı.

"O kadar da kötü değildi. Kont beni gerektiği zaman dışarı çıkardı. Bana mevkiimin gerektirdiği eğitimi verdi. -Onun istasyonu. Tüm bunlar olurken mirası çarçur etti, çocukluk evimi mahvetti ve gelir sağlayabilecek diğer tüm mülkleri parçaladı. Yemin ederim, tarlalardaki toprağı bile tuzladı. Böylece öldüğünde on yedi yaşındaydım ve elimde vergi borcu ve kendi hatam olmadan gasp ettiğim bir unvandan başka bir şey kalmamıştı. Hiçbir şeyin kontuydum."

"Çok yalnızlık çekmiş olmalısın," diye dert yanarak çenesini adamın göğsünün etine dayadı.

Neşeli olmak için olsa gerek, solgun bir gülümseme takındı, ama bunu gösteremedi. "Hiç arkadaş istemedim," diye övündü, gururdan çok alışkanlıktan, diye düşündü.

"Evet, ama bazen kalabalık bir odanın dünyanın en yalnız yeri olduğunu düşünmüyor musunuz?"

Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı ve lobundaki küçük elmas parçasını okşadı. "Ruhumun derinliklerine bakmayı bırakın Kontes, özellikle de ben size onu açmaya çalışırken. Bazen beni, benim kendimi tanıdığımdan daha iyi tanıdığınızı hissediyorum."

Ani bir dürtünün etkisiyle yanağına yumuşak bir öpücük kondurdu. "Demek servetini bulmak için denize açıldın," dedi.

istenmiş.

Devam etmeden önce ona tutuk bir bakış attı. "Şans beni Şeytan'ın Direği'nde buldu, burada Kale'ye yararlılığımı kanıtladıkça rütbem hızla yükseldi. Sonunda bir akrabalık kurduk. Kale bir şeyleri şiddetle elde ederdi ve ben de o şeylerden şiddetle zevk alırdım.

Benim için korsanlık, yaşamı onaylayan bir coşku olarak başlamıştı. Hiçbir insana kral, hiçbir ülkeye ev dememenin özgürlüğü. Ve sonra, kendimden daha büyük bir şeyle de ilgiliydi. Hâlâ başkalarının özgürlüğünü elinden alan sistemden intikam almak. Denizler çok tehlikeli ve vahşi bir yerdir... sadece doğa yüzünden değil, dünya çapında mal taşıyan insan tipleri yüzünden de. Rook'un kendi trajik hikâyesi beni ona böylesine bağladı."

"Bu da bizi söz konusu ihanete getiriyor," dedi onun alnını kırıştıran kafa karışıklığını fark etmiş gibi görünerek. "Rook'un bilmediği şey -benim ona hiç söylemediğim şey- benimle kardeş olduğuydu. Antik Roma hazinesi Claudius Cache'i dünyanın sonuna kadar takip etmeyi ve sonra da cennete çekilmeyi planlamıştık. Hatta tam olarak şu anda yaptığım şeyi yapmaktan, kaçırılan erkeklerin kırık sırtlarından geçinen piçleri bulmaktan ve rahmetli kocanızdan başlayarak onlara bu dünyadan yardım etmekten bahsetmiştik."

Birdenbire her şey Veronica için anlamlı gelmeye başladı... ve hikâyeyi kendisi tamamladı. "Ama bunun yerine Lorelai'yi -ve beni- buldu ve bunu yaparken de geçmişle ve orada bıraktığı kardeşleriyle bağlantı kurdu, ikisi de ne senden ne de korsanlık hayatından hoşlanıyordu."

Çenesi onun değerlendirmesini doğrulamak için eğildiğinde sertleşti. "Lorelai, Blackwell ve Cutter'la birlikte kurmayı düşündüğü hayatta bana ya da Devil's Dirge mürettebatının geri kalanına yer olmadığını biliyordum. Uğruna çalıştığımız gelecek hızla yok oluyordu ve... ve ben de -bilmiyorum- sanırım onu tüm bunlardan kurtarmak için sert bir şey yaptım. Ama Lorelai hiçbir zaman gerçekten

Claudius Önbelleği'ni bulmak için onu yanımda götürürsem, onu önbelleğin yanında görür ve hazinenin gerçekte ne olduğunu anlar diye düşündüm."

"Öyle de yaptı," dedi nazikçe. "Sadece senin istediğin şekilde değil."

"Verdiği kararı hiç anlamadım..." Ellerini sonsuz bir şefkatle çenesini kavrayana kadar kaldırdı, gözleri ona bakarken parlak ve coşkuluydu.

"Şimdiye kadar."

On bir

ÖPÜCÜK BİRDİ . eşit şevk ve
Karşılıklı ihtiyaç.

Veronica ilk hamleyi hangisinin yaptığına ya da hangisinin buna karşılık verdiğini söyleyemiyordu. Ağızları basitçe buluştu.

Birleştirilmiş.

Diğerleri de onları takip ediyor gibiydi. Gövdeleri, kalçaları, bacakları.

Kalpler.

Altındaki adam artık cazibenin ve neşenin ya da fesatlığın ve kötülüğün yarattığı değildi. O gerçektir. Gizemli derinlikleri ve derin şefkat yeteneği olan bir adam.

Ona bu yönünü göstermişti ve bu da bir şekilde daha fazlasını görmek istemesine neden olmuştu.

Her şeyi görmek için.

Birbirlerini yutarlarken, parmakları gömleğinin düğmelerini buldu ve huzursuzca çekmeye başladı, onları birer birer serbest bıraktı.

Gırtlaktan gelen bir inilti onu teşvik ederken elleri saçlarına gömüldü.

Sonunda gömleği açtı ve yelesinden sadece biraz daha koyu saçlarla tozlanmış, kusursuz bir şekilde şekillendirilmiş gövdesini sergiledi. Parmakları gergin cildin üzerinde kayarken, neredeyse

Tüm vücudunu saran elektrik hissi, ağır ve sert bir şekilde merkezine iniyordu.

Geri çekilerek öpücüğünü kesti, bir an için adamın şişmiş dudaklarındaki parlaktan büyülenmiş bir halde onu dikkatli gözlerle izledi. Hareketsiz. Uyanık. Sanki ilk tehlike işaretinde çalılarının arasına kaçabilecek bir tavşanmış gibi.

Cesaretlenen Veronica iki elini de adamın geniş omuzlarında gezdirdi ve göğsündeki kas yığınlarından aşağı doğru inerek gövdesinin muhteşem kıvrımlarını keşfetti.

Boynunun tendonları gerildi ve esnedi, çenesi güçlü bir ihtiyaca karşı sıkıştı ve gıcırdadı.

Duraklayan Veronica, adamın pantolonunu zorlayan şişkinliğe baktı.

Bir daha asla. Bir zamanlar yemin etmişti. Bir daha asla bir erkeğin altına yatmayacak ve onun kızıışmasına, terlemesine ve tohumlarını içine boşaltmasına izin vermeyecekti. Bir daha asla kendini bir çöp yığını gibi hissetmeyecek, kendi gözyaşları ve utancından oluşan bir su birikintisi içinde yatakta kullanılmış ve atılmış olarak yatmayacaktı.

Yine de bugün o yeminleri bozmak için uygun bir gün gibi görünüyordu. Bir erkeğin önünde asla diz çökmeyeceğine de söz vermişti ve onu ağzına aldığı her anın tadını çıkarmıştı. Kokusu, tadı, sıcaklığı, çevresi ve şekli. Adamın çevresi kendi etkileyici boyutlarıyla eşleşiyordu ve yine de korkmuyordu.

Korkmuyordu.

İçinde sayısız duygu dönüp duruyordu. Uyarılma, heyecan, merak, umut...

Ama en ufak bir korku belirtisi yoktu.

Daha sonra onu öptüğünde dudaklarında okyanusun tadını almıştı. Ve onun dilinde kalan kendi salınımının da tadını almıştı. Serbest bırakılmaları, şüphesiz birbirine ait olan baş döndürücü bir tat ve erotik incelik karışımı yaratmıştı.

Vücudu onunkinin yanına mükemmel bir şekilde oturmuştu, yumuşak ve yuvarlaktı, onunkiler ise sert ve boyun eğmezdi.

Şimdiye kadar, yakınlaştığı diğer tek erkek olan kocasıyla yaşadığı tüm etkileşimleri geride bırakmıştı.

Onu içeriden de tatmin edebilir miydi?

"Seni istiyorum," diye fısıldadı, vücudu aniden bu kelimelerin gerçekliğiyle gümbürdüyordu.

Oturmak için ayağa kalktı, kadın göğsünden uzaklaşıp karşısında diz çökerken bu hareket karın kaslarına ilginç şeyler yapıyordu. "Ne demek istiyorsun?" Adam ona ihtiyatla baktı.

"Seni istiyorum Sebastian Moncrieff," dedi ona, bu kez sesi daha güçlüydü. "Beni masadaki o kadın gibi almanı istiyorum."

Yüzünü okşamak için uzandı. "Öyle değil, Veronica, sen değil. Nazik olacağım ve-"

"Hayır." Gömleğinin yakalarına uzandı ve içinde şiddetli bir girdap toplanırken onları etkileyici kollarının iplerinden aşağı çekti. "Bana kibarlığı gösterdin. Bana bunu verdin. Ama artık kendimi nazik hissetmiyorum. Hikayeleri seni İmparatorluğun en kötü şöhretli çapkınlarından biri yapan kadınları aldığın gibi beni de almanı istiyorum." Adamın kucağına tırmanarak ona sarıldı. "Bunu açıklayamam... bu açlığın şiddetini, ama seni o kadınla izlediğim ve istediğim şeye sahip olduğu için ondan nefret ettiğim günden beri içimi kemiriyor. İstemekten *korktuğum şeye*."

İki eliyle onun yüzünü kavradı ve şimdi anladığı bir ateşle yanan Brandywine gözlerinin derinliklerine baktı. "Artık korkmak istemiyorum. Seninle bir eşit olarak buluşmak istiyorum, anlıyor musun? Arzunun tüm gücünü hissetmek istiyorum, bu her neyse."

Onun altında otururken burun delikleri açıldı, hava bile etraflarında durgunlaşırken her kası kaskatı kesildi. "*Emin olmalısın*."

Onu öptü. Sert ve hızlı. "Eminim."

Dudaklarının kenarında şeytani bir gülümseme oynaşıırken, bakışlarındaki birikmiş kömürler pagan bir cehenneme dönüştü. "Öyle olsun."

Hiçbir uyarıda bulunmadan uzandı ve kadının korsesini ortadan ikiye ayırdı, küçük inci düğmeler kaderin kaprislerine savruldu, şangırtıları trenin seslerine karıştı. Oldukça ustaca ve şaşırtıcı birkaç hareketle yırtık kumaşı, korseyi ve kombinezonu sıyırıp gölgelerin arasına fırlattı.

Yere inmeden önce, birden adamın altında sırtüstü yattı, adam eteklerini ve iç çamaşırlarını kutsal olmayan bir ustalıkla vücudundan sıyırırken, kadın gevşek, ağzı açık bir şaşkınlıkla yukarı bakıyordu.

Veronica, adam her şeyi yatağın ayak ucuna atarken etkilenmesi mi yoksa kıskanması mı gerektiğini bilemedi. Sonra adamın pantolonu ve çizmeleri ortadan kaybolunca ne düşündüğünü unuttu.

Kız kendini toparlayamadan onun üzerine atılmıştı, ona sanki arzuladığı tek hediyenin paketini açmış gibi bakarken boğazında alçak bir hırıltı yankılanıyordu.

Bir eli göğsünün üzerine kapandı, avucu kışın soğuşundan ve uyarılmışlığının vahşetinden tomurcuklanan hassas tepeyi aşındırdı. Onu okşadı ve okşadı, bir heykeltıraşın elindeki kil gibi şekillendirdi, dudakları çıkıntılı meme ucunu buldu ve neredeyse acı verici bir zirveye ulaştı.

Onun için çoktan ıslanmıştı, hazırды ama şimdi bir ihtiyaç nehrini serbest bıraktı, belleri onun için hazırlanırken eriyor ve havuzlanıyordu. Kendisine ait olduğunu bilmediği gırtlaktan gelen bir sesle adamın ağzına doğru eğildi, parmakları adamın kafa derisini kazıyordu.

Önce bir göğsünü, sonra da diğerini okşadıktan sonra, ağzını kadının kaburgalarından birkaçına doğru sürükleyerek cinsel organına yöneldi.

"Hayır." Kadın onu durdurmak için saçını çekiştirdi ve adam sözsüz bir soruyla kadının vücuduna baktı. "Sadece... Sadece... Benimle olur musun?" Ne istediğini kelimelere dökerken yanakları yanıyordu. şimdi ondan istediği şey için neredeyse yetersiz görünen kelimeler.

Yaramaz bir gülümsemeyle kızın göğsünün altındaki ince, hassas deriyi öptü. Tek, yumuşak, zarif ve yırtıcı bir hareketle kadının vücudunda yukarı doğru ilerledi ve dizini kaldırarak kalçasına doladı.

Adamın kalın seksi, kadının vücudunun hassas açıklığını koruyan kıvrımların içine kaydı. "Sizinleyim Kontes."

"O zaman... lütfen."

"Lütfen, ne?" diye homurdandı, yüzüne bakmak için onun üzerinde durduğunda. Boynundaki kaslar yırtılacak kadar gergin görünüyordu ve boynunun etrafındaki parantezler şimdi derin kısıtlama oluklarıydı.

Pi bunu ona syletecekti. "Sik beni."

Hayvani bir sesle yüzünü kulağının yanındaki sa perdesine gömdü ve sikini vücudunun derinliklerine gömdü.

Zevke küçük rahatsızlık sarsıntıları eşlik ederken, boğuk bir şaşkınlık nefesi ondan koptu.

Bir an için onun üzerinde asılı kaldı, kollarından biri ağırlığını desteklerken gle bükülüyordu, diğer i se beline daha sıkı sarılırken onun kalçasını kavrıyordu.

"Tatlı sikiş, ıslaksın. Sıcak. Sıkı. Mkemmел. *Tanrım*." Adam hareketsiz kalarak kızın girişine uyum sağlamasına izin verirken her kelime bir nefeste kaçtı.

Böyle olması gerektiğini nasıl bilmezdi? Sızı ya da mücadele yok. Acı ya da vücudunun sıkışmasına karşı baskı yoktu. Bu an ile kocasıyla yaşadığı eylem arasındaki fark onu öylesine etkilemişti ki gözlerinin arkasından yaşlar aktı.

Mutlu olanlar.

Bir erkeği bedeninde ağırlamak böyle bir Şeydi.

Veronica dolgunluğun tadını çıkarıyordu. stndeki, içindeki adamın gerilimli sıcaklığı. Sert, pürüzsüz ve her yeri sıcaktı. Et ve çelikten oluşan ateşli bir canavar.

Ani, ilkel bir hareket etme ihtiyaı onu ele geçirdi ve onun altında daha geniş bir Şekilde açıldı, kalçalarını hareket e t m e y e davet edercesine kaldırdı.

Sebastian bir iniltiyle boğuldu ama onun sessiz komutuna itaat etti, önce kalçalarını salladı, hem dikkatli hem de emin hareketlerle onun tepkilerini test etti. Kadının adı boğazından yırtıldı, çiğ ve akortsuz, ikisinin de etrafında toplanan fırtınanın sesleri arasında kayboldu.

Ona yapıştı, diğer bacağını kaldırarak onu daha derine götürdü, baldırlarını adamın kaslı kıının kıvrımlarına doladı.

Sebastian onu pmedi. Tatlı sözler mırıldanmadı ya da saçlarını okŐamadı.

İzledi.

Kaslarının her seğirmesi, kirpiklerinin her ırpınıŐı. Dudaklarını ayırdığında ve adam hareket ettikçe nefesi ne kadar hızlı girip çıkıyordu. Ritmini onun sessiz talimatlarına göre ayarlayarak, daha derine, daha sert, daha hızlı gitti, ta ki kadın sadece kaos ve mutluluktan oluşan vahŐı, anlaşılmaz bir Şey olana kadar. Tırnakları kollarını ısırdı ve sırtını tırmıkladı, dişleri birden fazla kez ona doğru açıldı, sonunda cevabını hırlayarak geri verdi, kalçalarını onunkilere karşı acımasız bir serbest bırakma savaŐında çarptı.

YükseliŐi tıpkı altlarındaki tren gibiydi. Ritmik, durdurulamaz, insanın toplayabileceği tüm hızıyla içinde fırtınalar estiriyor ve tepeden tırnağa her damarı ve siniri geçici varlığının farkında bırakıyordu.

Belli belirsiz, üzerinde gırtlaktan gelen bir kkreme duydu. Hareketleri daha az ölçülü ve daha çılgınca hale geldikçe onun sıkıldığını v e titrediğini hissetti.

Sonra kartallar gibi serbest düşüşe geçtiler, yer onlara doğru hızla akıyordu.

Boş ver. Umurunda değildi. Kayalara çarpıp parçalanabilir ve kanının erimiş zevkinden ve rahmine dökülen sıcak tohumun mutluluğundan başka bir şey hissetmeyebilirdi.

Adamın alnı nihayet onunkine dayandığında Veronica yorgunluktan gevşemiş bir su birikintisinden başka bir şey değildi. Bir an için sessizlikte birlikte nefes aldılar. Gözler açıldı. Bedenler birleşti.

Birleşmelerinin vahşiliğini kapatan şefkatli bir öpücükten sonra, kendini ondan uzaklaştırdı ve tuvalete gitti. Bir bezle geri dönerek onu yıkadı ve cevap vermek şöyle dursun, anlayamadığı yumuşak şeyler söyledi.

Tekrar gitti ve ışıkları söndürmek ve her ikisini de çarşafın altına kaydırmak için bez olmadan geri döndü. Örtüleri kadının etrafına sererek vücudunun kıvrımlarıyla bir yuva yaptı ve onu içine çekti.

Veronica, Londra'dan beri neredeyse hiç uyumadığını fark etti. Weller'lardan ve bu komplonun başarısından duyduğu endişe yüzünden...

Korku ve belirsizlik kozalarının dışında soğukta asılı duruyordu. Aralarında hâlâ söylenmemiş çok şey vardı.

"Yapma bunu," diyerek kulağının tepesine doğru nefes aldı ve dişleri olmadan onu ısırıldı.

"Hmmm?" Hâlâ gerçek heceler oluşturacak gücü kendinde toplayamıyordu.

"Yarından korkmaya başlamayın. Işık doğacak leydim ve her şey yoluna girecek. Karanlıkta söyleyemediğimiz şeyleri söyleyeceğiz."

Adamın iri bedenine doğru kıvrılarak yaklaşırken, kalçalarının üstündeki tüylerin kıcını gıdıklamasına izin verirken, anlamadığı şeyin bu olduğunu düşündü.

Karanlıkta ona her şeyi anlatabilirdi. Ona bağlanmaya başladığını. Onu düşündüğünü. Yasını tuttuğunu. Onu özlediğini. Onun hakkında hayaller kurduğunu. Bunlar gecenin karanlığında paylaşabileceği küçük sırlardı.

Ama gün ışığı gerçekler içindi. Ve gerçek  uydu ki Sebastian Moncrieff onu tek seferlik bir sevgili olarak görüyor olabilir...

Ancak Veronica onun kollarının güvenliğini arzulamaktan asla vazge meyecekti.

Bunun için.

O uzaklaşırken bile onu istemekten asla vazge meyecekti.

On iki

VERONICA, Sebastian'ın karanlık kokusu ve sevişmelerinin lüks anısıyla sarılmış bir şekilde uyandı. Bir an için dünyanın onları ayırmak için beklediğini unutmuştu, ta ki uzanıp yatağın onun tarafını boş bulana kadar.

Şimdi trenin karanlık, sıkışık koridorlarında bir bedenin yapabildiği kadar hızlı koşuyor, çok geç kalmamak için dua ediyordu.

Sabahın erken saatlerinde Venedik'ten uzaklaşıyorlardı. Yolculardan çok azı ayaktaydı. Yalınayak, üzerinde kombinezonu ve gardırobunda bulduğu kemerli kadife sigara ceketinden başka bir şey olmadan koşarken ona hayalet mi yoksa deli bir kadın mı olduğunu anlamaya çalışır gibi bakıyorlardı.

Ya artık çok geçse? Ya onun fikrini değiştiremezse? Ya- Bir kol arkadan beline dolandı ve karşılıklı iki bankın bulunduğu bir kabine çekildi. İri bir el ağzını kapatmadan önce sadece şaşkın bir ciyıklama duyuldu.

"Ne halt ediyorsun?" diye sordu arkasından tanıdık bir ses.

Sebastian. Tanrıya şükür.

Adam tutuşunu gevşetip elini ağzından çekene kadar kıpırdandı ve kıvrandı. "Seni bulmaya geldim."

"Lanet olsun, Veronica."
_"

Adamın yakasına yapıştı. "Bana Weller'ın hala hayatta olduğunu söyle." "Neden?" Adam gözlü onu şüpheli bir şekilde. "Burada Hayır iyi onu dilemek için bir sebep."

"Uyandığımda bir şey fark ettim ve sen orada değildin," diye nefes nefese kaldı, nefesini toparlamaya çalışırken adamın gözlerindeki tanımlanamaz parıltıyı fark etti. "Bu işi tamamen yanlış yapıyordun."

"Öyle mi?" diye cevap verirken bakışları da ses tonu kadar düzleşti.

"Weller bu Şangay operasyonunda daha yüksekte olabilir ama işin başı o değil. Belki boyun, hatta eller -Önemli değil." Metaforu elinin tersiyle itti. "Önemli olan size verebileceği bilgiler. Eğer tasarımınız tüm sistemi çökertmekse, bu suçluların isimlerine, temas yerlerine, sığınacakları limanlara ihtiyacınız olacak. Siz bu imparatorlukta koltuğu olan bir kontsunuz ve duyulmak isteyen bir sesiniz var. Sadece çoğu erkeğin hayal edebileceğinden daha zengin değilsiniz, aynı zamanda doğuştan bir lidersiniz." Ellerini adamın çenesinde birleştirdi ve gözlerinin içine sertçe bakarak onu işaretlemesini istedi. "Gücün var Sebastian, *kullan* onu. İyilik yapmak için kullan. Daha iyi olmak için."

Ellerini kendi elleriyle kapatıp yüzünden uzaklaştırdı ve parmaklarını kendi parmaklarının arasına aldı. "Sana söyledim, ben iyi bir adam değilim. Ben kötüyüm ve-"

"Biliyorum!" Ellerini adamın avuçlarından çekti. "Ama bazen kötü olabilirsin ve yine de doğru şeyi yapabilirsin. Öyle mi?"

Onu hayrete düşüren bir kahkaha attı. Alçak sesle ve zengin bir şekilde, göz kamaştırıcı gözlerinde değişken bir parıltıyla.

"Neyin bu kadar komik olduğunu anlayamıyorum," dedi umudunu kaybetmemeye çalışarak.

"Size yalan söyleyemem leydim." Tekrar elini uzattı ve parmak boğumlarına saygılı bir öpücük kondurmak için dudaklarına götürdü. "Yetkililer, Scotland Yard iadeyi denetleyecek birini gönderene kadar Weller'ı Venedik'te tutuyor. İşlediği suçlardan dolayı yargılanacak... ve ortaklarıyla ilgili olarak sorgulanacak."

İtalyan sahilinin ışıkları adamın teniyle oynarken ve dağınık saçlarındaki açık renk çizgilerden yansırken şaşkınlıkla ona baktı. Bunu konuşmamışlardı. Son bildiği, adamın planının adamı öldürmek olduğuydu. "Bunu neden yaptın?"

"Çünkü bunu isteyeceğini biliyordum." Başparmağını kızın sıkılı yumruğuna sokarak parmaklarını araladı ve dudaklarını kızın açık avucuna sürttü.

"Ohhhhh..." Böyle inlemek istememişti.

"Ve..." Bileğinin alt tarafındaki narin deriyi oynak bir şekilde okşarken kelimeyi çıkardı. "Çünkü yapılacak en doğru şey buydu."

"Doğru şey mi?"

Kontesin elini bıraktı ve bir adım geri çekildi, sadece onunki kadar görkemli bir yüze keskin ve tuhaf oturan ciddi bir bakışla onu tuttu. "Uyandığımda sizi yanımda bulduğumda ben de bir şey fark ettim Kontes."

Endişeyle kıvranırken, hazırlık için nefesini tuttu. "Ah?"

"Kendini asla başka bir adama borçlu hissetmek istemediğini biliyorum ve bu senin ayrıcalığın. Ama ben seninim, Veronica Weatherstoke. Bedenim, kalbim ve ruhumla. Ne istersen yapman için kendimi özgürce ve çekincesiz olarak sana veriyorum."

Kalbi tekledi, durdu ve sonra eskisinden iki kat daha hızlı bir şekilde kaburgalarına çarptı. Kesinlikle yanlış anlıyordu. "Ama... sık sık bağlanmak isteyen bir adam olmadığınızı söylediniz."

Omuz silkti. "Tarihsel olarak -metaforik olarak- bu doğru, ama kelimenin tam anlamıyla

bağlanmak için-" Yüzünde sıkıntılı bir ifade olması gereken bir bakışla, görünüşe göre düşüncesini bitirmemeye karar verdi. "Bunu daha sonra tartışabiliriz. Dinle. Veronica... Ben sana aşığım. Sanırım Şeytan'ın Dirge'inde beni tokatladığın o zamandan beri öyleyim."

İnanamayarak başını salladı. Aşk mı? Onu mu? Kendisinden başka birini gerçekten sevebilir miydi?

"Bana karşı çok güzel bir şekilde ifade ettiğin tüm nedenlerden dolayı seninle birlikte olma şansımı çoktan kaybettiğimi düşünüyordum," diye devam etti, kaşlarını alaycı bir şekilde çatarak. "Ama tüm bunları geride bırakıp bırakamayacağımızı merak ediyorum. Bu yolculuğun bizi nereye götürebileceğini görebilir miyiz?"

Tam nefesini toparlamaya başlamıştı ki, nefesi tekrar kesildi. "Nereye... nereye gitmesini istersin?" diye endişelendi. "İkimizin de gerçekten bir evi yok."

"Hiç yaşamadım ve inanıyorum ki senin ruhun da benimkine çok benziyor. Sen ve ben hiçbir yere yerleşmek zorunda değiliz. İstersek tüm dünyayı evimiz yapabiliriz. Ya da bizi çağıran bir yere ulaşırsak bayrağımızı dikebiliriz."

"Sebastian... ne söylediğini bir düşün. Bunun ne anlama geleceğini. Gerçekten sadık bir adam olabilir misin? Çünkü istediğim şey bu, ihtiyacım olan şey. Zaten bir planım var, işimi de içeren bir plan. Yaptığım işi seviyorum ve sadece daha iyi olmak istiyorum. Bir kocanın bu yanımı gölgelemesine izin veremem. Moda dünyası seni kesinlikle sıkacaktır." Adamın kolları kızın etrafına dolandı ve kız kucaklaşmaya doğru adım attı, CESUR için umut Bu değildi. hepsi a Ateş İçindeki en büyük özlemler tarafından çağrılan rüya. "Ben bir denizciyim, bir serseriyim ve tek ihtiyacım olan bir Kutup Yıldızı, karanlıkta bana yol gösterecek biri." Şakaklarına, alınına, saç çizgisine öpücükler kondurdu ve dudaklarına doğru ilerledi.

"Ama ben aynı zamanda sözümün eriyim. Senin ardından yürüyeceğim ve uçuşunu izleyeceğim. Sana asla el kaldırmayacağım, hatta sesini bile yükseltmeyeceğim. Seni bağırma basacağım, sana tapacağım ve sen bana aşık olana kadar her gün seni kendime aşık etmeye çalışacağım. Sana

izin vereceğim

Genellikle haklı olsam da tartışmaları en az yüzde seksen oranında kazanırım. Her bir orgazmıma karşılık sana *en az* iki orgazm yaşatacağım-"

İçinden telaşlı bir kıkırdama geçti ve Sessizce kalbini dinlemek için parmaklarını dudaklarına götürdü. "Benim gibi kötü bir adamla ne yapardım-?"

Tanrım, neredeyse *koca* diyecekti. Bu anlaşmanın kağıt üzerinde nasıl görüneceğini tartışmamışlardı bile.

Parmaklarını dudaklarına götürdü, sadece konuşmak için geri çekti. "Eğer izin verirsen seni yeniden kontes yaparım. Bana ait olmasa bile sana yeni bir isim verirdim."

"Bunu her şeyden çok isterdim," diye iç geçirdi, onun sözlerine verdiği tepkinin hararetine kapılmaktan kendini alamadı. "İkimizin de başına gelen onca şeyden sonra... sence birbirimize gerçekten güvenebilir miyiz?"

"Güveninizi kazanmak için çabalayacağım," diye söz verdi. "Ama bu zaman alacak... vermeye hazır olduğum zaman. İhtiyacın olduğu sürece. Sonsuza kadar, eğer gereken buysa."

Yüz hatlarını parlak bir gülümseme kapladı ve onun dudaklarında da aynı sevincin belirdiğini görünce kalbinin ısıldamasını sağladı. "Sanırım... sonsuza kadar beklerdim. Sen yanımdayken çok daha ilginç olurum."

"Çok güzel!" Onu öptü ve göğsüne doğru kaldırdı. "O zaman evlenelim! İstersen bugün."

Bu sefer ciddi bir şekilde güldü, hayal kırıklığına uğramak için kıvranıyordu. "Buna evlenme teklifi mi diyorsun?"

"Bir yüzük bulana kadar buna öneri diyorum." Bir gecede uzayan sakallarının artık hoyratça diken diken ettiği çenesini ovuşturdu. "Gidip Türk Çarşısı'ndan bir tane alalım mı? Ya da belki de seni Antwerp'e götürmeliyim-"

"Önce beni yatağa götürür müsün?" Kollarını adamın boynuna dolayarak, dudaklarını adamın dudaklarının üzerinde yakıcı bir öpücükle mühürlemek için uzandı ve vücudunu aç bir kedi gibi adama sürttü.

"Tren raydan çıkana kadar orada kalabiliriz... sonra ne olacağına karar veririz."

Nefes kesici yüz hatlarına aylar önce ilk kez dikkatini çeken o hınzır gülümseme yayıldı. "Leydim, dileğiniz benim için emirdir."

Ayrıca Kerrigan Byrne tarafından

**BİR GOODE KIZLARI
ROMANTİZMİ**

Bir Yabancıyı Baştan

Çıkarmak Belaya

Kur Yapmak

Tehlikeyle Dans

Etmek Kaderi Baştan

Çıkarmak Ağlayan

Kurt

Neşeli Olmak

KAN İŞİ SERİSİ

Kan İşi Hain Bir

Ticaret Şiddet Mesleği

VIKTORYA DÖNEMİ İSYANCILARI

Eşkuya Avcı

İskoçyalı

Dük

İskoçyalı Karısını Yatırıyor

Ejderha Dövmeli Dük Trendeki

Kont

MACLAUCHLAN BERSERKERS

Highland Secret

Highland Shadow

Highland Stranger

Bir İskoçyalıyı Baştan

Çıkarmak

THE MACKAY BANSHEES

Highland Darkness
Highland Devil
Highland Destiny
Bir İskoçyalıyı Arzulamak

DE MORAY DRUIDLERİ

Dağlı Savaş Lordu
Dağlı Cadı Dağlı
Savaşçı
Bir İskoçyalı ile Evlenmek

ÇAĞDAŞ GERİLİM

Haklı Bir Cinayet

KERRIGAN TARAFINDAN DA

Bir Dük On Günde Nasıl Sevilir?

Yazar Hakkında

Kerrigan Byrne, USA Today Çok Satanlar listesinde yer alan ve hem romantizm hem de gizem türünde birçok romanın ödüllü yazarıdır.

İki Rottweiler karışımı kurtarılmış köpeği ve çok yapışkan bir kedisiyle birlikte Washington'daki Olympic Yarımadası'nda yaşıyor. Yazmadığı ve araştırma yapmadığı zamanlarda onu sahilde, kano yaparken ya da karada yerken, içerken, alışveriş yaparken ve canlı komedi, bale ya da çok fazla filme katılırken bulabilirsiniz.

Kerrigan okurlarından haber almayı çok seviyor! Onunla iletişime geçmek veya kitapları hakkında daha fazla bilgi edinmek için lütfen sitesini ziyaret edin veya onu çoğu sosyal medya platformunda bulun: www.kerriganbyrne.com

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

